

העולם הזה

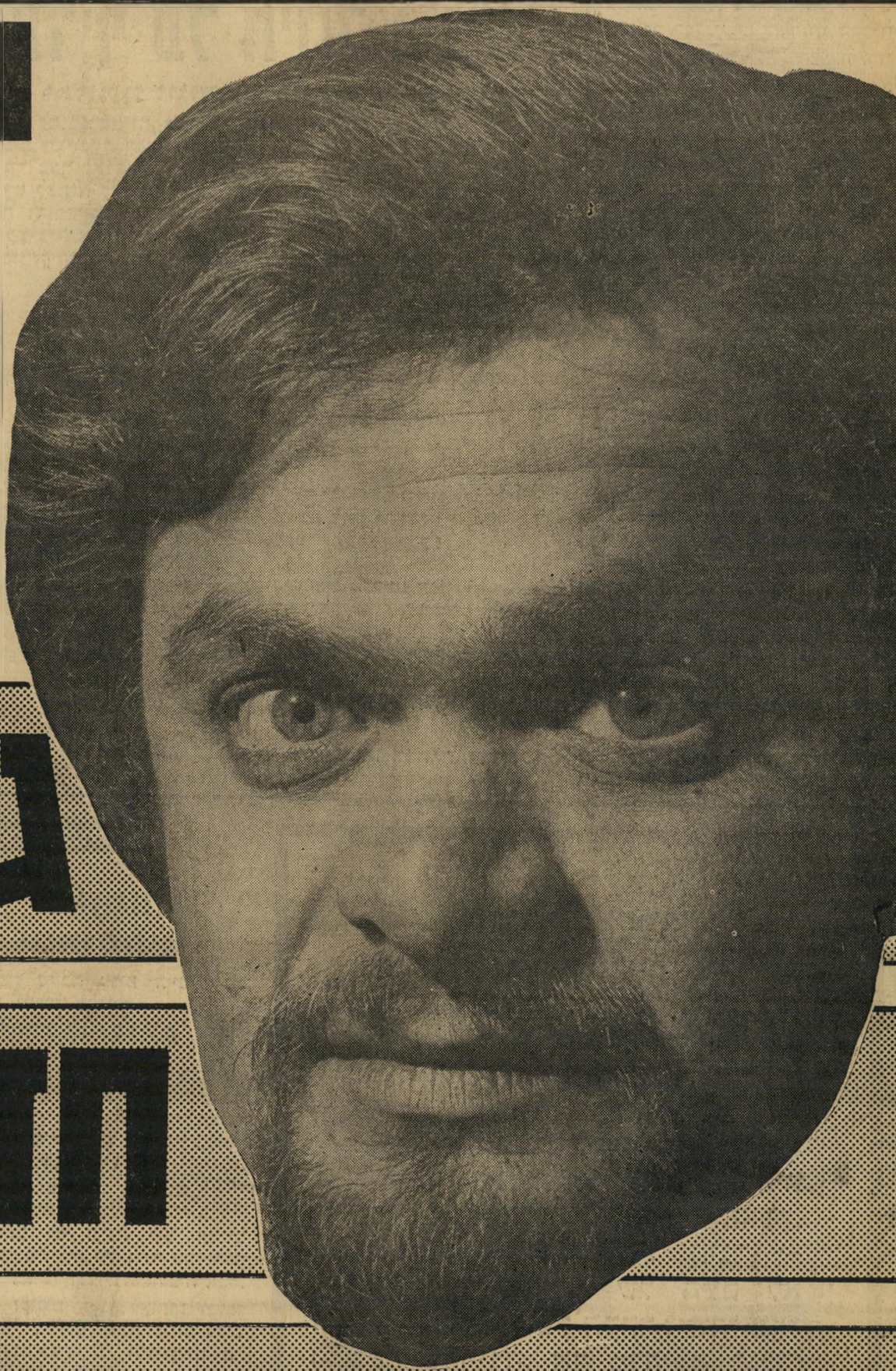
השערוריה שזיעזעה את הארץ -

חוזרת

על

עצמה!

מגלה
השחיתות
החדשה
יוסף
סטיבי

גניבות

חדשות

ב"נתיבי נפט"

פינת הערבי האידיים

„מחקרי-ביון אמריקאיים טוענים שמיספר המתגייסים לאירגוני החבלה עלה מאז החלה ישראל בהפצצת מח- נות-פליטים“ (שידורי-ישראל 4.7.74).

אידייטים כאלה, הערבים, אפילו בדבר פשוט כל-כך אי-אפשר לסמוך עליהם. הלא אפילו יהודי בן שנתיים היה מבין שאנו מפציצים את מח- נות-הפליטים, בדיקנות מדהימה כמור- בן, כדי למנוע מהם להתגייס לאיר- גוניה-חבלה. אבל הם, בתור ערבים ותיקים, סתומים לחלוטין וממשיכים להתגייס כאילו לא הופצץ כלום. פשוט אידייטים.

אהה — כמה קשה הגורל היהודי. שוב נגזר עלינו לנהל מלחמה נגד אלמנטים כל-כך פחותים, כל-כך נחור- תים מאיתנו. כמה פשוט היה להילחם נגד איטליקים או יוגוסלבים; הפצצה אחת על כפר — ואין יותר מתגיי- סים לאירגונים. פשיטה אחת לעומק שיטחם — וחסל סדר פעולות טרור. מדוע, לעזאזל אין הם מבינים שאנו מקצצים את ידם המרצחת, כדי שתי- שאר קצוצה!

אך אנו נמשיך! עד שיבינו! בכל מקום ובכל שעה!

סוף-סוף צריך לעשות משהו אחרי- הצהריים, לא?

חינוך לאהבת ישראל עדיף על חינוך מיני

נמחנה ונוודת האוירה הדתית

נכון. גם בנושא זה, כמו בכל נושא אחר, רק החינוך לאהבת ישראל ולערכים הציוניים הוא-הוא המסוגל לעמוד מול רוע הגזירה.

אך בכך לא פגה. יש לפתוח לאלתר במסע הסברה מאורגן ומקיף נגד המין, החולך ופושע וחורס כל חלקה טובה בתוכנו, ולהעמיד כאלטרנטיבה קוני- פטרוקטיבית את הרעיון הציוני.

ולחלץ הצעות מיספר לסיסמאות פירסומת צנועות:

צעיר חושב!

אין לך מה לעשות?

אל תעשן!

אל תזיין!

קרא את „מדינת היהודים“!

*

בלכתך אל האישה

קח איתך דגל כחול-לבן.

*

הרבה יותר טוב להרוג ערבי

מאשר לזיין יהודיה —

הצטרף לצבא הקבע!

*

השתחרר מבעיות המין —

דפוק את אדמת המולדת!

*

לוחץ לך? אתה רוצה לאונן?

למה לך???

התנחל ביהודה ושומרון

והיית אך שמח!!!

ובדרך זו, דרך הנכון, בטוחני כי יתקיים בנו במהרה הפסוק „ובא לציון גואל“ אמון.

כמה פעמים
אתה יכול

כמה פעמים
אתה יכול
להשפיע?

כמה פעמים
אתה יכול
להשפיע?

וגם לזכות במאה ל"י

כמה פעמים
אתה יכול
להשפיע?

וגם לזכות במאה ל"י

עם סיפון הפלא
של סיפילי

דבר המערכת

באותות ובמופתים

בשבוע שעבר עדים היינו לנס בצורת מאורע ולהיפך.

בבת אחת מתו שניים מגדולי האנטי-ציונים שקמו עלינו בעת החדשה. באותו יום ואף באותו גיל (80) מתו בשיבה רעה המופתי „הידוע“ חאג' אמין אל-חוסייני מחד ועמרם בלוי, מנהיגם של „נטורי קרתא“ מאידך.

שני אנשים שהקדישו חייהם למיל- חמה בציונות. מי בצעקה ומי בטבח. מי ברכב ומי ברגל. שני אנשים שקידשו מלחמה על התחדשות העם היהודי בארצו ובמולדתו ובבית-אביו. ואם זקוקים היינו לאותות ומופ- תים, הרי בא לנו מות השניים כאות ומופת לצידיקתנו ולעוצמתנו ה- רוחנית. שהרי מותם של השניים בא ומוכיח שוב וכתוצאה כי סופם של האנטי-ציונים למות. ונצח ישראל לא ישקר.

13 תשרי 5734

חינוך לשכול

כורח אחר המתחייב אף הוא כמציאות עגומה: ללמד כיצד לעי- מוד מול מצב של סיום אהבה עם מותו של נשוא-אהבה. במילים אחרות: הכוונה היא, לחנך את הנשים והנערות לקראת האפשרות- שיהפכו לאלמנות. עובדה שהיא יותר מתיאורטית במציאות הארץ. מי יודע — אומר ד"ר היגר — אם בנות-הנעורים של היום לא יהיו האלמנות של המחר? זוהי מח- שבה מחרידה, אך מדהימה בנכד- נותה על רקע הכיפות המלחמות של הדור האחרון.

(„דבר“, 1.7.1974)

לא נכיר! לא נחזיר! לא נסכים! לא נסבול! לא ניתן! לא ייתכן! לא רוצים! לא רוצה!

היסטוריה

מה היה קורה אילו

במיסגרת מדורנו האפיקורסי „מה היה קורה אילו?“ אנו מגישים לכם הפעם את השאלה רעתי-הלב הבאה:

מה היה קורה אילו במקום לתפוש מאה ילדים פרענקים במעלות, היו המחבלים תופשים כבני-ערובה מאה כדים עתיקים בחצר ביתו של שר ביטחון אחד?

בות זאת פרצו מאורעות דמים בין הכנופיות ורצח גנגסטרים הדדי הפך ללחם חוקה של הארץ. שיטות הרצח היו רבות ומגוונות — החל בהרעלות, דרך ירי מתוך מכונית נוסעת וכלה במלחמת כנור פיות של ממש ברחוב המרכזי של שיקאגו. ולתוך מצב נורא זה של מלחמות כנופיות נקלעו היהודים ששבו לארץ צם ולמולדתם. היהודים, שהיו אנשים טובים כמו שלמדנו, לא הסכימו להשתלב בעיסקי הכנופיות ובסיכסוכיהם ולכן עוררו עליהם את זעמם של ראשי הכנופיות וקרה מה שקרה. אבל סוף הצדק לנצח. הטובים ניצחו ותקופת הגנגסטרים הנוראה של שנות השלושים לא תשוב עוד.

רקע זה התארגנו כמה מהמהגרים הערבים, רובם ילידי סיציליה, במטרה לספק את המשקאות החריפים החביבים שהיו אסורים על האוכלוסיה. תוך כמה שנים הלך העסק ושיגשג ותושבי הארץ כולה התפרנסו מהבית רחת משקאות. הם התארגנו בכנופיות, חילקו ביניהם את איזורי ההשפעה וחיו בכבוד. אולם ראשי הכנופיות לא הסתפקו בטוב שנפל בחלקם ורצו עוד. כל כנופיה רצתה להשתלט על איזורים רבים יותר ובו בזמן הרחיבו הכנור פיות את עיסוקיהן — כנופיות אחרות התמחו במיסחר בסמים משכרים, אחרות עסקו בסחר עבדים מן הדרום וכנופיות אחרות ניסו לכבוש את עיסקי ההימורים שפשטו בארץ. בעקי

ההיסטוריה זה דבר חשוב. כי היסטוריה היא ניסיון העבר, ממנו אפשר ללמוד את ניסיון העתיד, שיהיה גם הוא פעם ניסיון העבר. לכן, הגיע הזמן לשפוך את האור הנכון על שהתרחש בארץ-ישראל שלנו לפני שקמה מדינת היהודים. כמו שלמדנו, התחלקה א"י לשני סוגי אנשים — אנשים טובים, שהיו כמור בן כולם יהודים, וכנופיות, שהורכבו במקרה מערבים. היהודים הטובים רצו מדינה שקטה משלהם ואילו הערבים רצו רק לרצוח. אבל זה, רבותי, לא מדויק. הסתירו מאיתנו את האמת. ראשית הכנופיות הערביות נעוצה אישם ב„תקופת היובש“. ארץ-ישׁ ראל היתה כולה שממה ומידבר ועל

מעשה בתלמיד-חכם ובעז

— „ראיתי שאינני יכולה יותר בלעדיך,“ הסבירה העז, „התרגלתי לבית ואני לא מסוגלת לחזור עכשיו לדיר ולרבוץ בו כמו סתם עז.“

— „אבל צפוף כאן גם בלעדייך,“ ייבב התלמיד-החכם.

— „אם-כך, נעשה פשרה,“ אמרה העז, „במקום גוייר כהלכה תוכל לכתוב גוייר כנהוג בעם יש-ראל מדור-דור. וכדאי גם שתזכור את השותפות ההיסטורית שהיתה בינינו.“

זכר התלמיד-החכם את השותפות ההיסטורית בין העז ותנו-עת-העבודה, אסף את העז אל ביתו ולקחה לו לאישה. וכך חיים הם באושר ועושר בין גללים ומז-רונים מכורסמים, ואם לא מתו, הרי הם חיים עד עצם היום הזה.

את העז לביתי, חיי אינם חיים. מסתובבת לה העז בבית הדל, מפריעה את הילדים מתלמודם, לועסת את המזרונים ומטילה גלליה אל בין התבשילים. קיצורו של דבר, באו מים עד נפש. — „אם-כך,“ אומר הרב, „תוציא את העז החוצה!“ שמה התלמיד-החכם על עזת הרב, הלך לביתו, תפס לעז והוציאה החוצה — והנה רווחה בבית. נהרו פניו של התלמיד-החכם, הלך לרבו והודה לו על חכמתו ועצתו הנדיבה.

כאן צריך היה המעשה להסתיים בהפי-אנד, אלא שלמחרת נכנסה העז לביתו של התלמיד-החכם ועימה כל מטלטליה. — „מה זה?“ שאל התלמיד-החכם.

בעיירה קטנה גר לו תלמיד חכם שהיה עני ואביון ומטופל בילדים הרבה. והגיעו צרותיו וסבלותיו עד שלא יכול לעמוד בהם והלך לרבו ליטול ממנו עצה. — „יש לך עז?“ שואל הרב. — „יש,“ משיב התלמיד-החכם.

— „אם-כן,“ שח הרב, „קח את העז והכניסנה אל ביתך!“ השתומם התלמיד-החכם על עצת-רבו, אך לא אמר דבר. הלך לביתו והכניס את העז.

לימים הופיע שוב התלמיד-החכם אצל הרב, ופניו רעים. — „נו?“ שואל הרב, „האם הוקלה המצוקה?“ — „נהפוך הוא,“ מסביר התלמיד-החכם, „מיום שהכנסתי

רקס הריסון
אבי תוכנית הריסון הכלכלי

הממשלה רמזה

לרמטכ"ל:

לדבר פחות!

נוכח הביקורת שהושמעה באמצעי-התיקשורת על שפע ההצהרות שניתנו לאחרונה על-ידי הרמטכ"ל, רב-אלוף מרדכי גור, עשוי מוטה למעט בעתיד הקרוב בהופעות פומביות ובהצהרות לאמצעי-התיקשורת. נראה שהביקורת השפיעה על הממשלה, ונרמז לרמטכ"ל להמעיט בהצהרות.

אריק שרון הפך

לתושב רחובות

אלוף (מיד.) אריאל שרון נמש את מקום מגוריו בכארשבע, ועבר להתגורר בדירה שכורה ברחובות. חילופי-המגורים של אריק לא נעשו על רקע פוליטי, ולא משום שרחובות נמצאת בשליטת הליכוד, בניגוד לכארשבע.

בבארשבע התגורר אריק בדירה שהועמדה לרשותו על-ידי צה"ל, עוד בתקופת היותו אלוף פיקוד הדרום. עתה החזיר אריק את הדירה לצבא. הוא בחר להתגורר ברחובות. כיוון שהיא קרובה הן לחוות החקלאית שליד קיבוץ דורות, והן לירושלים, שם הוא מבלה בכנסת מיספר ימים בשבוע.

אבן סירב לוותר

על מקומו בכנסת

חברי-הכנסת אבא אבן הודיע ליו"ר שכיראש הקואליציה, ח"כ משה ורמ"מ, כי אין ברצתו לוותר על מקומו בכנסת, גם אם לא ייכנסו הדתיים לממשלה ויחזקו את הרכב הקואליציה.

אחרי שנודע כי אבן עומד לצאת לחו"ל לתקופה של שלושה חודשים לצופים, כדי לשמש מרצה באוניברסיטת קולומביה, התפרסמו ידיעות בעיתונים כאילו יירדש לוותר על מקומו בכנסת כדי שהקואליציה לא תאבד קוד בהצבעות גורליות. עיקר כות הפירסומים הודיע אבן לוורטמן כי אין כוונתו לנטוש את תוכניתו להרצות בארצות-הברית, ואין הוא מוכן לנטוש גם את מקומו בכנסת.

קצין-משטרה בכיר

פורש מתפקידו

קצין משטרה צעיר בדרגת רב-ספק, מי שפרש מחוז תל-אביב, עומד לפרוש מתפקידו, והוא מחפש אחר עבודה מתאימה בשוק האזרחי.

הקצין, הנמצא באחת מעמדות-המפתח של משטרת המחוז, פנה ביזמתו לכמה חברות מסחריות והציע את מועמדותו לעבודה. סיבת העזיבה היא אכזבה מתנאי-העבודה והשכר הירוד.

נסגר תיק החקירה

נגד הדוגמנית

מפלגת "ה"א

מי שפרט נפתח-הירקון במחוז תל-אביב לא הצליחה להעלות בחקירותיה מי היה הגבר שבילה בחדרה של הדוגמנית חנה פורטה במלון פלאזה, בלילה בו בוצעה הפריצה הנודעת בקומה העשירית של המלון. אחרי שיוזם לנדסברגר, שנעצר כחשוד בביצוע הפריצה כיוון שתמונתו נמצאה אצל הדוגמנית, לא זוהה במסדר-הזיהוי ושותרר, נאלצה המיטרה לסגור את תיק החקירה.

נגד הדוגמנית אשר נחשדה על-ידי המיטרה כשותפה לביצוע הפריצה, לא יוגש כל כתב-אישום.

חוסין דחה הצעה

להסדר

בגדה המערבית

המו"ך חוסין דחה לאחרונה הצעה שהוגשה לו להסדר עם ישראל, במקום תכין עתה להפרדת-כוחות בין ישראל לירדן, שפירושה נסיגה ישראלית סימולית מערבה לירדן.

על-פי ההצעה שהוגשה לחוסין, ייעשה ההסדר עם ישראל בשלבים. בשלב הראשון תסכים ישראל להחזרת המינהל האזרחי הירדני לשטחים המאוכלסים של הגדה המערבית. פירושה של הצעה זו היה ששטחים עירוניים צפופים, כמו איזורי שכם וחברון, יועברו למינהל אזרחי ירדני, בעוד שצה"ל ימשיך לשבת על הירדן ובתוך הגדה עצמה.

על-פי תוכנית זו יהיה השלב השני רק כעבור כמה שנים. אחרי שיסתבר כי המינהל האזרחי הירדני מסוגל למנוע התארגנות מחבלים בערי הגדה. אז אמור יהיה צה"ל לסגת מיהודה ושומרון, תוך תיקוני-גבול לגבי הגבול שהיה קיים בין שתי המדינות ביוני 1967. תיקוני-גבול אלה יכללו את השארת הרצועה בביקעת הירדן, בה הוקמו היאחזויות, בשטח ישראל. על-פי תוכנית-אלון.

חוסין דחה הצעה זו בטענה, שפירושה הכרה בהמשך הכיבוש הישראלי. הוא ע"י מד על תביעתו להחזרת שטח סימלי ממדינת רב לירדן לידיו, מאחר שהחזרה כזו תהווה מעין הכרה בזכותו על הגדה המערבית כולה.

דין מוכן לויתורים

מרחיק-לכת לירדן

ח"כ משה דיין מנסה לסגל לעצמו לאחרונה תדמית יוגי. דיין גיבש לעצמו, לפחות כלפי חוץ, השקפה חדשה לגבי הויתורים שיכולה ישראל לעשות לירדן במסגרת הסדר בין שתי המדינות.

בשיחות פרטיות טוען דיין, שכדי למינוע אפשרות של כפיית הקמת מדינה פלסטינית בגדה המערבית, הן על ישראל והן על ירדן, צריכה ישראל לוותר ויתורים מרחיקי-לכת לירדן, כדי להגיע להסדר עימה.

דיין מוכן לוותר אף מעבר לתוכנית אלון, הגורסת מאחזים ישראליים ניכרים בשיטחי הביקעה. יורד דה ושומרון.

הצהרות פרס -

אופטימיות מדי

יותר ויותר מסתבר כי הצהרותיו האופטימיות של שר-הביטחון שמעון פרס, בדבר נכונותה של ארצות-הברית לספק נשק לישראל לטווח ארוך באמצעות התקשרויות התחייבויות, אינן מבוססות די הצורך. פרס השמיע את הצהרותיו, בעיקר על סמך שיתוף-חזיתו של שר-ההגנה האמריקאי, ג'יימס שלינגר. אולם נראה כי שלינגר הביע יותר תיקנות מאשר התחייבויות. לאור הצהרותיו האחרונות של שר-החוץ האמריקאי, הנרי קיסינג'ר, כי התחייבויות להענקת נשק לישראל לטווח ארוך תחדשנה את מירון-החיי מוש במיזח-התיכון ותחזרנה את הסובייטים למעמד של ספקי-נשק עיקריים למדינות-ערב, הועלה חשש כי קיסינג'ר עלול להתכחש להבטחות שיש הוא-עצמו נתן בעת המשא-והמתן שניהל להפרדת-הכוחות עם הסורים.

תנועה ציבורית נגד

המעצרים המינהליים

מתגבשת תנועה ציבורית גדולה לשיחית רור המנהיגים הפוליטיים שנעצרו לאחרונה בגדה.

להבעת הזדהות עם הקריאה לבטל את המעצרים המינהליים או להעמיד את הנאשמים לדין, יצאו השבוע האישים הבאים:

ח"כ יצחק בראהרון, ח"כ מרשה פרידמן, ח"כ מאיר פטיק, אורי אבנר, פרופסור ישעיהו לייבוזיק, פרופסור ע.א. סימון, פרוי פסור יצחק דנציגר, א.ב. יהושע, פרופסור יורם ספן, יורם קניוק, אדכס מסיס, ד"ר אבי-שי מרגלית וד"ר יוסף פדן.

תשקיף

קיצוצים רבים

בדו"ח וועדת חורב

ראש-הממשלה יצחק רבין החליט בעצמו איזה חלק ממסקנות דו"ח וועדת חורב, שהתמנתה לברר את נסיבות הטבח במעלות, יפורסם ברבים. רק חלק קטן מהדו"ח שנגנו עוסק בענייני ביטחון של ממש, שכן ועדת חורב לא הוסמכה כלל לבדוק את פעולות צה"ל ביום הטבח.

בעוד שההסבר הרשמי שניתן לגניות חלק מהדו"ח ואי-פירוטו ברבים הוא שהדבר נעשה כדי לאפשר להסברה הערבית לנצל את הדו"ח, ולטעון תוך כדי הסתמכות עליו שישראל אשמה בטבח התל-מידים במעלות, היו לרבין שיקולים נוספים לגבי אותם חלקים בדו"ח שעל גנייתם החליט.

בעיקר נמנע רבין מלדאשך לפירסום את אותם קטעים בדו"ח שיש בהם כדי להטיף דופי בהתנהגותם של שריה-ביטחון משה דיין וראש-הממשלה גולדה מאיר ביום ה' טבח. רבין עשה זאת מתוך חשש, שהתרת קטעים אלה לפירסום עלולה לפתוח בכך קתה מערכה גלויה בינו לבין משה דיין.

אין לשכוח גם שרבין כיהן בממשלתה של גולדה, שנתנה את האישור לביצוע הפעולה הצבאית בבית-הספר במעלות. על סמך המידע המוטעה שהיה בידה, בצורה זו הוא נושא בחלק מהאחריות הקולקטיבית של הממשלה כולה, על המחוללים שהיו באותו יום.

גניות חלקי הדו"ח לא ניתקה בשום התנגדות מצד האופוזיציה בכנסת. למרות שאריק שרון היה בין הראשונים שמתחו ביקורת חריפה על התנהגותו של משה דיין באותו יום החליטו ראשי הליכוד שעדיהם להגן על משה דיין, כדי לשמור על האופציה של קואליציה ימנית עימה. נציגי הליכוד בוועדת-החקיקה-הביטחון היו בין הראשונים שדרשו לגנוז את חלקי הדו"ח שמהם משי-תמעת אשמתו של דיין.

ידעת כמה מאנשי מיסלגת העבודה, עשה רבין בהחלטותיו על גניות חלקים מהדו"ח שגיאה חמורה, שכן, למרות החיר פוי שהעניק לדיין, לא יימנע הדבר מדיין לצאת בקרוב במאבק גדול נגדו, כדי להפיל לו מראשות הממשלה.

גאנדי התמונה יועץ

לשר-הביטחון

אלוף (מיד.) רחבעם ("גאנדי") זאבי, מי שהיה אלוף פיקוד המרכז ושימש תקופה קצרה אחרי מידחמת יום-הכיפורים כראש אג"ם כמטה ה' כנני, התמנה לתפקיד יועץ מיוחד לשר-הביטחון, שמעון פרס.

נראה שעז גאנדי, הידוע בכישרון האירגוני שלו, יופנו משימות הקשורות באירגון-המחדש של מערכת הביטחון, שהמיכנה שלה לא השתנה מאז התמנה משה דיין כשר-הביטחון.

קר...
קר...
18 קראט

18 קראט קפה גמס גבישי
גמס במהירות במים קרים
וסעמו הנפלא אינו פג אפילו
כאשר הוא מוצב במקרר
"כצינת שלג ביום קציר"

עלית

18 קראט קפה קרלקיץ

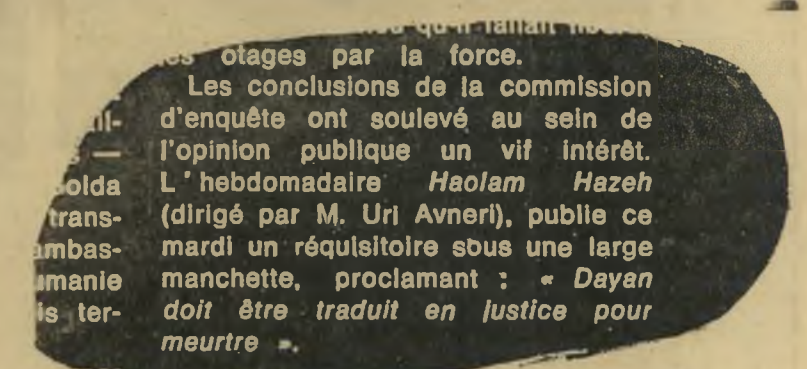
"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134. תאריך: 136. מען מברקי: עזרם פריד. "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רח' בריאביגור. הפצה: גר בע"מ. גלויות: צינקהופר כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המו"ל: העולם הזה בע"מ.

קלא ירי

היריעה שפורסמה בעיתון הצרפתי החשוב לה מונד ביום השלישי בשבוע שעבר, אודות מסקנות ועדת חורב, לא היתה יוצאת-דופן. היא הכילה תמצית של הידיעות, שהופיעו בעיתונות הישראלית על מה שנכלל בדו"ח הוועדה, שהיתמנה על-ידי הממשלה לחקור בהיבטים השונים של הטבח במעלות ב-15 במאי. אף-על-פי כן היה בה משהו מוזר. הכתבה הסתיימה ביריעה שהשבועון העולם הזה תובע ל- העמיד את משה דיין לדין על אחריותו לטבח במעלות.

אין זו הפעם הראשונה שהלה מונד, כמו עיתונים חשובים אחרים ברחבי העולם, מדווח לקוראיו על ידיעות וידיעות

כך, למשל, גילינו כבר אז (העולם הזה 1916) על חילוקי הידיעות שהתגלעו בין שטח בין שר-הביטחון משה דיין לבין הרמטכ"ל רב-אלוף מרדכי גור, כשמוטה התנגד לתוכניתו של דיין לשחרר את בני-הערובה בכוח מידי הפידאיון שהחזיקו בהם, עוד לפני שמוצו כל הניסיונות ל- שחרר את הילדים בדרכים אחרות. כאשר הגישה ועדת חורב את הדו"ח שלה לממ-

קטע הידיעה ב"לה מונד" על כותרת "העולם הזה" בצרפת ידעו קודם

שלה, וקטעים ממנו דלפו החוצה, פירסם דבר את אותה ידיעה עצמה בכותרת גדולה בעמודו הראשון, כגילוי סנסציוני. כתבנו אז, כשהכאב והזעם על הטבח עדיין צרבו בלבבות: "עד כמה שהדברים כואבים ומחייבים השתקה לכאורה, אין מנוס מלהגיד אותם. פרשת מעלות מחייבת ביורור יסודי של כל ההיבטים שלה... אסור שאשמה-שאניה-טעונה-הוכחה (של הרוצחים) תאפיל ותכסה על הסיוע שתירמו גורמים אחרים לאפשרות ביצוע הטבח. הדברים הם חמורים ונוראים. יש בהם כדי להטיל האשמה של אי-הצלחת חייהם על מצפונם של כמה ממנהיגי ישראל." או גראו הדברים תמוהים וחריפים מדי בעיני רבים. אחרי פירסום דו"ח ועדת חורב אינני סבור שצריך עוד להוסיף הרבה עליהם.

זוטא זו יש בה כדי להצביע על העניין שמגלים עיתונים חשובים בעולם לגבי עמ' דות העולם הזה בפרישיות שונות. מעמדו של העולם הזה כעיתון אופוזיציוני, המען לפרסם מה שעיתונים אחרים בישראל מנ' סים להשתק, חדר להכרת רבים, ולא

מכתבים

קלתי בכתבה אשר ציינה זאת, וזאת הסי' בות לכך שמשרד-הביטחון החרימכם. בנוסף לזאת הנכם מציינים את עליית המחירים התוללת אשר מאלצת אתכם ל- הפסיק מישלוח עיתונכם חנים. הנני מבין כי הנ"ל נעשה לאחר שיקולים רבים ובי-

צער רב. על-מנת למנוע מחיילים רבים לנתק את שירותם איתכם, הנני מציע להקציב לכל יחידה בצה"ל הקשורה איתכם, מי' פר העתקים לפי אפשרויותיכם, ולא כמו שעשיתם — גיליון לכל חייל דורש, דבר שגרם לביזבוז ולהוצאות-יתר.

נתי פרידמן, ד"צ 3037, צה"ל

● למרבה הצער אין בכוחו של העולם הזה לממן את מערכת-הביטחון. מן הראוי שהחיילים יפעילו בעצמם את הלחץ הדרוש, בצינורות הרשמיים הפתוחים ב' ניהם, כדי להשיג את זכותם לקבל את העיתונים הרצויים להם.

האשה בעיני החברה

דברים רבים כבר נכתבו על הפשעים הלאומיים, הגזעני או הדתי, לכן ארחיב כאן את הדיבור על הפשעים המיני אשר ל- דעתי הינו חלק מן הריקמה הכללית של סרטן המוח האנושי הנקרא פשעים.

ככל צורות ההגשמה הפשיסטית בא ל- ביטוי הפשעים המיני על-ידי "אפרטהייד", הפרדה בעברית, בין אלה הנמנים על קבוצת האדונים לבין אלו הנמנות על ה- קבוצה הנקראת בפי האדונים "התחתית" (ביטוי אמריקאי אשר במלואו הינו חתי' כותל-תחת, קרי: זונות). ביטוי אחר ל- אשה יפה בפי "האדונים" הוא סחורה טובה או שווה, הזכונה איננה הסוחר-לילה שהיא שווה לאדון באינטלקט, אלא שווה לתחת.

את כל זה למדתי במקלחת של בית- הספר התיכון בי עיר פייטסברג, פני סילוניה אשר בי ארצות-הברית. בי ארץ, לעומת-זאת, למדתי מחברי ל- מין שאת האשה דופקים, וכל זה בי לא בושה. הפשיסט המיני הפך את אקט הטבע היפה ביותר אשר הביא את כור לנו לעולם כדי ל- הנות מכל אשר בו, לדבר מלוכלך וס-

בר-יעמי

פל. כשם שאומרים, "הכושי עשה את שלו, הכושי יכול ללכת", כך אומרים הם "היא כבר לא שווה, גרש אותה!" מכאן המילה המקובלת מאוד בחברה, גרושה. זאת אשר לא נתגרשה נשואה לבעלה. בעל ביטוי פיאוולי אשר משמעותו זה אשר שייך לו, כגון אדמה, מרכולת, חיות וכמובן נשים.

ההפרדה מתחילה בעריסה בהבדלי ה- צבע בין לבוש הזכרים והתניוקות. ה- אימרה אשר בפי הטיפוסים בעלי הרמה האינטלקטואלית הנמוכה ביותר, "מקומה של האשה במיטבח ובמיטה", ידועה היטב ובאה לביטוי יומ-יומי בחייהם ובתודעתם של מרבית הגברים ולדאבוננו גם של מרבית הנשים בעולם.

את חוצאת המחל הזה בהיסטוריה האנושית המודרנית חשנו בימי מלחמת יום-הכיפורים, כאשר התמוטטה הכלכלה הישראלית בשל גיוסם של מרבית הגב' רים. אי-הכשרת הנשים למלא כל תפקיד אשר לפי כוחן הפיזי או האינטלקטואלי האנושי הינו עוול שאין להשלים עוד עימו, ומוטב שעה אח תקודם.

הנני קורא בזה לכל בר-דעת לראות עצמו שותף לתנועת הנשים למען חברה מחודשת.

משה בר-יעמי

חבר מועצת פועלי ת"א—1911, חבר ועדת התרבות של המועצה, תל-אביב

ידיעה קדומה

מתברר, שבמדיניות החוץ והביטחון של יצחק רבין לא השתנה שום-דבר, לעומת זו של גולדה, דיין, אבן — בכל הנוגע לשורש בעיית יחסי ישראל-ערב וההכרה בזכויות הלאומיות של הפלסטינים. אם השתנה משהו, הרי זה אולי בניסוח ביום השבעתו לכהונת ראש-הממשלה בכנסת, אמר רבין שממשלתו החדשה תהיה ממשלת המשך רשיוני. את ההמשך אמנם רואים מייד, לפחות בשאלה הפלס-טינית, אבל איפה השינוי?

אגב, מה שהכי מצחיק בכל העניין ה- עצוב הזה, זה להיזכר בנאומי הסופר-עוקצני של מנחם בגין, שהכריז בכנסת ביום הכתרת ממשלת-רבין: "זהו שובך יונים". לא פחות ולא יותר. אני בטוח שמנהיג הליכוד לא היה חוזר היום על ה-

פסוק המבריק הזה, שכעת התברר כי לא היה אלא ידיעה קדומה מאוד מאוד. **אורי ברנר,** חיפה

חיפש המצפון

בתור אדם שגויס לצבא בניגוד לרצונו ובניגוד למצפונה, הזדעזעתי לשמוע על הצעדים אותם עומדים לנקוט שילטונות הצבא למען הרתיע אנשים מאי-גיוס ל- צבא.

בכוונת שילטונות הצבא להנהיג חוק שישלול את רישיונות הנהיגה מכל בעלי הפרופילים 21 ו-24. דבר זה היה קיים עד כה רק לגבי אנשים בעלי "סעיף סמים".

צעד זה הוא חוליה נוספת בשרשרת, המובילה לסתימת הגולל על מעט הדיו-מוקראטית וחופש המצפון שעדיין נותרו במדינה.

א. ה., צה"ל

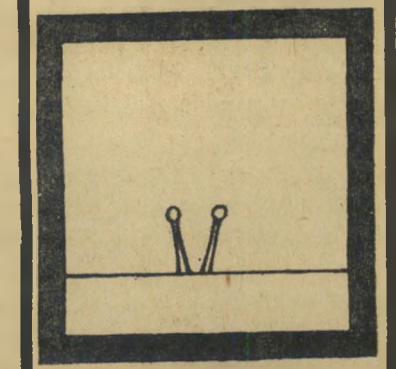
תעשיית ההיכרויות

"העולם הזה" 1920, "תעשיית ההיכרויות המאורגנות", על ה- מסתתר מאחרי מודעות ההיכ-רויות המתפרסמות בעיתונים.

כסוציולוג, קראתי בעניין רב את הכת-בה. ידעתי גם ידעתי, מנסיונות תלמידי שחקרו בדבר, את כל התכסיסים, הבלוז פים, הסחיסות ועוגמת-הנפש שייחכנו בי פעילות חברתית מעין זאת. אני מכיר גם בחיוב הרב שבעיסוק זה לגבי סוג אנ-שים בודדים המתקשים למצוא את בן/בת-

קשקשת

הפעל את דמיונך ונסה למצוא כר תרת מתאימה לציור שלמטה, שם-ביר מה אתה רואה בו. הצעות לכר-תרות יש לשלוח לפי הכתובת: ת.ד. 136, תל-אביב, עבור "קשקשת". הנג' דרות הקולעות ביותר תפורסמנה.

קשקשת 1921

- נכה מילחמת שוורים מבקש וולבו עם מיספר לבן.
- חיילי יחידת דואר צבאי 1911, צה"ל
- יונת השלום אחרי מילחמת יום-הכיפורים — ערופת ראש וקצוצת כנ' פיים.
- דני גספר, נאות אפקה, תל-אביב
- ממשלת ישראל כפי שנראתה אחרי המחל.
- יעד פבר, תל-אביב
- ישראל ישעיהו מנסה להשתיק מהומה בכנסת.
- שמעון דוי, אילת
- זה מה שקורה כשבת-יענה מטי-לה ביצה ובה תאומים.
- זאב נשרי, חיפה
- מוצב שיא התרמון אחרי הפגזה סורית.
- חיים פלומון, צה"ל

תגובת בני ברמן

"העולם הזה" 1917, "הפאקירית משיכון דן", סיפורה של הלן ברמן.

באתי לפני כשלושה שבועות מפורטור ריקן, שם אני מופיע כרגע, כדי לבקר את אבי הנמצא בבית-חולים במצב קשה. שהייתי בארץ שישה ימים, ובהזדמנות זאת גם פגשתי את אחתי לשעבר הלן ברמן, אשר הפצירה בי לעזור לה להשיג הופעות בארצות-הברית. כפי שעזרתי לה בעבר, הסכמתי לעזור לה גם הפעם.

בדרכי חזרה במטוס לפורטוריקו, קראתי בעיתונכם את מה שמסרה לכם רעייתי לשעבר. ברצוני לתקן מעט עובדות:

(א) אחרי שרעייתי לשעבר דיברה בי (המשך בעמוד 8)

אמנון רובינשטיין
ד"ר פוליטית

בבוא העת, יחליטו ניבחרני שינוי על דרכה הפוליטית בעתיד.

אמנון רובינשטיין תל-אביב

גלוייה והבלתי-מבוקרת.
ד"ר א. כנעני, תל-אביב

אין שינוי ב"שינוי"

"העולם הזה" 1922, "תשקיף — מלחמת-בחירות ר"צ-שינוי", על מודעות הפירסום של שתי התנועות.

אין ולא היה שום הסכם ביני לבין גב' שולמית אלוני לגבי איחוד בין תנועת שני נוי לבין התנועה לזכויות האזרח.

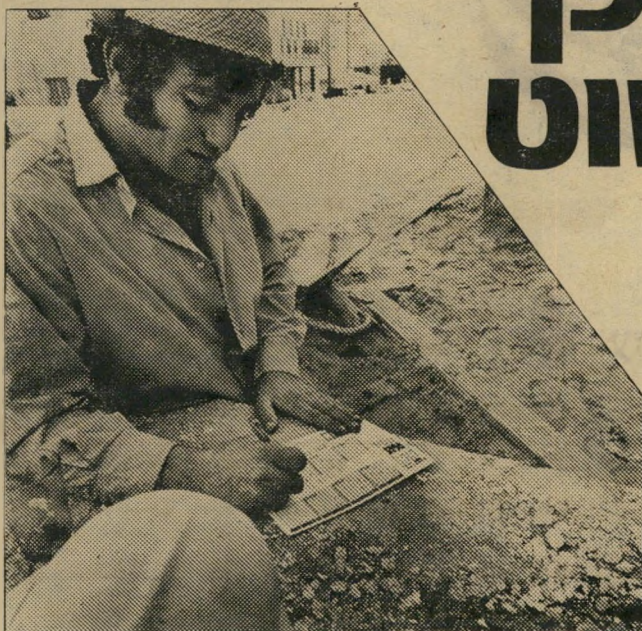
שיתוף הפעולה בין שינוי לבין קבוצות אחרות נעשה בגלוי עליידי נציגי תנועת שינוי, ובא לידי ביטוי בהודעות ומודעות משותפות. מכיוון ששינוי היא תנועה דו-מקראטית, אין בכוחי לקבוע הסכם כל-שהו בשמה.

זוגם בדרכים מקובלות. מכל מקום, כחוקר המעוניין מאוד בפעילות זו של החברה הישראלית, אני יכול ואפילו חייב להזהיר את הציבור התמים מפני חלק מסוכני משרדי היכריות רמאים ושפלים. הם מפרסי מים מודעות מושכות. גוברים דמיון-רשמה באמצעות הדואר, ואין שומעים מהם יר-תר. אלה הם מעשי-הונאה פליליים ה-ראויים לטיפול המישרה ומישרה-מיש-פטים.

על כל הנזקק לשירותי משרדים כאלה לחקור החילה מפי מוסמכים ויודעי דבר על טיבם ואופיים של משרדי-הכריות ושל סוכניהם, לבל יפסידו את ממונם ועצביהם.

לגופו של עניין, יש חיוב מה בפעילות חברתית זו ויש להעדיפה על הזנות ה-

זה כל כך פשוט

מה יותר קל מלהשתתף בהגרלת הלוטו.
תמורת לירה אחת תוכל לסמן 6 מספרים בכל אחת משתי טבלאות שבטופס.

עשה חישוב פשוט, פעולה בת שניות ספורות מביאה לך סיכויי השתתפות בפרס הראשון, בסך 150,000 לירות מינימום, ובאלפי לירות ביתר הפרסים

* פרס ראשון מצטבר עד חצי מליון לירות

זה כל כך פשוט...

(המשך מעמוד 7)

גנתי. מפליאה אותי העובדה שהעזה לשוב ולבקש עזרה ממני.
(ב) העובדה שהיא איננה מסתדרת עם אנשים, ויכולה להסתדר היטב אך ורק עם חיות, מעידה על אופייה, וזאת לא בי אשמתי.

(ג) לא רבתי איתה בזמנו ולא אלהם בה כעת, והיא יודעת זאת היטב.
(ד) למרות שיש לי כתביהסכם ממנה בו היא ויתרה על כל זכויותיה, השארתי בידה, לבקשתה, את בני שאני תימך בו כל הזמן.

(ה) לא השארתי בחוסר-כל כפי שהיא ציינה. דירה בת חמישה חדרים בשיכון דן בבית חדש כולל ריהוט מלא ופרי גידור חדש, איננה נקראת חוסר-כל.

(ו) אינני מבין מדוע אם הלן ברמן שואפת לפירסום, היא צריכה לדבר בגנאי תי? אני לא חושב שזה דרוש לפירסומה. יש לנו בן, ורצוי שתהיה לו דיעה טר בה על אימו ואביו. לכן אינני רוצה להיכנס לפרטים נוספים.

(ז) אני מאחל להלן ברמן מכל ליבי הצ' לחזק בכל אשר תפנה, והפעם, אחרי שראתי את הכתבה, ללא עזרתי.

בני ברמן, פורטוריקו

גיוענות טהורה

עד היכן הגענו? במדינה המורכבת ברובה מגיועולי הר שואה הנאצית הגיוענות, פורחת גיוענות טהורה.

ולמי שלא מאמין, מצורף קטע על הר בחירות לאגודת הסטודנטים באוניברסיטת חיפה, שהופיע בהארץ מיום ה-30.6.74:

שתי הרשימות הן רשימה של הר סטודנטים הערבים ורשימת אופק ציונית סוציאליסטית. כפי שנמסר לא יכלו שתי הרשימות שהן שמא ליות בהשקפותיהם להתאחד, משום שלא מצאו נוסחה משותפת בסעיף הציוני של המצע. בגלל שיטת הר בחירות שהן אישיות-רומניות וכה גוש יחדיו ב-38 מכלל 40 המקומות במרצות אגודת הסטודנטים.

יעקב שפירא, ירושלים

תגובת מזונאי

"העולם הזה" 1921, "לאסור את כולם", על עיסקיהם הצדדיים של כמה בוני מלונות המייבאים חומרי בנייה לצורכי הקמת מלונות, אך משתמשים בהם למטרות אחרות.

בתגובה לכתבתכם, ברצוני להעיר: מזה ימים רבים אני לוחם בדרכים שור נות לשינוי מערכת החוקים ואופן הפע' לתם. במשרדי הממשלה השונים. לא פעם חזרתי והתרעתי ברבים, גם מעל דפי הר עיתונות על מחדלים לאין ספור!

אולם ללא הועיל. אשר לתוכנה של הכתבה, אני שמח כי צירפתם אותי ל"חברה". מכובדת כל-כך, אולם חבל שכתבתם לא טרח לברר את הפרטים המופיעים בה. טרם סימתי את בניית מלון דיפלומט בתל-אביב, ומי כאן שכל הסיפור סביב מכירת חומרי בנייה משוחרר ררימס בשוק הר חופשי מצוץ מן האצבע!

לסיכום, צר לי אולם אינני יכול להילחם לבד, אם כי אני עושה זאת ללא לאות, בנהלים כושלים. פיתרון בעיות יסוד שכללה הוא מעניינם של נציגינו בכנסת. **חיים שיק, ירושלים**

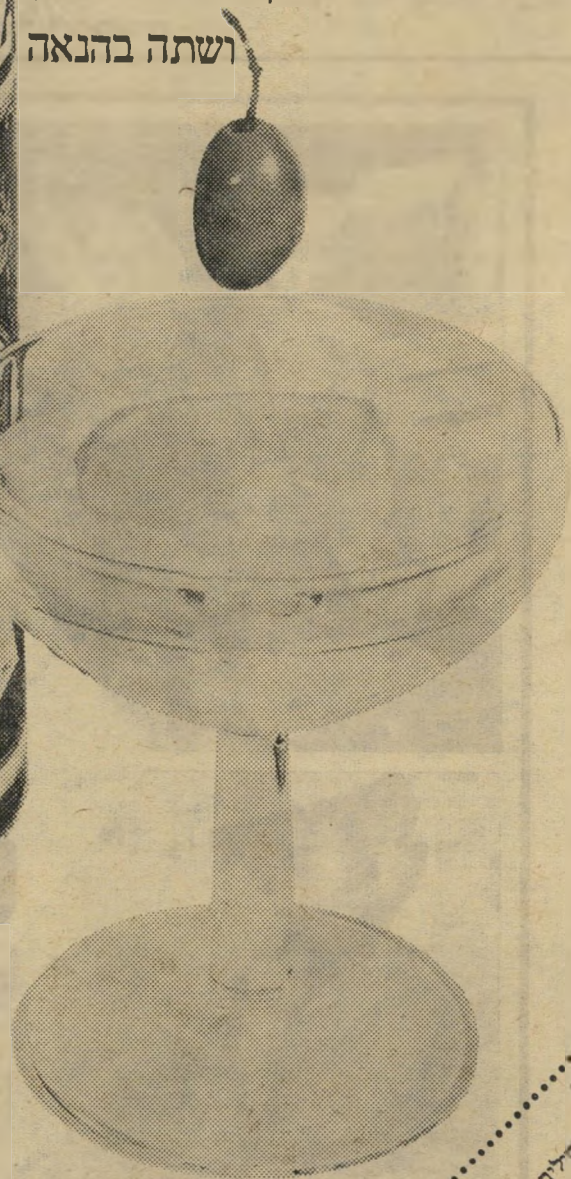
● הקורא חיים שיק אינו מכחיש את שנאמר בכתבה והוא כי קיבל אישור ל"קניית מלט נטול מיסים למלון דיפלומט, לאחר שגמר להכניס במלון את המלט וה' ברזל הדרושים לבנייה.

מחלקת החקירות של המכס אישרה עובדה זאת.

שים זית

... 2/3 ורמוט אליעז לבן, 1/3 ג'ין אליעז
2 קוביות קרח, זית אחד
קשט בפלח לימון

ושתה בהנאה

עז עליז נועז מיקבי אליעז

לכוזר יקבי אליעז בנימין
טא לשלוח לי עליו מתכתי קוקטילים
שם
התובת

סוף לגירושין ולפירוד חברות!

היא תשאר שלך ותשיב לך אהבה

בחברת הסברה שהוצאה לאור ע"י פרופסור, חברה להוצאה והפצת ספרי מידע בע"מ, יש פתרון לבעיה המטרידה הרבה גברים בריאים ובהחלט בלתי מאושרים כתוצאה מיחסי מין בלתי מספקים ומאכזבים (המסיימים מהר מדי).
חברת ההסברה חושפת בעיה זו ומלמדת את הקורא כיצד להתגבר עליה ולקיים חיי מין מספקים. לקוראי החוברת יתווסף מידע חשוב, הכל אודות משחק אהבה ארוך ככל שתצצה ומספק. מלווה בתמונות תנוחה. המחיר - 20 ל"י. להשיג אצל המפיץ הבלעדי: ד"ר ש. גרונימן 8, רמת אביב, או שלח/י צ"ק / המחאת דואר לתד. 17100, תל-אביב, ותקבל/י את החוברת לביתך.

בעיות ולבטים בחיי המין

מ א ת

הד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

ליבני עצמו הופתע ב־
שבוע שעבר, למיקרא מיכתב
שהוא עצמו חתם עליו. את ה־
מיכתב הציג בפניו מנהל תיא
טרון ירושלים, **אביטל מר**
סיניזון. מוסינזון עבד לפני
מספר שנים בטלוויזיה, ועוב
אותה לאחר סיכוסכים רבים
שהיו לו עם עובדים אחרים.
עוד לפני שעוב את הטלוויזיה
נתן לו ליבני, שהיה אז מפק
ד גלי צה"ל ועורך במחנה,
מיכתב התחייבות בו כתב כי:
"ברגע שתעזוב את הטלוויזיה,
אני מבטיח לך עבודה אצלנו."
אם ירצה היום ליבני לקיים
את התחייבותו, ייאלץ מוסינ
זון לחזור לעבוד בטלוויזיה.
ואולם הוא, מצידו, מכבד לתמיד
שיד נהגל את התאטרון ה־
ירושלמי.

נראה כי היחסים הפוליטיים הנרקמים עתה בין הרצ שרה שלומית אלדני (רצ) לבין ראש נועות לשוניו, פרופ' אמוץ רובינסון פסור אינם מקריים. סיפר השבוע חבר מערכת הארץ: "במסיבה שערך לפני מיספר שבוע עוד ברח הארץ, גרשום שוקן, נתגשו לראשונה הפרפוסים בפני קוראיו וזל ואמר:

נון רובינסון! כשהיציג שוקן את רובינסון בפני קוראי וילי, פקח זה את עיניו חמישה מושבים; ופלס: 'מה יש איש כזה? ואני תמיד השבתי שזה שם-העט (סברדונים) של שלומית אלדני!"

ערב חתימת הסכם הפ-
 רדת הכוחות עם הסורים ב־
 נווה, עדיין לא היו חברי ה-
 שיטלת ישראלית הצבאית,
 ראש אג"ם האלוף הרצל
 שפיר ואלוף-מישנה רב שרי-
 און, בטוחים כי הסורים לא
 יעשו בעיות ברגע האחרון והי-
 הסכם אומנם יחתם. לפני כני-
 סתם לאולם ארמון האומות, בו
 עמד ההסכם להיחתם, החליט
 שיאון להטיל מטבע ולקבוע
 בשיטת "נץ או פלסטין" אם
 יחתמו הסורים על ההסכם, אם
 לא. תוצאת זריקת המטבע
 אמרה כי ההסכם יחתם. אחרי
 שהסכם אומנם נחתם, מיהר
 שיאון לשלוח מברק לראש
 אמ"ן, האלוף מרדכי גוזל,
 הציע לו להכניס את המטבע
 כציוד תיקני לצה"ל. השבוע
 גילה שיאון, כי הוא שומר עי-
 נו את המטבע כמוצג היס-
 טורי.

אגב, על נסיבות מינויו כדובר צה"ל והעלתו לדרגת תת-אלוף, אחרי חתימת ההסכם עם הסורים, סיפר השבוע שישן בהתברחות: "העיתונות מינתה אותי כבר מזמן לתת-אלוף. הרמטכ"ל לא רצה, כנראה, לאכזב את העיתונות, והעניק לי את המינוי והדרגה..."

אנשי התקליטייה בגלי צה"ל העניקו בשבוע שעבר ימי מיוחד במינו לשגריר ארצות-הברית בישראל, קנטי קיטינג. לכבוד ה-4 ביולי, יום-העצמאות של ארצות-הברית, הוזמן השגריר להיות אורח בתוכנית שעת רצון, בה בוחר האורח את התקליטים האהובים עליו במיוחד. קיטינג סיפר להם כי השיר האהוב עליו ביותר הוא הביצוע של הזמרת קוני פרנסיס לשיר צאנה צאנה. אחרי חיפושם רבים נמצא התקליט והושמע באוזניו של קיטינג.

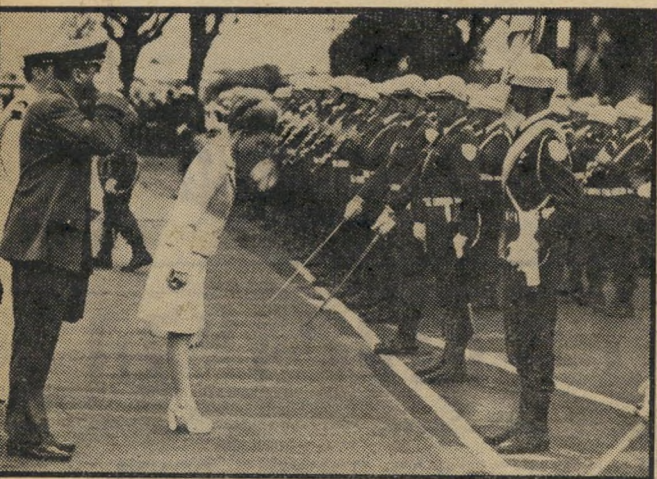
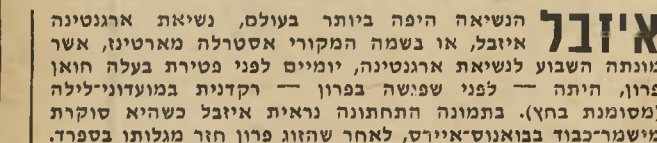
למוניות להמשיך בדרכה. לא
עזרו בקשותיו של שריהוץ
שעבר, "אלה ההוראות שלי.
אסור לתת למוניות להמשיך
ככאן," טען השומר, ואכן נא-
לצעות ברגל. למחרת הגיע אבן
במכונית, וזולו, אותה נהג בעצמו, ולי-
צמעת כל מי שראה אותו נר-
גה, התברר כי אבן הוא נהג
מזריז ביוזר.

כשנשאל שר-האוצר לי
שעבר, ח"כ פניהם ספיר,
אורה מארזות-הברית
אם יש לו עדיין קשר עם ה-
ממשלה, השיב ספיר להפתעת
כולם בחיוב: "עכשיו אני גור
לרעיונות". מסביר כי גם ספיר
סובל מכך שהממשלה גטלה
מכל השרים לשעבר את מכור
גיותיהם, בשבוע שעבר. ספיר
יראה, ליד מלון הילטון בתל-
אביב, כשהוא מחלץ עצמו ב-
קושי מתוך מכונית-ספורט
אדומה קטנת מימדים.

כשהכריזו הטכנאים בטר-
ליוויזה על סנקציות, בגללן
בוטלו חלק מהשידורים השבוע,
נזכרו כמה מעובדי רשות הר-
שדור בשיחת שויתתה למנכ"ל
הרשות, יצחק לובני, עם
שר החוץ האמריקאי הנרי
קיסנجر, במסיבה שנערכה

בין כל עיסוקיו הרבים של שר-הביטחון, **שמעון פרס**, שר אחד משרות קרוב ללל לבטיעון של ביטחון או מדיניות. באחת התוכניות של עקב אמונן, שאלות אישיות, גילה פרס שהוא חוטא גם בכתיבת שירים. הזמרת יפה רוקנין, שמעשה את התוכנית, החליטה להעמיד את פרס במוזיאון, פנתה אליו והציעה לתורמר ולשר את אחד משיריו. פרס שלח ליפה שיר-אהבה, אותו כתב לפני 20 שנה לליישוב קליה. השיר הולחן על-ידי קובי אשתי, ובימים אלה הושמע כבר ברדיו, בידינה ליפטוסכס".

מי אשם בכך? **יהושע רבינוביץ** מכהן היום כשר-האוצר? סוגייה זו עלתה בשר-בוע שעבר בכנסות, בעת הדיון על התוכנית הכלכלית החדשה, אותה הציר רבינוביץ בפני הד-אבות. איש האופוזיציה **שמחה ארליך**, שעלה לנואם על ה-חצוי, פתח את תפקידו בכר-הרבינוביץ על תפקידו החדש. אולם מהר להוסיף: "אתה שראוצר אבל לא באשמתך" (העמשיין) "יאלה חורבנין" (כ"ה) "כ"ה אז לעבר ארליך".

מנת. "בכל זאת נדפסקתי בדבר אחד," מספר מייק. "הבחורה השניה החזיקה בידה את המיזר וודה עם הבגדים של שתייה. כך שהייתי צריך לעצור בחזרה ולקנות לחברה שלי בגדים ומיכרשת'שיניים."

מדוע פרש **נחום**
בטלמך, מאמנה של ביתר
ירושלים מקבוצתו וחתם חוזה
עם הפועל חזרה? כל כך
פר השבוע סטלמך עצמו לירי-
דים מחסבר כי סטלמך לא
התפעל כל-כך מההתפרצויות
הידועות של הקבוצה הירושלי-
מית. אלא שהפריעה לו הפיר-
זיטקה: "מחצית הונו" מכל
אימון היה מוקדש ליריבותים
על **מנחם בגין**, וככה אי-אפשר
לחתמון בכדורגל" הסביר
סטלמך.

כוכבי הקולנוע **רייז**
אריק ברטון התקשר כנראה
לנציגות הדת היהודית. אחי
שהתגרש בשבוע שעבר מיהר
לדווח אתה **(איוזבט טיילור)**
בטקס גירושין אזרחי בשווייץ.
תחל ברטון מופיע בציבור ב־
בחרתה של **אלן ריון**, 27.
כתו של במאי־הקולנוע **רייז**
ברט ריון, אותה הכיר בעת
שכיכב בסרט אלכסנדר הגדול
שבמים אבית. אלן, תסריטאית
מפיקה תוכניות־טלוויזיה, הצִי-
טרפה אל ברטון בסיבובו הנור־
בתי באירופה. ברטון לא הכִיר
חיש את האפשרות שאלן עשו־
ייה להפוך לגברת־ברטון מיס
3, אך טען: „מאחר שאני
מכיר אותה מאז היותה בת 5.
זה עלול להיראות כגילוי־
עריות“.

מנהל-החדשות של שידורי-ישראל, החליט לברוח מענייני היום ולהשתתף של מועדון-הים-התיכון באכזיב. עמוס העיתונאים הישראליים אשר אימצו יכוון באכזיב כמקום-הנופש שלהם.

„אבל זה גם לא באשמתו של רבינוביץ עצמו.“

■ ביום השלישי האחרון, הגיע ח"כ **אבא אבן** לכנסת במונית. אחד משומרי הכנסת שבדק את המונית, בהצטלבות שבע קריית-הממשלה לבין הי כנסת, מרחק של כמאה מטר מהבית עצמו, וסירב להרשות

במישר דראש הממשלה בירוש-
לים לכבוד החתימה על הסכם
הפרדת הכוחות עם סוריה. בי-
אחה מסיבה הוצג ליניני בפני
קסינג'ור, ושר החוץ האמרי-
קאי שאל אותו: "אתה רוצה
לעזור שיהיה שלום באזור?"
ליניני השיב בחיוב, כמובן, ו-
אמר לו קסינג'ור: "הפסי-
מו לשדר ליומנים!"

תמרורים

נישואין . אשר כורם, אחד מי שבני צה"ל ממלחמת יום הכיפורים ויהודית אביעד, במסיבת נישואין עליי זה בה השתתפו אבי הפצועים שימחה הוליצברג, ידידיו של כורם מקרב השני, ונערים אורחים מהעיריה מעלות.

התארוס . אסעד קנג' בדריה, צעיר דרווי מהכפר חדר שבמובלעת, שיהתור לסורים, עם סמיה המזה בדריה מהכפר דליית אלכרמל. השניים התארוס לאחר שאסעד סירב לחזור לשטח סוריה, ומצא מיקלט בבית הוריה של סמיה.

נחוג . יום-נישואיהם ה-14 של ה-שחקן עורד תאומי ואשתו חווה, ה-

שחקן תאומי
נישואים מאושרים

נחשבים לאחד הזוגות המאושרים בקרב השחקנים בארץ.

פרשה . מתפקידה כמזכירת הסתדרות האחרות בישראל, חמודה אישי שלום, מי שנודעה בעת שעמדה בראש מיספר מאבקים ושביתות של האחרות לטבת תנאיהן. אישי שלום מונתה כחברת מוזכרות ועדת-הביקורת של ההסתדרות הכללית, ואת מקומה בהסתדרות האחרות תמלא רות יורעאלי.

מונתה . כעורכת ראשית של דבר הפועלת צביה כהן, מי שהיתה עורכת מדור נשים ביומון למרחב, במקומה של שורמית אור, אשר היתה עורכת נישאון מועצת-הפועלות משך 15 שנה. עם בחירתה מתכוונת כהן לשנות את שמו של הביטאון.

מונה . כמנהל נמל התעופה על-שם בן-גוריון, אליב (מיל) אליעזר כהן, מי שהיה קצין בחיל-האוויר, כהן בא במקומו של שמואל כסלון, אשר הסתכסך עם שר-התחבורה גד יעקובי, עוד בומן שיעקובי היה סגן-שר, ונאלץ לפי רוש עקב כך.

התפטר . מתפקידו כמנהל מקור רות בינוי ופיתוח בע"מ, חברת-בת של מקורות, יעקב סלמן, לאחר ימים ספורים של כהונה בתפקידו. סלמן, המכהן גם כמנהל רשות החברות הממשלתיות, התפטר משום שהנהלת מקורות לא איפשה לו מעורבות גם בענייני חברת האם.

נרצחה . בכנסית הבפטיסטים אבן עזר אשר באטלנטה בארה"ב, מרתה קינג (70) אימו של ד"ר מרטין לותר קינג, הלוחם לזכויות הכוששים, אשר נרצח לפני שנים אחדות. קינג גורתה למוות עליידי צעיר אשר קרא, בעת שלחץ על ההדק: "המלחמה היא שעשתה אותי לכוהן".

נפטרה . בחווילתו בבירות, חג' אמין אד-חסייני, מי שהיה המופתי של ירושלים, נחשב כאבי הטרור הערבי בארץ-ישראל וכאוייב מיספר אחד של הציגונות משנות ה-20 ועד לשנות הארבעים. חג' אמין מונה עליידי הרברט סמואל כנשיא המועצה המוסלמית העליונה, ועמד בראש המרד הערבי בשנת 1936. שנה אחר-כך נימלט מהארץ, הפך לבעל-ברית של הנאצים, היה קשור עם היטלר, מוסוליני ואייכמן. בשנות ה-50 עמד בראש אירגוני הפידאיון, אולם עם חיסולם פרש מפעילות פוליטית והשתקע בבירות.

כשתבוא לעבוד בנמל אילת...

לנמל אילת זרועים עובדים עד גיל 32 אחרי שירות צבאי ובעלי כושר גופני מעולה למקצוע הסווארות. נמל אילת מציע לך: א. עבודה קבועה ומסודרת במפעל דינמי עם סיכויי קידום בעתיד א. בתקופת הנסיון מגורים בבית נמל (מלון) עם ארוחות, תמורת תשלום מינימלי א. בשנה הראשונה זכות של 8 טיסות לתל-אביב וחזרה, על חשבון הנמל א. עזרה כספית ברכישת דירה בתוספת הלואה ל-10 שנים א. ניש צורך להמתין בתור לקבלת דירה באמצעות חברת עמידר באילת). הנחה במס הכנסה ומס אחר. למחוסרי נסיון בעבודת נמלים, תינתן הכשרה מתאימה וחזרה בנמל אילת. המעוניינים לעבוד בנמל אילת ולהשתקע בעיר, יפנו למשרד הראשי: רשות הנמלים, בית מעיין דרך פתח תקוה 74, תל-אביב, קומה 11, חדר 1121 בכל יום שישי, בין השעות 9:00-12:00 וביאו עמם תעודת זהות ופנקס מלואים; ניתן גם לפנות בכתב למדור כח אדם. נמל אילת, ת.ד. 37, אילת

אילת הקסומה קוראת לך!

הליידי עבדה בלילות

מאת ל. בנימין

חקירת המשטרה הופסקה באופן מפתיע לאחר שהליידי נתגלתה

מזה ימים אחדים מגיעות ידיעות למוקד המשטרה שבשכונת תל-אביב, על הליידי שבכשה את השכונה השקפה והכולידית. ידיעות נוספות אמרו כי אין בית בשכונה שבו לא עובדת הליידי כמשך כל שעות היום ואפילו בשעות הלילה.

המפקח ד. שמונה לחקור את הנושא העלה כל מיני אפשרויות בראשו ואף החל להתכונן לאפשרות ששכונה זו הידועה כשקטה תגרום לבעיות באזור כולו. המפקח ד. לא הפסיד זמן, ושלח את בלשיו לגלות את הליידי. הם הסתובבו ברחובות כדי לעצרה, אך לא מצאו אותה ואז הגיעו למסקנה כי הליידי עובדת כנראה רק בבתים. לילה אחד הגיעו השוטרים לאזור, הם עברו מבית לבית ולא שמעו דבר, עד אשר החליט המפקח ד. לפרוץ לאחת הדירות. הפקודה ניתנה והשוטרים הסתערו לעבר הדלת, הם פרצו לדירה ואמנם הם ראו את הליידי בפעולה...

כעת יודעים גם המפקח ד. וגם חבר עוזריו כי מכוונת הכביסה ליידי ולורד קריסטל עובדות בשקט רב עד כדי כך שאי אפשר לשמוע אותן ובנוסף יש להן כל היתרונות האפשריים במכוונת הכביסה: כל תכניות הכביסה לכל סוגי הכביסה, הרחצה עד 100 מעלות, חסכון מירבי במים, חשמל וחומרי כביסה, ציפוי אמאיל ובקיצור אין יתרון שאינו נמצא בהן.

קחי גם את את הליידי או הלורד לשבועיים נסיון חיים בביתך - ללא תנאי. תני לה לעבוד ביום או בלילה - אליך המשטרה כבר לא תבוא...

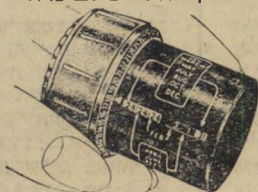
(מ)

חיי מין חפשיים ללא הגלולה

עם שיטת

C.D. אינדיקטור

ההמצאה השווייצרית המשוכללת והמקובלת בעולם כולו

כתבי ל C.D. אינדיקטור (ישראל) בע"מ ת.ד. 26300 ת"א בקשי עלון הסברה חינם

הזאב הגדול והרע אורב לכל צעד

כיפה אדומה

מדיניות הישגה הפושטת-רגל. אך אין אנחנו רואים כל שינוי. אולי משותק רבין מפני שיש לו רק רוב של קול אחד בכנסת. אך ייתכן שאני צודק ב"אומרי שלא הקיום הפוליטי של מר רבין צריך להיות השיקול המכריע..."

מסתבר שגם לזרים, ואף לאויבינו, ברור המכניזם הפועל כאן.

היתה ברורה למן הרגע הראשון: לצרף את המפד"ל לממשלה.

ריס, שהובטחה להם בכתב תוספת-יוקר מלאה. לא הוא יהיה אחראי אם יבוצע פיתוח, חרף כל ההכרזות. לא הוא יהיה אשם אם האינפלציה תמשיך לדהור לה עליונות.

ספיר יכול להרשות לעצמו לשבת בי שקט בסוכנות, לעשות מעשים טובים, לדבר על הדברים היפים (עלייה, מגי' ביות, יהודים), ולחכות. אם הממשלה תת-מוטט, חלילה, הוא יהיה מוכן ברגע הנכון ובמקום הנכון, הוא יוכל לרשת. ואולי גם, קצת-קצת, לדחוף.

כינתיים הוא משמיע דברי נורעם. בוקר טוב, כיפה אדומה. מה שדומך, כיפה אדומה. לאן את הולכת, כיפה אדומה. דרשי כשדומך סבתא, כיפה אדומה.

כאשר הגיע לשיטון, הבטיח רבין "ממשלת המשך ושינוי". היתה לזה צילל נחמד, ערב לאוזן.

אבל המשך והשינוי הם כמו היום

הנה שיעור בלוגיקה בסיסית: כל פוליטיקאי רוצה להגיע לשליטון, ואם הגיע לשליטון — להישאר בו.

יצחק רבין הוא פוליטיקאי.

יצחק רבין רוצה להישאר בשליטון. כרצף הגיוני פשוט זה טמון הפיתרון לכמה וכמה תעלומות, המלוות את תקופת-הכהונה ה"קצרה של ראש-הממשלה החדש.

למשל: מדוע משמיע רבין הצהרות, המכירות בחומרת הנוקשה את ההכרזות הגרועות ביותר של גולדה מאיר? מדוע נעשה מאמץ מוגבר להכניס את המפד"ל לממשלה?

מדוע טרף רבין את הדלת בפני הפלסטינים ובפני הסורים, ומדוע אינו מציע שום הצעה סבירה למלך חוסיין?

מדוע הוא מתעקש שהשלב הבא ב"משאומתן להסדר חייב להיערך דווקא ב"מגור המציר, ומדוע הוא מעמיד את המצרים במצב שבו הם אינם יכולים כמעט לזוז?

מדוע מאמינים כה רבים מראשי הלייכוד — שניתן עכשיו להכניס את הליכוד לממשלת רבין?

עובדות תמוהות, נכאורה. אבל יש להן הסבר לגי פשוט.

מן הרגע שבו זכתה באמון הכנסת, דמתה ממשלת רבין לכיפה אדומה. היא נכנסה ליער הפוליטי המפחיד. מאחורי העצים ארב הזאב הגדול והרע. ולא זאב אחר, אלא כמחזיק-הכמה זאבים.

זאב דיין, זאב אבן, זאב ספיר. ואולי — מי יודע? — גם הסבתא עצמה, סבתא גולדה הטובה, אינה אלא זאב מחופש?

הזאב הגדול והמסוכן ביותר הוא הזאב שתופי-העין. שינוי חדות, הוא ערמומי מאין כמוהו. קולו רך, אבל כשהוא מזנק, הוא תוקע את מלתעותיו ישר בלגרנת.

משה דיין יכול להפיל את הממשלה הזאת בכל רגע. אם יצווה על נאמניו ב"רפ"י לקום על הממשלה, היא תאבד את הרוב שלה. גם אם לרוב אנשי רפ"י לא יהיה חשק לציית לו, לא תהיה להם ברירה. אפילו שימעון פרס עדיין אינו די חזק כדי להפיר את דין הדיין.

רבים מאמינים כי מנוי וגמור עם דיין לחולל הפיכה זו. הוא ימתין, כך הם סבורים, לפירסום הדו"ח הסופי של ועדת אגרנט. שיטתו אותו כליל. (איוו ברירה יש לאגרנטים המיסכנים, אחרי שה"י ליגו בכיוון זה בדו"ח-הביניים הראשון?) או ינצל דיין את הזדמנות הראשונה — כניעה כלשהי לאמריקאים, נסיגה בלתי-פופולרית או אישורו כישלון ממשלתי — כדי להרים את נס המרד, לקרוא לעזרת הליכוד והדתים, להפיל את הממשלה, להקים קואליציה ימנית או להכתוב עריכת בחירות חדשות.

אין כיפה אדומה יכולה לפסוע אף פסיקה אחת ביער, מבלי לר"י את את הזאב הזה מציץ מאחורי העץ.

זאב ספיר נראה פחות מסוכן. זהו זאב טוב-לב, המרבה להתבדח. אבל כשהוא צוחק, נחשפות מ"י תעותיו היטב. הן ארובות וחדות. ספיר אורב בסוכנות היהודית. שוב אין הוא נושא באחריות לדברים הבלתי-פופולריים. שקללוק את תדמיתו בעיני הציבור. לא הוא גובה עכשיו את המסים החדשים, אחרי שהובטח בפה מלא שלא יוטלו. לא הוא רימה את המוני השכ"י

המפד"ל הפכה בשנים האחרונות למפלגה לאימנית. משתוללים בה "הצעירים", וגם אלה אינם פקקים הצפים על פני המים. מתחת לפני המים גועשים זרמים אפלים, ששום גורם בצמרת המיפ"לגה אינו מסוגל עוד לרסנם או לכוונם.

כדי לבצר את שילטונו, רוצה רבין להכניס את המפלגה הזאת לממשלתו.

בכך יבטל את איומם של כל הזאבים במכה אחת.

ממשלה כזאת אינה יכולה לזוז אף מילימטר אחד ברמת-הגולן, בגדה המערבית או ברצועת-עזה. אין היא מסוגלת אף לנהל משאומתן משמעותי על נוש"אם אלה. כל מעשה חיובי בכיוון זה מסכן כיום את צירוף המפד"ל, ויטכן מחר את הישגותיה בממשלה.

רבין וגולדה: יש המשך, היכן השינוי?

והנה, ראה זה פלא: בהצהרותיו האחרונות של רבין, כל אפשרות של פשרה ברמת-הגולן, אפילו אם תלבש צורה של פירוש מובטח במיסגרת שלום רישמי, הוא שלל כל אפשרות של משאומתן עם ה"פלסטינים", אפילו היו מסכימים מראש להכיר במדינת-ישראל ולהספק במדינה פלסטינית לצידה. הוא לא השמיע אף רמז דק של הצעה למלך חוסיין. הוא דיבר אך ורק על המשך המשאומתן עם מצריים.

למשאומתן עם מצריים אין התנגדות מצד המפד"ל, ואף לא מצד הליכוד. ל"מצריים אפשר להחזיר אפילו כמה ק"י לומטרים נוספים, כדי לפייס את האמריקאים. הצרה היא שהמצרים אינם יכולים להשתתף בתסריט. המציג אותם כי בוגדים באחיהם הערביים. רבין סוגר את האופציות גם בפניהם.

מסתבר שהתפיסה הפוליטית של ממשלת רבין תואמת כדיוק את הנחיות השיטוניות שלה. מדיניות-החזון, הקובעת את גורל המדינה, מושפעת כאופן מכריע עדידי מדיניות-הפנים, הקובעת רק את גורלם של עסקנים.

העיר על כך חוסיין המלך, שאינו ט"י פש: "כאשר קיבל מר רבין את השליטון מידי גולדה מאיר, הוא דיבר על המשך ושינוי. אנחנו רואים את המשך ה"י

הישינוי שרא רק הצורך בהרחבת הממשלה, צירוף המפד"ל ואולי אף הקמת ליכוד-לאומי, הוא המדריך את מעשיה ודיבוריה של ממשלת רבין ב"שעה זו.

כיפה אדומה רוצה להגיע אל הסבתא. הסבתא היא, במיקרה זה, דעת-הקהל. דווקא מפני שהממשלה הזאת היא כל כך חדשה ורופפת מבחינה פוליטית, נאציצים ראשיה להשיג תדל ככל כוחם למצוא חן בעיני הציבור.

איזה ציבור?

הציבור של שוחרי השלום והרפורמה הוא, "בכיס". אין צורך לחזר אחריו. הוא מפוצל ומפולג. אין הוא מהווה כוח פור ליטי מאורגן ויעיל. אין הוא יכול להפ"עיל לתח. הוא לא היה אפילו מסוגל להתנות את תמיכתו בממשלת רבין ב"תנאים אלמנטריים.

אם כן, יש צורך למצוא חן רק בעיני הציבור שבין המערך והליכוד. הציבור הרוצה להחזיק במרבית השטחים המוחזקים, שאינו מאמין באפשרות של שלום, הסולד מהפלסטינים או חושש מפניהם, השונא את הסורים ושגם אינו מאמין כל-כך למצרים. הציבור של עיתוני הערב.

ציבור זה התייחס לממשלת-רבין מלכתחילה בספקנות ובחשדנות. הוא שמע את בגין מגדיר אותה כממשלת-יונים. מי שרוצה לפייס ציבור זה ולרכוש את לבו, מוכרח לסגוד לאמונותיו התפלות ולדריעותיו הקדומות. הוא מוכרח להיראות נוקשה וקשוח.

הכרזותיה המדיניות של ממשלת רבין תואמות היטב גם את הצורך הזה.

אולי יש עוד גורם המכוון ממשלה זו, ואת ראשה.

הייתי קורא לו, "סינדרום אידן". רוברט אנתוני אידן הגיע לכס ראש-הממשלה בבריטניה באפריל 1955. אחרי שישיש במשך 16 שנה כנזור ומשרתו של וינסטון צ'רצ'יל, מהן כעשר שנים כשר-החזק. לעומת צ'רצ'יל הגברי, ה"תוקפני, הלוחם-מבטן-ומיליה, נחשב אידן לדיפלומט רכרוכי. פעמים אחדות בחייו התמוטט.

כאשר הגיע סוף-סוף לשליטון עליון, היה מנוי וגמור עימו להוכיח שהוא גבר, לוחם ומנהיג בזכות עצמו. ייתכן מאוד שגורם זה דירבן אותו להשתתף במיבצע הישראלי-צרפתי-בריטי נגד מצריים. מיל-המתקדש היתה הרפתקנית מבחינת ישראליים בריטניה. צרפת ומטורפת מ"בחינת בריטניה.

ברור כיום שאידן לא היה מתפתח למחזק אומלל זה, איזולאסכל ממשלת-המחרה — ואיזולאסכל רצה להוכיח שאינו נופל מצ"י צ"ל. זה היה סופו.

יצחק רבין הגיע לשליטון אחרי גולדה מאיר, סמל הנוקשות. ומשה דיין, אליל המלחמה. לפיתחו רובץ הפיתוי להוכיח שאינו נופל מהם בתכונות אלה — ובכך לחקותם. "סינדרום אידן" עלול להרוס את רבין, כפי שהרס את בעליו המקורי, וכפי שהרס עוד קודם-לכן את משה שרת.

מכל הזאבים האורבים לכיפה אדומה, זהו אולי הזאב המסוכן ביותר.

הסיפור המלא מאחרי נפילת בנק א"י בריטניה:

נגיד בנק ישראל סיכן מאות מיליונים

הבנק הדתי הוכנס כחלק מעסקה עם המכד"ל

מוכ"ל בן ציון

הודיע לבן ציון כי אם לא ימכור את הבנק במהירות, "יתפוס" אותו בנקי ישראל אל, וכי היתר שניתן לגמור אותו את העסקה במהירות הוא יסת מבל"ל.

הסיבה: לבנק נוצר גירעון של תשעה מיליון דולר שלא יכול לגייס, בגלל ה-

לבנק לאומי-ישראל ללא כל זעזועים — ובנק זרובל נמכר, אף הוא ללא כל זעזועים, לקבוצת בנקי הפועלים. השרים דחו מכליזל את עמדתו של הנגיד, בירכו על המוגמר בין בנקי הפועלים ובנקי המזרחי לבין בעלי בנקי בריטניה. אך השרים, בישיבת הממשלה, ביום ה' ראשון בלילה, לא ידעו עובדה נוספת: ימים אחדים קודם-לכן עשה זנבר כל מה שביכולתו, כדי שבנקי בריטניה יימכר ל- בנקי לאומי, ולא לבנקי הפועלים. המגעים בין מנכ"ל בנק ישראל-בריטניה, עוז'ד יהושע בן ציון, שהוא פעיל נלהב בתנועת ארץ-ישראל השלימה, לבין

הפקיד כספים בבנקים קטנים המציעים ריבית גבוהה יותר. אבל נגיד בנקי-ישראל הנוכחי, זנבר, רוצה להראות בסוף השנה רווחים משמעותיים, לקבל על הפקדות המטבע-הזר של ישראל רווח גבוה. לכן החליט להסתכן בהפקדתן של יתרות המטבע-הזר של ישראל בבנקים קטנים, כדי לקבל ריבית והפקיד 30 מיליון מרקים גרמניים בבנקי ישראל-בריטניה, כדי לקבל ריבית גבוהה יותר. בכך נהג ככל ספקולאנט בבורסה — אבל סיכן את עתידה של מדינת-ישראל. סיבה נוספת: כיצד ייתכן ש- בנקי-ישראל לא ידע מה נעשה בבנקי-ברי-

טניה ממשלת-ישראל התבוננו זה בזה בפליאה. מעולם לא ראו את נגיד בנקי-ישראל, משה זנבר, מתעקש עדיין על דבר כה בלתי-הגיוני. בפניהם הובאה הצעה של שר-האוצר יהושע רבינוביץ', כי בנק ישראל-בריטניה (החלק הישראלי בו בלבד), יימכר לבנקי הפועלים ולבנקי המזרחי, כדי למנוע מראש מצב בו תיתכן מפולת של הבנק. שני הבנקים האמורים הודיעו על הסכמתם לקנייה, ובנק ישראל-בריטניה הסכים ל- מכר.

ואילו נגיד בנקי-ישראל התעקש. הוא נלחם בכל-עוז כנגד עסקת-המכר, ובעד

הנגיד התחבב

פניקה בעולם עם התמוטטות בנקי-הארשטדט הגרמני. פיקדון של הבנק בשווייץ, עליו נמסר כי הוא חופשי, התגלה כמשועבד בגלל עסקות אחרות, נוצר חשש כי הבנק לא יעמוד בהתחייבויותיו.

בן ציון התקשר עם יפת, וזה השיב כי הוא מעוניין לקנות, אך רק אחרי בדיקה — הוא לא יקנה חתול-בשק.

באותו מוצאי-שבת עצמו התקשר טלפון בית גם מנכ"ל בנקי-המזרחי, אהרון מאיר, וביקש להצטרף לרכישה (לדברי מקורות בבנקי-המזרחי התקשר מאיר לראשונה כבר ביום החמישי). בן ציון השיב כי הוא מקיים מגעים עם בנקי-הפועלים, הציע ל- מאיר לפנות אל לווינסון, לבקש שיצרפו לעסקה.

ביום הראשון בבוקר הגיע בן ציון ל- מישרדו של לווינסון, להמשיך המגעים, לפתע צילצל הטלפון, והשניים נקראו ב- בהילות ללישכת שר-האוצר בירושלים. משהגיעו, נכנס לווינסון לחדר, ואחריו בן ציון — גם הוא לחדר.

רבינוביץ' אמר כי יש לסיים את העסקה עוד באותו יום, וכי לא ייתכן ש- יקרה כאן מה שקרה בגרמניה (הבנק ה- פרטי הגדול בגרמניה, הארשטדט, התמוטט בגלל השקעות בעסקות מטבע-זר, ועקב הפסדים שנגרמו מעסקות אלו).

לחצו של רבינוביץ' למכירה ל- בנקי-הפועלים ולהמזרחי גסיחור, נועד לפיט לנכונות המכד"ל לממן שלה. בנקי-המזרחי מקורב ביותר למכד"ל, ושריה עומדים בראשו. הגדלת המימון ענייני בלית בנקי-בריטניה יבואו להוות חלק מן המחיר שישלם המכד"ל. בנקי-המזרחי החברת הממשלית, שכן, בנקי-הפועלים יבואו לרכוש את בנקי-בריטניה, כמעט ללא עזרה.

בן ציון, לווינסון ומאיר התיישבו מיד לסגור עסקה, המשיכו בכך עד החתימה — עם עלות השחר.

כל אותה שעה ישבה הממשלה הכן, לפי דרישתו של זנבר, לכל מיקרה בו יתפוצץ המשא-המתן — אז תוכל להתגלות מישאלתו, "לתפוס" את הבנק בידיו. גשם בגלל חשד למעשים פליליים. מעשה הנגיד, הגיעו הצדדים לידי הסדר, עליו חתם הנציג חכירי של בנק ישראל-בריטניה באנגליה, הארי לנד, שהגיע ארצה לצורך זה.

אולם, בחצות יום שני, הודיע הנגיד לראשי בנקי-הפועלים ומזרחי על ביטול ההסכם. בנקי-ישראל החליט לתפוס את הבנק בגלל חשד למעשים פליליים. מעשה זה הרהים את הכל, ובעת כתיבת שורות אלו עדיין נמצאים כל הנוגעים בדבר בלישכת שר-האוצר בירושלים, בניסיון לבטל את ההחלטה השרירותית. שכן, שני הבנקים הסכימו לכסות הפסדים בשיעור של 15 מיליון ל"י, וכל מה שמעל לכך, תכסה הממשלה. עכשיו תשלם הממשלה הכל,

האגורה

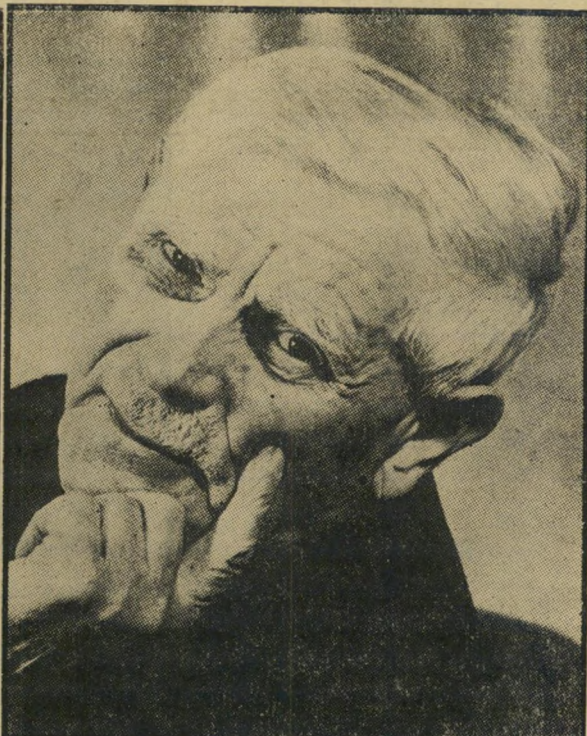
שוכתה ביחס

אנשים שקבלו אצלנו ייעוץ לגבי סכומים קטנים מבקשים היום ייעוץ לגבי הסכומים שגדלו. זהו אחד הצדדים החזקים שלנו.

בנק ארץ-ישראל-בריטניה בע"מ

ת"א-אביב	ירושלים	חיפה	תל-אביב	יפו
רח' מנחם פריד 20	רח' מנחם פריד 20	רח' מנחם פריד 20	רח' מנחם פריד 20	רח' מנחם פריד 20

המשקיע הזר

נחום זאב ויליאמס, שעשה מאות מיליוני לירות שטרלינג בדרך הקשה, רכש בארץ את בנקי-הפועלים והפכו לבנק ארץ-ישראל-בריטניה, מן הגדולים במדינה. ויליאמס נפטר שנים מיספר לפני המשבר שפקד את עיסקי הבנקאות של מישפחתו.

כך שבנקי-ישראל יטול את ניהול בנקי-בריטניה לידיו. מדוע כה חשש נגיד בנקי-ישראל פן יתמוטט בנקי-בריטניה? מדוע ביקש ל- מנוע, בכל מחיר, את העברתו לידי בנקי הפועלים, העדיף שיפול לידי בנקי-לאומי או לידי-ישראלי? מדוע תפס את הבנק ככח החוק, ופוצץ את מכירתו על סף החתימה?

ידע היטב כי אם יפת יקח לידי את הבנק, ידאג להעלים את פרשת המפקדות. משום כך עשה ככל יכולתו למניעת העברת הבנק לידי בנקי-הפועלים.

מסע-הפאניקה של הנגיד

השרים זכרו היטב, כי בשנת 1966 נטל בנקי-ישראל לידי שני בנקים אחרים, פויכטוואנגר ואלרן, והדבר גרם אז לבנקי-ישראל להפסד של למעלה מ- 100 מיליון לירות. הם זכרו גם כי הבנק השלישי שהסתבך אז, בנק קרדיט, נמכר

טניה? שבע שנים אחרי התמוטטות פויכטוואנגר-אלרן-קרדיט, הפרשה חזרת על עצמה. והרי בנקי-ישראל יודע על כל עסקה של כל בנק. היכן הוא היה בי שנים האחרונות בהן ניהל בנקי-בריטניה עסקות בחו"ל במאות מיליוני דולר? היחסים בין זנבר ללווינסון גרועים ביותר, ואילו יחסיו עם יפת מצוינים. זנבר ידע היטב כי אם יפת יקח לידי את הבנק, ידאג להעלים את פרשת המפקדות. משום כך עשה ככל יכולתו למניעת העברת הבנק לידי בנקי-הפועלים.

מסע-הפאניקה של הנגיד

השרים זכרו היטב, כי בשנת 1966 נטל בנקי-ישראל לידי שני בנקים אחרים, פויכטוואנגר ואלרן, והדבר גרם אז לבנקי-ישראל להפסד של למעלה מ- 100 מיליון לירות. הם זכרו גם כי הבנק השלישי שהסתבך אז, בנק קרדיט, נמכר

הנגיד הקודם של בנקי-ישראל, דודי הורוביץ', היה מקפיד להפקיד את יתרות המטבע של ישראל בבנקים בטוחים, כגון צייטס מנהאטן, פירסט נשיונל, או בנקים אחרים מסוג א"א. מעולם לא התפתה ל-

הנגיד

פוחד

חששו של הנגיד לגורל ההפקדות שלו, הוא שהינחה את מסעיה הפאניקה שניהל בעניין מכירת בנק ישראל בריטניה. מאזן האחרון של הבנק מורה על 1.2 מיליארד לירות. הרווחים לפני מס היו 14 מיליון לירות.

הבנק בישראל והבנק השני (השייך לבנק הישראלי), זה שבלונדון, עשו משך שנים עיסקות מטבע בינלאומיות נעזות. הרווחים היטב כל השנים.

לפני חודשים אחדים נכנס הבנק לעיסת קריית המכתב, כולל זהב, בסכום של 800 מיליון לירות. אולם, בעוד שמעסקות הזהב נותר בידיו רווח נאה, מאחר שמכרו קדם ירידת המחירים האחרונה, הרי משאר המתכות לא הצליח להיפטר, נזקק בדחיפות למימון נוסף.

לפני כשבועיים פשט את הרגל, בנסיבות שונות, בנק הארשטדט הגרמני, ונזכר החל חושש ברצינות פן יקרה אותו דבר עצמו גם במיקרה שלו — וההפקדות תיעלמנה. **בנק ישראל הוציא לבנקרייטס יח מוכתב, המחייבו להפסיק מיד את כל עסקות המטבעות הזרים והמתכות בחו"ל. המכתב בא לידי בנק במהומה, שכן מכירה בתקופה של ירידת מחירים, פירושה הפידיענק.**

פרקליט הבנק, עו"ד אליהו מירון, קבע כי משפחת ויליאמס היתה מוכנה להפקיד נכסים ב-100 מיליון דולר כנגד הפסדי הבנק, אולם סירב גם לכך. אולי שר האוצר יהושע רבינוביץ' יחשוב אחרת.

המייסדים

והיורשים

יהושוע בן ציון (המתגורר בשדרות בן ציון בתל אביב, ללא כל קשר לשם מישפחתו, אך אימו מתגוררת ברחוב בן ציון בתל אביב, הקרוי על שם אביו של יהושוע, שהיה רב נודע בארצות הברית), ניראה נינוח בביתו, לאחר ליליה שימור רים.

בידי המוכרים יישארו הבנק שבאנגליה, חברת ההיטח הישראלית צור, יקבי ארי, עו, מיפעלה בוכנות מובילות, מיפעל ארי זות ישראל, שליש במיפעלה מנועים סביל (בו שותפים מיפעל נייר חדרה וביל לוויט מארצ"ב), ועוד רכוש מקרקעין רב, כי 80 דונם בבניה באשדוד.

בן ציון עצמו הוא בעליו של דפוס בן חבורן, בו השקיע בשל פעילותו הרבה בתנועה למען ארץ ישראל השלימה, כן ידוע הוא כאחד מראשי התורמים והפעילים של התנועה, אסיר הוא טוען כי פרש מן הפעילות.

אין ספק כי בשנת 1938, כאשר קנה נחום יצחק ויליאמס המנוח את בנק העו"ד, ששינה שמו לאחר מכן לבנק ארץ ישראל-פולין ולבסוף לבנק ישראל בריטניה — לא תיאר לעצמו כי הממלכה שיהקים בתפוצה שנים מעטות לאחר מותו, מייסדיו של בנק העו"ד היו אביו של ח"כ גדעון האונגר, אביו של עורך הדין אליהו מירון (שהוא עורך הדין של הבנק כיום, ושותפו של בן ציון במשרד פרקליטי טוט מצליח), וכן אברהם לרנר, שהיה ידיד מישפחה קרוב למישפחתו של יעקב לווינסון, מי שרצה לקנות את הבנק כיום... בשנת 1971, כאשר נפטר ויליאמס (ש' היה גם אחד התורמים הגדולים במחנה בת דתי, מבני היכל שלמה ומקים קרן בת 10 מיליון לירות לתרומות וצדקה), התחלק רכושו הגדול בין ארבע בנותיו.

עיקר רכושו היה נכסיו בלונדון, והונג נאמד אז במאות מיליוני לירות אנגליות, נכסים אלה באנגליה כללו את בנק בריטניה בלונדון, שתי חברות ביטוח, וחברות נכסים. רכוש זה עבר לידי של הארי לגני, בעלה של הבת הבכורה.

לגני, בן 68 כיום, עבר לאחרונה לעסוק בענייני ציבור, והוא פעיל כסגן יו"ר ועד שליח הקהילה — המוסד העליון של יהדות בריטניה. לגני הביע כבר פעמים מיס' פר את רצונו לפרוש מן העסקים, להתמסר לעיסקה הציבורי בלבד, והוא עתיד לזכות בקרן בתואר "אביר".

יהושוע בן ציון, בעלה של בתה הקודם של ויליאמס, אינו יודע במה יעסוק להבא, אסיר הטיפול ברכוש שנותר בידי המישפחה הוא רב ועצום.

במדינה

העם

קרוי מלך ישראל

המדינה כולה התאבדה עו

מפתחתה שני הודנה

במשחקי הגביע העולמי בכדורגל

"אין אלוהים! אין אלוהים!" פרצה הריקאה מפי חבורת צעירים שהתקבצה ברחוב דיונוגוף בתל אביב סביב מכשיר טלוויזיה שהוצג באחד מחלונות הראווה. אגרופים היו קמוצים וכמה מהם היו קרוי בים לבכי. כאשר שרק השופט את שרי קתהסיום במישחק הגמר שהתנהל במיס' גרת מישחקי הגביע העולמי לכדורגל בי מינכן, חש חלקו הגדול של עם ישראל כמותם.

הקשרים הריגשיים העמוקים שהוררים בין הישראלים להולנדים, הם שגרמו להודות זו. היה זה רק סימלי שאחד מי שחקני המילואים של הנבחרת ההולנדית, שלא נטל חלק במישחק הגמר, נשא את שם המישפחה ישראלי, וכאשר הכריזו הרי קריינים את שמו, בדקות המעטות בהן נטל חלק במישחקים האחרים שקדמו למישחק הגמר, דומה היה לאוהדיהם שפורט בישראל כאילו נבחרתם הלאומית שלהם היא הנלחמת על הזכייה בכתר האליפות של הדת הנפוצה ביותר בעולם — דת הכדורגל.

המדינה התרוקנה. בין השעות חמש לשמונה בערב, ביום הראשון הרי אחרון, בעת שמישחק הגמר בין נבחרות גרמניה המערבית והולנד הועבר כשידור ישיר בטלוויזיה ישראלי, ניראו רחובות ערי ישראל כמו ביום הכיפורים לפני הגיוס הכללי. כאשר כבשה הולנד שער יתרון, כבר בדקה הראשונה של המישחק, פרצו שא גותה שמחה מכל חלונות בתי ישראל. החל מאותו רגע, ועד לשריקת הסיום נדמה היה כי יוקרתה של מדינת ישראל מונחת על נעלי הכדורגל של כדורגלני הולנד, וביחוד על אלו של כוכב הנבחרת ההולנדית, יוהאן קרויף.

כאשר הסתיים המישחק בניצחונה של הנבחרת הגרמנית, 1:2, והגרמנים הצוי הלים הרימו אליל את גביע הזהב בו זכו, התאבלה המדינה כולה על הפסדה של הולנד הקטנה, האמיצה, אחת הידידות הבודדות שעוד נותרו לישראל ביורה הרי בינלאומית.

מיפלגות

הילכו שניים יחדיו

בלתי אם נועדו

התיסכוד של אנשי

מיפלגה מבודדים

הוליד קוריוז

פוליטי

אין שום תכונה משותפת לאריה (לור"ב) אליאב ולבנימין הלוי.

אליאב הוא יונה שבינונים, המאמין בתורת כימעת כל השטחים, בפיתרון לבעיה הפלסטית ובכלכלה סוציאליסטית. הוא נוח לבריות, ובעל מוח פתוח. בנימין הלוי הוא אחד הלאומנים הקנאים ביותר בכנסת. העולה בקואונו בי שטחים רבים על מנחם בגין. הוא בעל תפיסה ימנית קיצונית, מתנגד חריף ל' החזרת השטחים. שולל טוטאלי של עצם קיום העם הפלסטיני, בעל תפיסות חברתיות שמרניות ביותר.

רק דבר אחד מאחד את שניהם: הם מבודדים במפלגותיהם.

יד למי? יתכן שבידוד משותף זה הוליד את אחד הקוריוזים המרתקים בתולדות המדינה.

השבוע הופיעו השניים במסמך משותף, שבו קראו להרחבת הממשלה. המצע ה' כלול בו הוא צירוף של כמה פסקים סתי מיים, שאין אדם במדינה שאינו יכול ליחם עליו — החל כרב מאיר כהנא וכלה במאיר וילגנר. מדובר בו על שלום, פשרה ופשר.

הצטרפו אליהם שני ח"כים נוספים: הרי ליברל שניאור זלמן אברמוב, מי שהיה בעבר מתון ביותר בענייני פנים וחץ, בלט בשנה האחרונה בכמה נאוים קיצוני

ניים בנוסח כימעתרביגני, וחזר להיות מתון. הרביעי בחבורה הוא ח"כ שלום ליון, המזכיר השתלטי של הסתדרות המורים, הכועס על כי לא מונה לשר החינוך, במקומו של אהרון ידלין.

מעבר למליצות ריקות. מבחינה מעשית, אין סיכוי שיוזמה זו תוליד יותר מאשר סנסציה חולפת. פשוט אין כל אפשרות שהארבעה יסכימו על איזשהו דבר ממשי — בשטח הסוציאלי או הביטחוני — מעבר למליצות ריקות.

אולם בינתיים יכולה יוזמה זו לעזור לדברים שאינם תלויים דווקא ברצון ה' יוזמים.

דבריו של אליאב על הצורך בהרחבת הממשלה יכולים לפלט את הדרך לחידות המחנה הסיפוחיטי המובהק לתוך הממשלה, ולסתום את הדרך להסדר שלום. כמה מראשי המערך, המקוים להתייאת רעיון הליכודי הלאומי, כדי להעמיד לרשות יצחק רבין רוב יציב (ראה הנוון), בוודאי שמ' חים על יוזמה זו.

דבריו של הלוי על "פשרה", אף שלא היו קשורים בשום תווה ברורה בעמדתו הסיפוחיטית, יכולים לעזור לפילוג ה' ליכוד, ולהוצאת הליברלים המתונים מתור כו, אחרי שיעבודם בן תשע השנים לינהגת מנחם בגין. גם על כך ישמחו, בוודאי, ראשי המערך.

קואליציה

ארוכה הדרך לממשלה

זמרות שניראה כי פתוחה הדרך

להצטרפות המפד"ל

לקואליציה — קמו עוררין

בתוך מיפלגה זו

אנשי מיפלגת העבודה החלו סופקים כפיהם בהנאה. הרב הראשי לישראל, שלמה גורן, חזר מחו"ל ובאמתחתו הנוסחה הנואלת להצטרפות המפד"ל לקואליציה. עתה, חשבו, יוסר האיום המתמיד על ממ' שלחו של יצחק רבין, והריב שפגע בברית ההיסטורית בין מפא"י והמפד"ל — יהיה לאפיוורה נשכחת.

רק השרים חיים צדוק, משה ברעם ו' אהרון ידלין, וח"כ פינחס ספיר, המנהלים את המשא ומתן עם המפד"ל, יודעים עד כמה קשה היה לשחות בזרמים השונים בתוך מיפלגה זו ובתיסתיחוף שלה. עד שהובטחה כניסתה לממשלה.

ח"כ המר

טוסו נגד טמי

התנגדות משודשת. אולם נראה כי למרות שהצליחו, בעזרת הרב גורן, להתגבר על האיסור שליועצמו להיכנס לממי שלה, ולמרות שהרב גורן הביא מן הרב בער סלובייצק את הבשורה שסלובייצק ציק אינו מתנגד להסכם זה — תקום התנגדות לכניסה לקואליציה בתוך ה' מפד"ל עצמו.

ההתנגדות החריפה והקולנית ביותר תבוא מצד חוגי הצעירים. שני הח"כים

אדלי קרויף
אב לאומי

הצעירים של המפד"ל, וזולון המר והיהודי בן ימאי (המכונים בכנסת סמיזוסוס), הם האחרים, בעצם, לעבודה שהמפד"ל אינה יושבת היום בממשלה.

למרות שחלום בדבר הלחץ על העבודה להקים ממשלת ליכוד לאומי הוכח כי הבל הבלים ולמרות שהטון בהתנגדותו של המר לכניסה לממשלה הונמך, מאז התברר כי הוא יקבל תיק באותה ממשלה, ייאלץ המר להיכנע הפעם לבן ימאי, אשר נחשב תמיד לעושה דברו, ולא להסכים ללכת לקואליציה.

בן ימאי יודע כי, במערכת היחסים ה' פנימית של המפד"ל, כאשר יקבל אחד הצעירים תיק ממשלה, ינוטרל לחלוטין הצעיר השני — במקרה זה הוא עצמו. הוא הצליח לגייס לעזרתו את מיספר שלושה בסיעת הצעירים, ראש המועצה המקומית נתיבות, שלום דינו, ואת מת' נחלי המפד"ל, ואילץ את המר להמשיך ולהתנגד לכניסה לקואליציה, למרות ה' חיק הקורץ.

מתנגד אחר הוא שרה סעד לשעבר, מיכאל חוני, שמו של חוני לא הוזכר בין ארבעה השרים המיועדים של ה' מפד"ל, ותחת זאת הוצע לו לשמש כנשיא אוניברסיטת בראילן. חוני, אשר אינו רוצה לרדת כה מהר מהבמה הפוליטית, יילחם כנגד הכניסה לממשלה, כדי להשי' איר את המיפלגה באופוזיציה, ועלידי כך לשמור על כוונתו של בתוכה.

המתנגד השלישי הוא ח"כ אברהם מלמד, חברות המהאכותית בכנסה. מלי מד טוען כי, לדעתו, אין צורך להיכנס עתה לממשלה, מתוך חישובים פוליטיים פנימיים של המיפלגה, מאחר שצעד זה יתפרש ככניעה, כרדיפה אחרי כיסאות, יפגע במפד"ל בעת הבחירות הבאות.

אולם מקורבי מלמד יודעים לספר כי הוא מפגע ביותר מן העובדה שידידיו במערך העדיפו את שולמית אלוני והל'ע עליפני היענות לדרישת המפד"ל בהרי ככת ממשלת רבין.

נראה כי ההתנגדות הרעשנית של ה' צעירים, התנגדותו של חוני המסוגל עדיין לגייס רשימה לאמבוטטל של תומכים בוועדה הפועל של המפד"ל, והתנגדותו של האיש השולט על המשאבים הכלכליים של התנועה, אברהם מלמד, תכביד על ה' ברית המלאכותית שהקימו בורג, רפאל וורהפטיג, שמטרתה אחת: להיות בממשלה.

במדינה

ארץ-ישראל

מוחו של המופתי

מנהיג מרד או

מופת לפרעות — פטריוט

או רוצח עם?

יש אנשים המזכירים רק במוחם שהם היו עדיין בחיים עד עצם אותו יום. הם שייכים. כאילו לעבר הרחוק.

כזה היה חג' אמין אל-חסייני, המופתי הישעבר של ירושלים, "המופתי" בה"א הידיעה בפולקלור הישראלי.

נדמה שאין אדם המסמל יותר את מקור רות הטרגדיה הפלסטינית מאשר איש זה, בעל הזקן האדום. אין גם אדם המבליט יותר את התהום הרובצת בין התודעה הישראלית והתודעה הפלסטינית.

קנאי עד הסוף. בעיני הפלסטינים, המופתי היה פטריוט אמיתי, לוחם אמיץ למען עמו וארצו.

הפלסטינים הנאורים, המביטים אחורה על תולדות עמם, מייחסים למופתי הרבה מן האשמה לטרגדיה הפלסטינית. "הוא היה אדם שר", אמר השבוע מנהיג פלסטיני בכיר, "אבל הוא היה גם אדם צר-אופק, ללא השכלה רחבה. כל השכלתו היתה דתית. הוא לא הבין את הכוחות הגדולים שהשפיעו על גורל הארץ".

לגבי הפלסטינים המתונים, מסמל המופ-

המופתי •

הכל או לא כלום

חי את הגישה של "הכל או לא כלום", שהיתה בעוכרי העם הפלסטיני בשני הדורות האחרונים. הוא התנגד לכל פשרה, דרש תמיד יותר מכפי שיכול היה לקבל, והספיק לראות ב-1967 כיצד עוברת כל פלסטין לשליטת ישראל.

אולם גם הפלסטינים המותחים עליו ביקורת קטלנית זו, רואים בו את המנהיג הפלסטיני הראשון בעת החדשה, איש שעשה יותר מכל אחר כדי לגבש תודעה לאומית פלסטינית. בשעה שכימעט כל המנהיגים הפלסטיניים היו מושחתים, נחשב הוא לאדם ישר, שאין לשחדו. הוא השליט את עצמו באמצעות טרור אישי חמור, הרג שיכבה שלמה של עסקנים ואנשי-ציבור שהתנגדו לו. אך הוא גם פיקד על "המרד הערבי" של 1936, שהפלסטינים מתגאים בו.

שטן עלי אדמות. בעיני הישראלים, נראה "המופתי" באור אחר.

הוא התחיל את דרכו כתכנן, כרת ברית עם המינהל הבריטי, אירגן את "הפרעות" שפקדו את הארץ מדי פעם בפעם, פקד על "הכנופיות" ב"מאורעות" של 1936, נתן ידו למאמץ-המילחמה הנאצי, שיכנע את היטלר להשמיד את העם היהודי. לאחר מכן היתה לו השפעה מכרעת על התנגדות הערבים לתוכנית-החלוקה. אם יש משהו שדמותו מצטיירת בעיני הציבור הישראלי כשטן עלי אדמות, מיל-בד אדולף היטלר ואדולף אייכמן, הרי היה (המשך בעמוד 19)

• תמונת תעמולה שהופצה ב-1948, כשעל חזה המופתי תמונת כיפת-הסלע.

חשבון 1923

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה, לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק, יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

$$\begin{array}{rcl}
 \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} & = & \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} \\
 \times & & : \\
 \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} & = & \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} \\
 \hline
 \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} - \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} & = & \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array}
 \end{array}$$

מרי

מהן "הזכויות הלאומיות" של העם הפלסטיני? מי מייצג אותו? כיצד יכולה לקום ולהתקיים מדינה פלסטינית לצד מדינת-ישראל? איך יובטח ביטחון המדינה בהסדר ישראל-פלסטיני?

שאלות אלה יידונו ביום-עיון ארצי של פעילי תנועת מרי, שיוקדש לנושא

דו"קים ישראל-פלסטיני

ושיתקיים בשבת בשבוע הבא, ה-13 ביולי, בשעה 10 בבוקר באולם מקסים, ליד קולנוע מקסים, רח' המלך ג'ורג' פינת שד' בן-ציון, תל-אביב. החברים והאורחים מוזמנים.

יפתחו:

אורי אבנרי • יוסי אמית'

רק 5 שנים היו דרושות לנו... 1968 1973

לגדול פי 7.5 ולהגדיל את רווחינו פי 12.8

והמהפכה השקטה עדיין נמשכת...

מרי

בנק הפועלים

המהפכה השקטה

הוא היה לבוש כערבי * במשך 10 שנים הפסיק כל מישחק

כדורגל בירושלים בשבת * הוא הפך את שולחנות הקלפי של

הוועד הלאומי * הוא התפרץ לחתונות ושר שירים ערביים

את הישוב החרדי בארץ, בתקופת המנדט הבריטי, הן בפני השילטון הזר והן בפני המוסדות היהודיים. הוא היה לבוש בגדים מודרניים, דיבר שלל שפות, היה מיווד עם יצחק בן-צבי ודוד בן-גוריון, מנהיג פור ליטי על כל הסממנים הקשורים בכך. הקרע בין שני האחים היה בלתי גמנע. בשנת 1937, כאשר הוטלה המגביה הביטחון החדשה, כופר הישוב, הגיע משה בלוי להסכם עם המנהיגות הציונית על שיתוף פעולה עם כופר הישוב תמורת קבלת אחוז מסויים מהמגביה. הסכם זה שריר וקיים עד היום בצורות שונות בין השילטון החילוני בארץ לבית אגודת ישראל.

עמרם בלוי יצא בחריצאף כנגד ההסכם הוותיקו וכנגד כופר הישוב, אולם גמנע

עם הגירות התחחן בלוי על אפו ועל חמתו של בית-דין צדק

מלתקוף אישית את אחיו. אך הקרע בין השניים גדל, ורק שנים מספר לפני פטירתו של משה בלוי התפייסו האחים, למי רות שדעותיהם נשארו מנוגדות. פרשת כופר הישוב גרמה לכך שעמרם בלוי יעזוב את אגודת ישראל ויקים את "נטורי-קרתא". — שומר-העיר. השם נטורי קרתא לקוח מאגדה תלמודית המספרת על רב שהגיע לעיירה וביקש שיביאו לפניו את נטורי-קרתא, את שומר-העיר. כשהביאו לו מספר גברתנים שתפקידם היה בשמירה קרא: "אלה נטורי-קרתא? אלה מחריבי-קרתא". והלכו והביאו בפניו את האברכים חובשי ספסלי בית המדרש. שמה הראשון של נטורי-קרתא היה "החיים", כשבלי טוען: "אגודת ישראל מתה, ורק אנחנו נשארו בחיים", אולם כדי למנוע החרפת הקרע עם אחיו, מנהיג אגודת ישראל, ויתר על שם זה ובחר בנטורי-קרתא.

מלחמה בה נודע עמרם בלוי היתה מלחמתו כנגד הבחירות. בעוד שאת הבחירות לכנסת ולעיריות, לאחר הקמת מדינת ישראל, החריש, הרי שכנגד הבחירות לוועד הלאומי לפני הקמת המדינה, ניסה למנוע ממש בכת. הוא היה מגיע לקלפיות, בראש קבוצה של צעירים קנאים, צועק, "אסור להשתתף בבחירות!" מרים את שולחן ועד דת הקלפי והופכו. פרשה זו היתה מסתיימת, כמו מרבית פעולות המחאה של בלוי במעצר, שהגיע פעם גם למאסר ממש בן תשעה חודשים.

בלוי, שהיה איש חברה ואוהב אדם, ניצל עד תום את תקופת מאסרו, קשר קשרים עם אסירים ופושעים שישבו עימו בכלא, ואשר אחדים מהם הפכו אחרי שחרורם להיות מחסידי.

למרות שמעולם לא השיג הישג של ממש במלחמותיו, לא נכשל בלוי אף פעם. מלחמתו היתה מלחמת מחאה, כשהמטרה הסופית היא מחיה. הוא סיפר פעם לילדים את פילוסופיית המאבק שלו: "אם מיששו עושה חזקה על שדה חברו, ויושב בה שלוש שנים, החזקה ברת תוקף, אולם אם בעל הקרקע, מקפיד לצעוק משך שלוש שנים אלה: 'פלגיה מחזיק ארעה בגולונותא' — פלוגי מחזיק ארץ בגולונה, הרי שאין לכובש חזקה. הציונים מחזיקים את ארץ ישראל בגולונותא, והתפקיד שלי הוא לצעוק, למחות ולמנוע מהם חזקה."

עמרם, עסקן הציבור, לא עבד משך מרבית שנות חייו. מלבד תקופת מה, לפני קום המדינה, בה היה סוחר קרקעות. עד היום, מרבית שטח הקרקע של נבי סמואל שייך לו. אולם למרות העוני הרב בו חיו, הוא ומשפחתו, סרב לדרוש קרקעות אלה, השוות מיליוני לירות, משום שלא הכיר בכיבוש הישראלי של 1967.

פרנסתו היתה על אישתו היגדה, אשר מקצועה היה: תופרת בגדי גברים. אולם (המשך בעמוד 18)

האיש שצענה גולונותא

כשהיה עומד בפני שופטים לאחר כל אחת מהפגנותיו, היה נושא נאום קבע, באומרו לשופט: "לאדוני אין סמכות לשפוט אותי. אתה יושב תחת סמל מזויף. השם ישראל גנוב על ידכם, אתם מורדים במלכות שמיים, המדינה הזו — אחד הזויר פים הגדולים בהיסטוריה," ומתיישב על מקומו.

יחד עם עמרם בלוי צמח עוד מנהיג, בעל אופי שונה לגמרי, אחיו, הרב משה בלוי. משה בלוי יסד את אגודת ישראל בארץ, היתה לאחד ממנהיגי הבולטים, למרות קנאותו, שלא נפלגה בתחילת דרכם, מזו של אחיו עמרם, היה אופי מאבקו אחר. בעוד שעמרם בלוי לא היה ידוע כתלמיד חכם (הוא קדוש אבל לא גאון) הסכימו חסידיו הרי שמשה היה תלמיד חכם, ייצג

פרסומו של בלוי בא לו בשנות העשרים והשלושים בגלל קבוצות הכדורגל של מכבי. החליטה אז לערוך משחקי כדורגל בשבת ובלוי יצא למלחמתו הראשונה. משך עשר שנים תמימות הוא התפרץ, מידי שבת בשבתו, אל מגרש כדורגל בו היה נערך משחק, חובט בשחקנים, בועט בכדור ומפוצץ את המישחק. מיטטרה היתה מוזהקת ובלוי היה מובל למעצר עד ליום הראשון בבוקר.

מישפחתו של בלוי ידעה תמיד כי הוא מעולם לא לן בבית במוצאי שבת, אלא מבלה את הלילה בכלא מישטרתי. אט אט התבלט עמרם בלוי כקנאי דתי קיצוני, אשר הכריז מלחמה על הציונות ותמך בשילטון הזר, כל שילטון זר, תורכי, בריטי או ירדני, כנגד הציונות המזויפת.

על אלה שהצביעו לכנסת או לעירייה, ועל מי שלא טבל במיקווה היום, אסורה הקירבה אל מיטת הנפטר או נגיעה בה. כך הורה בית-דין צדק של העדה החרדית לעשרת-אלפי מוקירי-זיכרו של עמרם בלוי, מנהיגה הבלתי-מוכתר של נטורי-קרתא, אשר באו להלווייתו כך, תוך מחאות וסערות, נערכה הלווייתו של עמרם בלוי.

עם מותו הצליח בלוי לרכוש סביבו צבא אדיר של אנשים, אשר אילו עמדו תחת פיקודו של המנהיג הלוחם במשך חייו, בוודאי היו עוזרים לו להרעיש שמיים וארץ, מלווים את מחאותיו והפגנותיו. עמרם בלוי היה מקדים לשם-מישפחתו את התואר ברש"י (בן רבי שלמה יצחק), כדי שיוכלו להבדיל בינו לבין שניים אחר

עמרם בלוי הקדיש את חייו למלחמה בתועבה הציונית

רים שנשא שם פרטי ושם-מישפחה זהים לשלו. אביו שלמה יצחק, אשר הגיע לירושלים בהיותו בן ארבע, היה התיפך הגמור מדמות הלוחם הקנאי שרכש לו בנו. שלמה יצחק היה אוהב שלום, ורחק ממדנים. מדי-בוקר נהג לעמוד ליד שער יפו, בעיר העתיקה בירושלים, לנחש, לרוב ב-הצלחה, מה מוצאו של הקרב אצלו, ואז היה מקדים לו ברכת בוקר-טוב בשפתו שלו. שלמה יצחק ידע לומר בוקר-טוב בעשרות שפות וניבים.

את קנאותו חסרת-הפשרות, ואת רוח הקרב שפייעמה בו רכש עמרם בלוי ממישפתא אימו, שיינדל. אביה של שיינדל, רבי ישעיהו אורנשטיין, היה בצעירותו איש חב"ד, אולם לאחר קרע עם מנהיג חב"ד, אשר לדעתו היה מתון מדי, עלה אורנשטיין לארץ ישראל, התיישב בצפת, ואחר-כך עקר לירושלים.

בירושלים נודע עמרם כקנאי קיצוני, אשר נילחם באותה חמת-זעם והתלהבות, שצינו את נכדו, עמרם, אחרי. אורנשטיין היה זה שיום והטיל את החרם על אליעזר בן-יהודה, אחר-כך נלחם כנגד הרב הראשי דאז, הראשון-לציון יעקב מאיר, והכריח את השילטון התורכי להוריד את הראשון-לציון מכהונתו. זאת, משום שהראשון-לציון למד בצעירותו באליאנס, בית-ספר אשר לידו של אורנשטיין היה משל הכופרים. בתו שיינדל, אימו של עמרם בלוי, היתה אשת-חיל יפהפיה. בעלה, שלמה יצחק, היה עסקן-ציבור ולמדן, ושיינדל פירנסה אותו מחנות-בדים שהיתה לה בשוק הערבי, ליד שער יפו.

אין ספק כי עמרם הושפע הרבה יותר מאימו, וממשפחתה, מאשר מאביו. חודשים מספר לפני מותו הפתאומי, ביקש להיקבר ליד אימו בהר המנוחות בירושלים, ולא ליד אביו, הקבור בהר הזיתים, אם כי הסיר ביר זאת בכך שאינו מכיר בכיבוש הישראלי של מלחמת ששת הימים, ולכן אין הוא רוצה להיקבר בהר הזיתים — משאת כל יהודי דתי.

עוד בצעירותו התבלט עמרם בלוי בקרב העדה החרדית בירושלים. התנגדותו הקרי ציונית, לצינו, שהיתה אז נתלת רבים, קיבלה משנה חזקה בסממנים ציוניים ובי מעשי הפגנה אותם ערך בהיותו עלם צעיר.

לבושו היה על טהרת הלבוש הערבי, קפחן זהוב עם פסים שחורים, תחתיו תח' תונים לבנים ונעליים בידואיות, ממש כמו שייח ערבי, כשרק הקפלות, המיגבעת עשוית הקטיפה, אשר מוצאה מהעיריה בפולין, מסבירה את יהדותו.

אולם לא רק זאת. הוקן האדום כאש, והפיאת המשלשלות, בצבע הוקן, יחד עם העיניים הגדולות והכחולות, והפה הפי עור מעל לסנטר המורם, יצרו מיד אצל חסידיו של בלוי, ולא רק אצלם, את ההרגי שה כי הם עומדים בפני קדוש.

דיון בבית

הדין הרבני

חשף מזימה של חסידי

ארץ-ישראל השלמה -

לרצוח

את

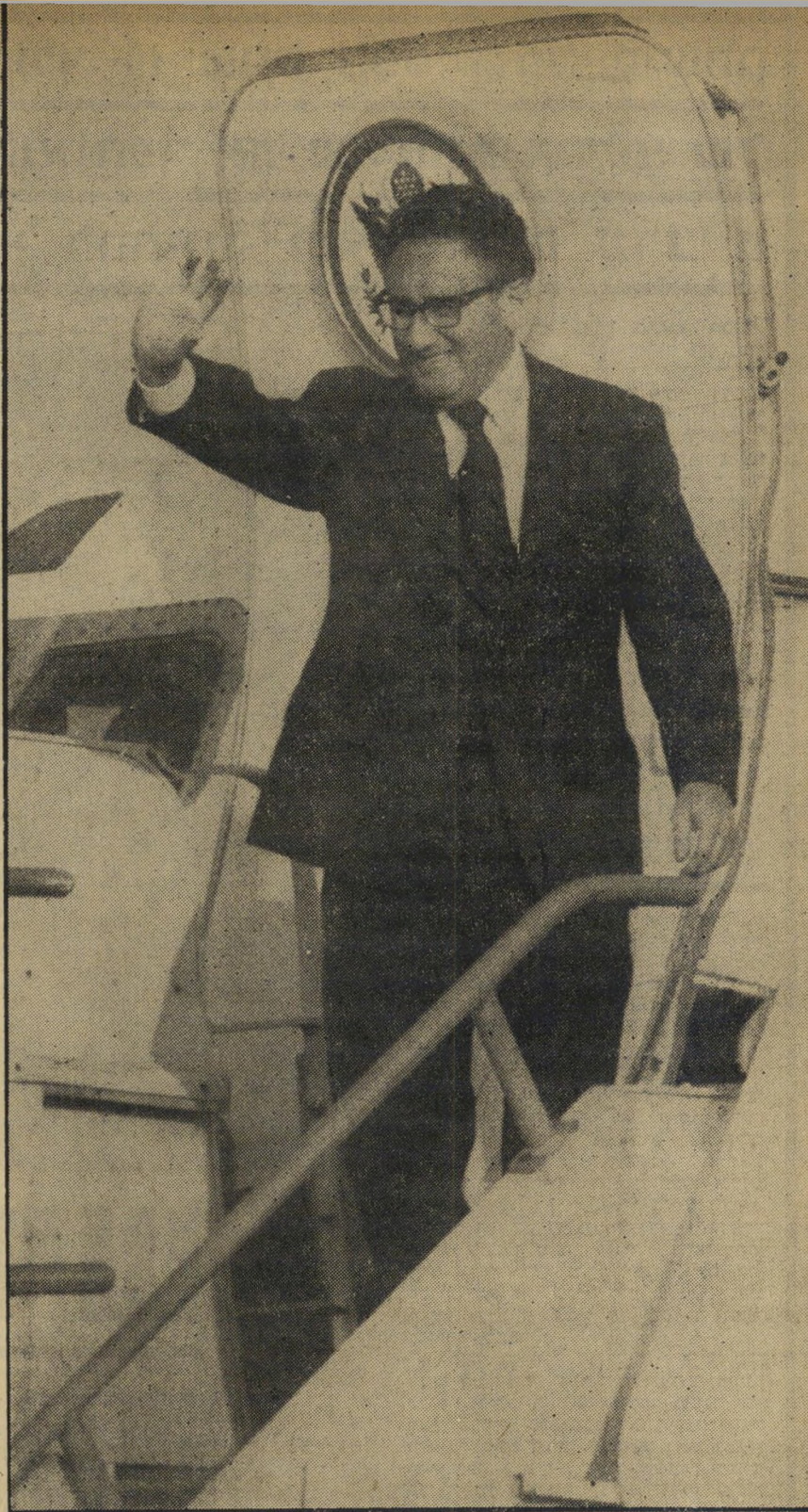
ברנדוט. אם גם רצח קיסינג'ר לא יעזור, טענה אשתי, נילאץ להפיל את הממשלה עליידי הפיכה ותפיסת השלטון בכוח. "לאחר שפלט דברים אלה," ממשיך התצהיר ואומר, "נרתעה לפתע אשתי ור קטעה את השיחה תוך שהיא מדגישה, כי אסור לי לדעת יותר מדי פרטים על הי נעשה בתוכני תנועתה, משום שאני זר לי תנועה זו ומתנגד לרעיונותיה. "אף שהדברים נשמעים אבסורדיים, יש לי חשש מבוסס, כי אשתי והקבוצה שהיא משתייכת אליה, עלולים לקחת חלק בי מעשי-שטות שכללה בעתיד הנראה לעין, בעיקר כשתתחיל החזרת שטחים לירדן במסגרת הסכם להפרדת-כוחות עם מדיי נה זו."

ה פרטים שנחשפו בפני בית-הדין הי רבני שהוגש בתיק מס' 1537 תשל"ד, ושימשו יסוד להחלטת הרבנים להוציא צו-עכוב-יציאה מן הארץ נגד צביה גרנות, היו עלולים להיראות כפרי הנייה מטורפת של דימיון חולני, לולא הדמויות שנטלו חלק מעיל בדרמה האנושית-פוליטית, המקופלת בפרשה, שני הצדדים היריבים בתיק, יהושע גר' נות ואשתו צביה, הם דמויות ידועות וי מוכרות. שניהם נושאים בתואר "סופרים" ומוכרים בפעילותם הציבורית. יוש גרנות (40), גבה-הקומה והמשופם, הוא בן למישפחת-פועלים בחיפה, שאחרי סיום לימודיו במכון למחקר והשכלה התי יישב בעיריית-פתוח אשדוד ונימנה עם צוות העובדים הבכירים של גמל אשדוד. במשך שנים כיהן כדובר הנמל. בי-1964 פירסם יוש את סיפורו הראשון, שנשא את השם הבא אחריו והמתאר מערכת תכנים מפלגתיים. כעבור שלוש שנים פירסם ספר שני, בשם 990 קפה חר, המתאר את בעיותיהם של צעירים ערביים-ישראלים. כעבור שנה זכה סיפורו התרנגול של פואד, שעלילתו מתרחשת על רקע מלחמת ששת-הימים, בפרס ספרותי. בי-1969 הופיע סיפורו של יוש, פרגוד הבדולח, שהוא תיאור-בלהות דימויני של מה ש עתיד להתחולל במדינת ישראל בעתיד הלא-רחוק, במצב בו לא יושג עדיין שלום בין ישראל לערבים.

כיום מתגורר יוש גרנות בפתח-תקווה, בדירה אחת עם אשתו, כאשר פרש הוא מהחיים הציבוריים, החל להתפרנס שמה של אשתו, צביה גרנות. צביה (33), היא ילידת הקיבוץ כפר סולד, בשנות החמישים, כשהיתה בת 17, נטלה חלק בתחרות מלכת היופי ואף נבחרה בין עשר המועמדות הסופיות. לא מכבר החלה צביה בקריירה של

הבעל המגלה יחושע גרנות, בעלה של אחת הפעילות המרכזיות של ארץ-ישראל השלמה, שטען בתצהירו כי שמע מפ' אשתו על הדיונים באפי שרות להתנכל לחייו של הנרי קיסינג'ר.

סופרת ילדים, פירסמה מיספר ספרים, ש-הידוע בהם הוא הספר גבורה באדום, ספר ילדים המבולל את סיפורו של גיבור "האצ"ל" דב גרונר, שהוצא להורג בתלייה עליידי השלטון המנדטורי הבריטי בארץ, אחרי

מזכיר המדינה האמריקאי, הד"ר הנרי קיסינג'ר, באחד מנחיתותיו בנמל-התעופה בלוד. לפי הפרטים בפתח-תקווה, זממו חוגים מאנשי ארץ-הדין הנרי קיסינג'ר באחד מביקוריו להפרדת כוחות בין ישראל למצריים.

הקורבן המיועד

שהתגלו במהלך דיון בבית-הדין הרבני ישראל השלמה, להתנכל לחייו של ישראל, בעת שניהל את המגעים

התבטאה כי אם נחזיר למדינות-ערב מטר אחד מהשטחים ששיחררנו, אנו מובילים את המדינה לחורבן. ממשלת ישראל, ל-טענתה, מובילה את המדינה לאבדון, וזאת משום שהממשלה נכנעת ללחץ האמי ריקאי שמפעילים עליה ניכסון וקיסינג'ר. "אשתי אף סיפרה לי באותה שיחה," ממשיך יהושע גרנות ומגלה בתצהירו, "כי כדי למנוע מה שהיא כינתה, חורבן המדי

ח וגים ישראליים לאופניים, מתמיד ארץ-ישראל השלמה, דנו בתוכניתה לרצוח את שרי-החוק האמריקאי, הד"ר הנרי קיסינג'ר, בעת אחד מביקוריו בארץ. גילוי סנסציוני זה, לא נחשף בידי שרר תיהביטחון של ישראל, הוא התגלה תוך דיון שיגרת-ילכאורה, שנערך בבית-הדין הרבני בפתח-תקווה, בו הוגש תצהיר הי מכליל עדות מזעזעת נגד אנשי ארץ-ישר אל השלימה.

התצהיר הסנסציוני נכלל בהליכים ש-התקיימו בבית-הדין הרבני, והוגש במהלך הדיון שהתנהל שם בבקשה להוציא צו-עכוב-יציאה-מהארץ נגד צביה גרנות, מפעילות התנועה למען ארץ-ישראל השלי מה, אחת הדוברות הראשיות של תנועה זו וחברת המערכת של ביטאון התנועה. בי פני בית-הדין הרבני גילה בעלה, יהושע ("יוש") גרנות, מי ששימש בשעתו כדובר גמל אשדוד, את הפרטים הבאים: "לפני חודשים מיספר, בתקופת הסכמי הפרדת-הכוחות עם מצריים, באחת מי הופשותי בשירות-המילואים, נתגלגלה הי שיחה ביני לבין אשתי על מצבה של הי מדינה. אשתי, שהיתה במצב-רוח ירוד,המתווך מטעם האו"ם בי-1948, הרוון

..אשתי אמרה שצריך להפיל את הממשלה בכוח!"

נה, שיבוא, לדעתה, מהחזרת השטחים ל-מדינות-ערב — הועלו בחוגי, ארץ-ישרי אל השלימה' מחשבות ותוכניות להתנקש בחייו של שרי-החוק האמריקאי, הנרי קי סינג'ר. היא הזכירה בהקשר לכך את רצח

שנתפס בעקבות התקפת האצ"ל על מישטרת רמת-גן.
אולם פירסומה העיקרי של צביה בא לה רק לאחרונה, בעת שהפכה לדוברת הראשית של תנועת ארץ-ישראל השלימה, וראחת הפעילות המרכזיות בתנועה לאומית זו.

רק החודש, ב-2 ביולי, פירסם מעריב, בעמודיה מערכת שלו, במסגרת המדור מעריב מארח, מאמר ארוך ומייגע של צביה גרנות, שנשא את השם דור אובד דרך. באותו מאמר יוצאת יורשתה של גאולה כהן בתנועה הקיצונית, להתקפה חריפה על הנוער הישראלי.

"לאבות היתה ארץ-ישראל דבר מובן מאליו", קובעת האידיאולוגית החדשה של תנועת ארץ-ישראל השלימה בפסקנות. "לבנים היא ויכוח. האבות ידעו אל-נכון שזוהי ארצם-שלהם, לבנים — הארץ היא רכוש הפקר, שהא"ם צריך להחליט למי הוא שייך. האבות היו דור של ראשונים, אנשי בראשית, כובשי קרקע בתולה ורגואלי ארץ נכספת. הבנים הינם זרים הי שולטים ב"שטחים ערביים כבושים" ו"מנהלים ויכוחים על מולדתם".

אפשר להבין את הערצתה של צביה גרנות לדור האבות המייסדים, כובשי קרקע הבתולה ורגואלי הארץ הנכספת, ואת תביעתה ליטול מהם דוגמה, אביה של צביה, למשל, כפי שהתברר במהלך הדיון בבית-הדין הרבני, עזב את הארץ בשנת 1961, ומאז הוא שוהה בקביעות בארה"ב.

קיסניג'ר או קילינג'ר?

אחת מהכרזות שהניפו אנשי ארץ-ישראל השלמה מול ביתה של ראש-המשלה לשעבר, גולדה מאיר, בעת סיבוב-השיחות האחרון שערך הנרי

קיסניג'ר במזרח-התיכון. לדברי בעלה, נטלה צביה גרנות, חלק פעיל בהפגנות אלה. הכרזה, המשחקת על שמו של שריה-חוף האמריקאי, אומרת כי במצויים הוא קיסניג'ר (מנשק אותה) ואילו בישראל הוא קילינג'ר (חורג אותה), מכאן הרעיון להתנכל לו.

קיסניג'ר!

מקורית, מפתיעה, ומעוררת, היא נהיגה בעבר להלעיס אותי בסיפורי-מעשיות שונים... מאז הצטרפותה של צביה לתנועת ארץ-ישראל השלימה — החל הידרדרות באישיותה, דבר שהשפיע לרעה על חייה-הנישואין. צביה, שקורס-לכן מעולם לא התעניינה בפוליטיקה, החלה להיעדר מהבית ימים ולילות ולעסוק מבוקר-עד-ערב בפעילות תנועתית: כתיבת זעריכת מאמרים, השתתפות בהפגנות, עצרות-עם ושביתות-שבת.

אולם הגילוי הסנסציוני ביותר במהלך אותם הליכים בבית-הדין הרבני, היה ללא ספק הגילוי על הדיונים והרעיונות שהועלו בחוגי ארץ-ישראל השלימה, בדבר גיסיון-התנכלות לחייו של הד"ר הנרי קיסניג'ר. אין ספק שהפרשה לא תישאר עוד בתחום בית-הדין הרבני בלבד, היא עשויה עוד להכות הדים רבים.

יכול מצידה להישאר בארץ. אשתי אף נקטה בצעדים מעשיים למימוש איומיה והוציאה לאחרונה דרכון ליציאה לחו"ל."

זכיר המדינה האמריקאי, הד"ר הנרי קיסניג'ר, ודאי לא היה שש ללמוד כי הסכמי-ההפרדה שנעשו ביוזמתו בין ישראל, מצרים וסוריה, הביאו גם להפרדת-יכוחות מלאה בחיי המשפחה של בני-הזוג גרנות.

אך אם להסתמך על ההליכים בין בני הזוג בבית-הדין הרבני בפתח-תקווה, מסתבר שלא רק אידיאולוגיה לאומנית וחילוקי דעות פוליטיים בין הבעל לאשתו בשאלת עתידה של ארץ-ישראל, הם שגרמו לעירור עור חיי המשפחה שלהם.

כך, למשל, טען יושב בכתב-התביעה שלו: "חוך שצביה רוצה להיות, מעניינת,

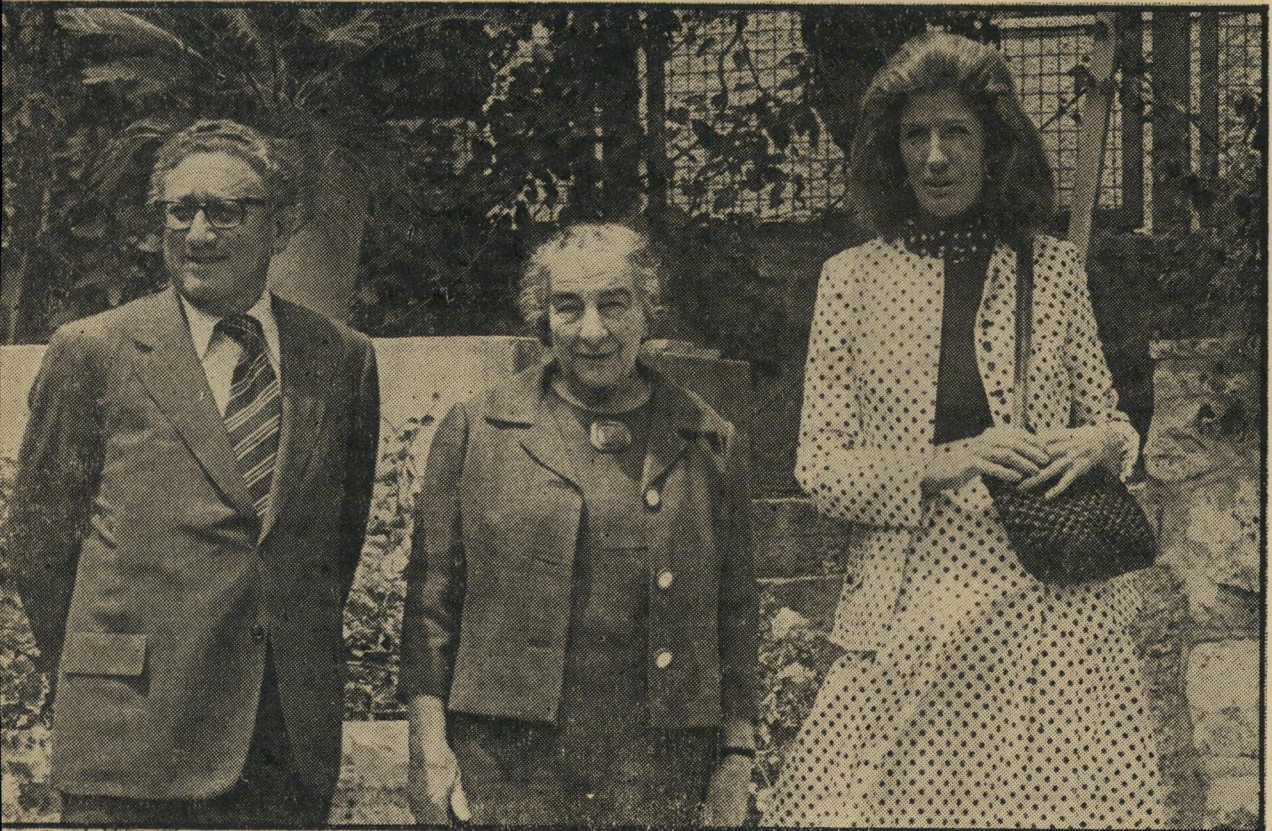
ייתכן שפרשת המזימה הסנסציונית שלא יצאה משום-מה אל הפועל — ננסות להתנשק בחיי הד"ר קיסניג'ר בישראל — לא היתה נודעת לעולם, אי לולא אירע קרע בחיי המשפחה של בני הזוג גרנות. צביה, הנשואה ליוש מזה 15 שנה, הגישה בבית-הדין הרבני בפתח תקווה לפני כחודש תביעה לקבל גט מ"בעלה."

כעבור זמן קצר הגיש יוש גרנות לבית-הדין תביעה נגדית, ובה בקשה ל"השכיך שלום-בית בינו לבין אשתו. בי עקבות בקשה זו ביטלה צביה את תביעתה לגירושין. כתוצאה מביטול התביעה לגט הגיש יוש גרנות, באמצעות פרקליט טו, עורך-הדין הפתח-תקוואי אברהם אורן, כתב-תביעה מתוקן, בו תבע מבית-הדין הרבני להכריז על צביה, במקרה שלא תסכים לשלום-בית עימו, ככל אשר מורדת. נוסף לכך ביקש יוש גרנות מבית-הדין הרבני להוציא צו-עיקוב-יציאה-מהארץ נגד צביה, בו פירט את הקשר שבין פעילותה הפוליטית לבין כוונתה לעזוב את הארץ.

טען יוש בבקשתו למתן צו-עיקוב-יציאה: "צביה, שהיא מראשי תנועת ארץ-ישראל השלימה ועורכת ביטאונה זאת הארץ, אימה, באוזני עדים, כי כאשר הממשלה תתחיל בהחזרת שטחים מארץ ישראל למדינות-ערב — תברח מן הארץ לארצות-הברית... יש לי יסוד חזק להאמין כי היא תממש את איומיה, בעיקר נוכח משבר-הנישואין שלנו ושיחות הפרדת-הכוחות הצפויות עם ירדן, בהן ייפתו משאיומתן על החזרת שטחים למדינת זו." הוסיף יוש גרנות ופירט את נימוקי בקשתו: "אשתי עלולה לעזוב את הארץ מבלי להודיעני ומבלי לקבל את הסכמתי לכך. חששי זה מבוסס על קנאותה של אשתי לדיעותיה הפוליטיות הקיצוניות, על

אשתי מאיימת לרדת מן הארץ אם יחזרו השטחים!"

פעילותה בתנועה למען ארץ-ישראל השלמה, ועל איומיה כי היא עומדת לברוח לארצות-הברית במידה שישראל תיאלץ להחזיר למדינות-ערב שטחים ששוחזרו במלחמת ששת-הימים ובמלחמת יום-הכיפורים. איומיה של אשתי נעשו בנוכחות עדים, והיא אף התבטאה כי אני בעלה,

הדוגמה
חרוזו השבדי פולקה ברנדוס, מי ששימש כמתווך ארץ-ישראל ב-1948, ונרצח בירושלים.

מלחמת האלוף גונן - שרון

קיבלה מיפנה דרמטי:

שר הביטחון הכריז על הפסקת אש

אדום המירואים אריק שרון ביצע השבוע שוב צליחה נועזת.

במבצע מורכב ומסובך הוא צלח את התעלה, שהפרידה מאז חודש ינואר השנה בינו לבין צה"ל. והפעם הוא עשה זאת לבד.

אפשר יהיה להתווכח איזו צליחה היתה קשה יותר: צליחת מיכשול המים של תעלת סואץ במלחמת יום הכיפורים, או צליחת המחסום שהוקם בחודשים האחרונים בין אריק לבין צה"ל — מחסום אנושי, רגשי, פוליטי ואינטרסני. אבל מכל המרכיבים המבדילים בין שתי הצליחות, יש מרכיב בולט אחד: הפעם לא בוצעה הצליחה הגדולה ביוזמתו של אריק, אלא ביוזמת שר הביטחון שמעון פרס.

תחילתה של הפרשה ביום הראשון שבוע שעבר, בעת שפורסמה בצה"ל ידיעות אחרונות ידיעה מאת כתבו הצבאי של העיתון, איתן הבר, שהודיעה על הפסקת אש כביכול שהושגה ב"מלחמת האלוף" בין אריק שרון לאלוף שמואל ("גורדיש") גונן. הידיעה סיפרה, כי ב"עיקבות שורת שיחות ביניהם, החליט האלוף גונן לבטל את התלונה שהגיש נגד האלוף שרון בעיקבות מלחמת יום

הכיפורים, בה האשים אותו בחמישה פריטים שונים של אי-ציות והפרות פקודה במהלך המלחמה.

כאשר קרא האלוף גונן את הידיעה בעיתון הוא נדהם. לא היה ידוע לו דבר על מה שנאמר בה. מאחר שהוא ידע לבטח היה שלא קיים כל פגישות או שיחות עם האלוף שרון וגם לא ביטל את התלונות נגדו. אולם מה שהאלוף גונן לא ידע הוא שהידיעה, שהיתה מוקדמת מדי, שיקפה תוכנית שהתגבשה אצל שר הביטחון החדש שמעון פרס, במסגרת הפעילות האינטנסיבית שלו לשיקומו של צה"ל.

שני האלופים חשדו האחד ביריבו, כי הוא שהדליף את הידיעה לידעות אחרונות. כאשר נפגשו שניהם במסגרת כנס מפקדים שנערך ביום הרביעי שעבר, אף פנה האלוף גונן (שלמרות היריבות בינו לבין אריק לא הפסיקו לדבר זה עם זה)

* כתוצאה מכך פורסמה במדור תשקיף בגיליון העולם הזה מהשבוע שעבר הידיעה כי גונן לא ביטל את תלונתו. הידיעה היתה נכונה עד ליום רביעי בשבוע שעבר.

למרות זאת החזיק בלוי בחנות בירושלים העתיקה, חנות ריקה לחלוטין, ששימשה אף היא להפגנות. כאשר המוסדות הלאומיים היו מכריזים על שביתה כנגד השילוטון הבריטי, היה בלוי פותח את חנותו ושם עליה שלט: "חנות זו אינה שובתת".

מטרה נוספת להפגנותיו היתה תנובה. בלוי התנגד למכירת ירקות של תנובה, משום שהיו מעבירים אותם לתנויות בשב"ת. הוא היה עובר מחנות ירקות אחת למישה, והופך בחמת זעם את ארגוני הירקות על הריצפה ורומס אותם.

אהבת האדם של בלוי נודעה בכל יריי שלים. הוא היה טוב לב, חברי, ידיד לכל אחד, ובעיקר הקפיד על המיצוה לשמח חתן וכלה. הוא היה מופיע בחתונות, שר, רוקד ומרקיד את כל המסובים. כשבדיו מטפחת אדומה גדולה, שהיתה שמורה אצל לו לארועים אלה, אולם גם כאן לא וויתר על ההפגנות, והיה פותח את מסכת הריקודים בשיר ערבי: "יא מוחמד אבו חליל", ומכריח את הקרואים להצטרף אליו. בלוי דאג תמיד לשים סייג למלחמתו התקיפה והחרפה. סיסמתו, "לא בחרב וב" חנית", הנחתה את כל מעריציו וחסידי, אשר צעקו, דחפו, זרקו אבנים, אך מעולם לא השתמשו בכלי נשק, ומעולם לא הרימו ידיים על אדם. כשהוא הואשם פעם כי מעולם לא הרמתי יד על יהודי, ואני סולח לאלה שהרימו יד עלי, אמר אז, "אני לא ציוני, אך אני יהודי".

מיפנה בחייו של בלוי בא עם פטירתה של אישתו היגדה, אשר הותירה אותו עם שמונה בנות וששה בנים. מספר שנים אחר כך הגיעה לארץ מצרפת אשה יפהפיה, בת 45 אולם נראית צעירה הרבה מגילה. מדלן לוטס פריי, אשר נודעה יותר בשמה הקודם, די, הגיורת רות בן-דוד.

רות התקרבה ליהדות עוד בצרפת. התיאהבה שם ברב מתקדם, אשר זנח אותה מאוחר יותר. היא החליטה שרק היהודים הקיצוניים ראויים לאהבתה, עלתה לארץ עם בנה הצעיר, והתקרבה לחוגים הדתיים הקיצוניים בירושלים. היא ניהלה רומן עם רב מאגודת ישראל, אולם הוא לא היה די קיצוני בשבילה.

אז יומה רות שידוך עם המנהיג הקשיש של נטורי קרתא, עמרם בלוי, שהיה אז בן 71. השניים נפגשו, ערכו מסכת ארוסין צנועה וקבעו מועד לחתונה.

כאן התערבו בנותיו של בלוי והתנגדו לנישואין. הבנות רצו לשמור את זכר אימן המנוחה, לא רצו בנישואיו של אביהן, וניתלו בעובדה שרות היתה גיורת כדי לפנות אל בית-דין צדק של העדה החרדית, שהוא המוסד המהווה את הרבנות של נטורי קרתא, ולבקש למנוע את נישואי אביהם לגיורת.

בלוי, אשר לא יכול היה אף פעם לקבל מרות, שלא לפי טעמו, התמודד גם הפעם. הוא ניהל מאבק מישפטי-הילכתי כנגד בית הדין, טענת בית הדין היתה כי בלוי הוא מנהיג ולמנהיגים אסור להינשא לגיורת, אם כי ההלכה קובעת כי רק לכהנים אסור להינשא לגיורות.

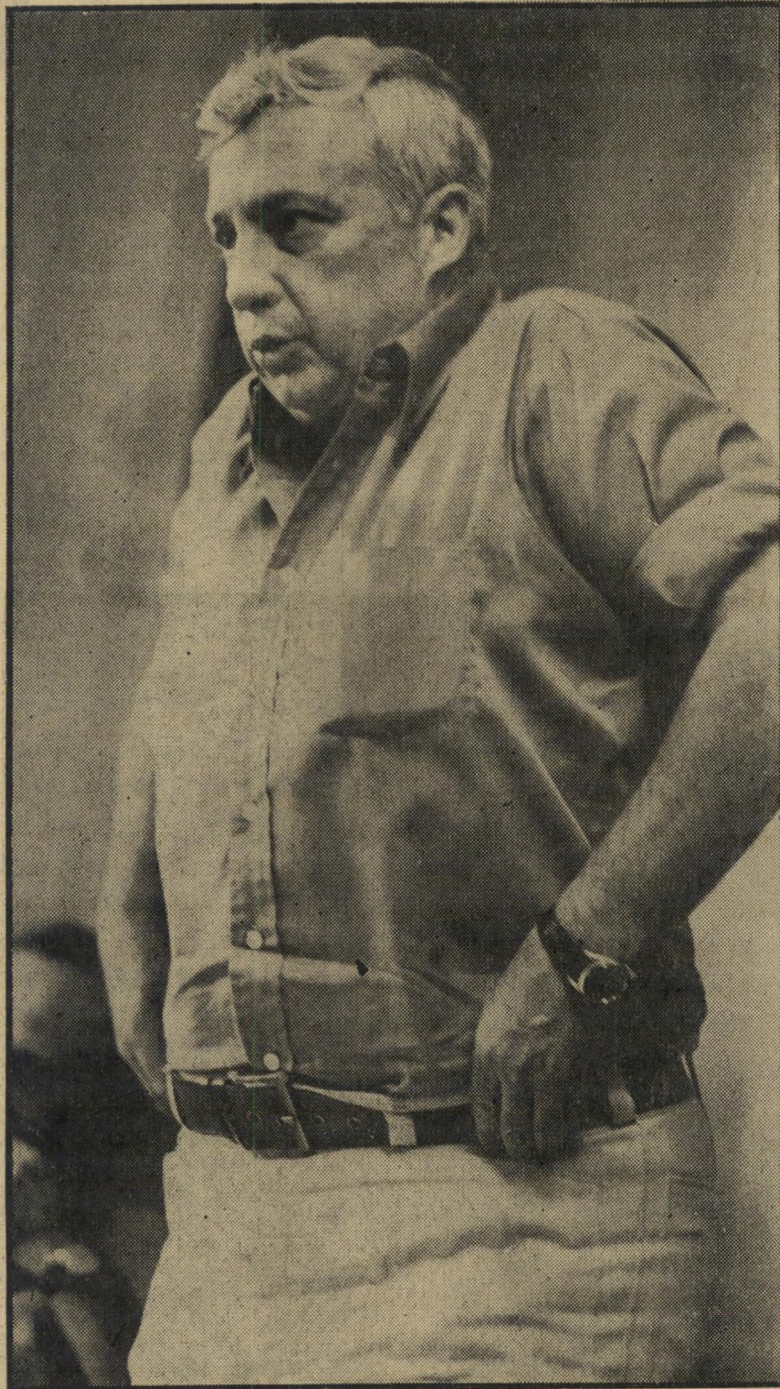
בלוי טען לעומת זאת, כי מאחר שהינו "כרות שיפכה", אדם שאינו מסוגל לקיים יחסי מין ולהביא ילדים, מצווה היא להתחתן עם גיורת. מאחר שההלכה בתלמוד קובעת כי לכרות שיפכה אסור לשאת ישראלית אך מותרת לו גיורת.

כשלא השתכנע בית הדין של העדה החרדית, שלף בלוי קלף אחרון וטען כי אחד מרבני בית הדין, מאוהב בעצמו בגיורת ורוצה אותה לעצמו, ומכאן ההתנגדות לנישואיו עמה.

בלוי, גורש מהעדה החרדית, נאלץ לצאת לגלות בבני-ברק, שם נשא את הגיורת, על אפו וחמתו של בית-דין הצדק.

מלחמתו הקנאית של עמרם בלוי, העובדה כי מעולם לא שלח את צבא הצעירים שנטה אחריו להפגין בעצמם, אלא תמיד עמד בראשם, הביאה לו את הכינוי "רפול של התמים". בלוי, שהיה נכה מלחמת השיחור, הוא נפגע בפגז שנפל ליד ביתו. ניהל את מלחמותיו בלהט עצום, אולם תוך שימוש בכל תכסיסי האיסטרי-טגיה הפרימיטיבית שהיו ידועים לו.

אולי סימלי הוא כי בעת הלוחמה שנערה כה ביום השישי האחרון לא השתתפה אשתו, רות בן-דוד, הנמצאת עתה בחוץ לארץ בשליחות להצלת נפשות באוסטרליה, וסימלית יותר העובדה, כי עשרות האוטובוסים שהוזמנו עלידי חסידיו, לה"סיע את באי ההלווה, היו אוטובוסים ערביים, לא אלה של אגד — סמל התועבה הציונית בעיניו של עמרם בלוי.

ח"כ אריק שרון באסיפה מטעם הליכוד

אלוף אריק שרון

אל אריק בשאלה מדוע מסר מה שמסר לידעות אחרונות. אריק הגיב במקום: "אני? אני חשדתי כך שאתה הדלתת את הידיעה!"

אלא שבאותו מעמד הסתבר לשניהם מה היה מקור הפירסום. היה זה כאשר שר הביטחון והרמטכ"ל, שנכחו באותו כנס, קראו לשניהם לשיחה, כל אחד בנפרד. פרס הציג לשניהם תביעה, כמעט אולי-טימטיבית: לחדול מהניגוח ההדדי ביניהם. פרס הציג בפניהם את העובדות כמו שהם: טובת צה"ל מחייבת לשכוח את יריבויות העבר. אסור להטריד את צה"ל ולהעכיר את האווירה בו בעריכת חשבונות ישנים. יש לגייס את כל הכוחות לשיקומו מחדש של הצבא.

תביעתו של פרס העמידה את שני האלופים במצב מבין. מצד אחד היתה תלויה ועומדת תלונתו של האלוף גונן נגד אריק. בעיקבות התלונה מינה הרמטכ"ל את האלוף מנחם ("מאנדי") מרון, ראש מחלקת ההדרכה במטכ"ל, כוועדת הקירה של אדם אחד לבירור תלונת גונן. במשך שלושת החודשים שחלפו מאז קיבל מאנדי את המינוי, הוא לא החל עדיין לטפל בחקירה והיה ברור שהוא לא יטפל בה, כיוון שהוא עומד לפרוש בעתיד הקרוב משירותו הפעיל בצה"ל.

מצד שני נמצא גם האלוף שרון ב"מצב מבין. כי מאז המלחמה הוא לא פסק לבקר בפומבי ושלא בפומבי את האלוף גונן על הצורה בה מילא במיל-חמה את תפקיד אלוף פיקוד הדרום.

מה שפרס הציג לשניהם היתה הפסקת-אש. הוא לא ניסה לקנות את הסכמתם בהבטחות, רק אחרי ששניהם נתנו לפרס באותו מעמד את הסכמתם לחס"סקת-אש, והאלוף גונן הסכים לבטל את

תלונתו
ידי
היום
צה"ל
לג
עדי
שרון
שהוא

זו עיר משגשגת בת 50 אלף איש. כאשר הוחזרה לסוריה. בחודש שעבר, היתה שטחה לגמרי. היא נמחקה מעל האדמה. במלחמת ששת הימים לא נפגעה העיר כלל. המלחמה עברה על פניה. לאחר מכן נהרסו רבים מבתיה, בטענה שהם משמשים מחבוא לפיזורים. במלחמת יום הכיפורים השתוללה המלחמה סביב העיר פעמיים, והשאיפה בה את אותותיה. אבל עיתונאים, משקיפי או"ם ודיפלומטים ראו את קונייטרה גם למחרת מלחמת יום הכיפורים. כאשר חזרו לשם בשבוע שעבר, נדהמו. עין מאומנת מבחינה בנקל בהבדל שבין בית אשר נפגע מפגעים מפגעים לבין בית אשר הושכב במיטען של חומרי נפץ. לכן היתה המסקנה הכללית: צה"ל הרס את שארית העיר בשיטתיות, ערב החזרתה.

סמל לדורות. האיש שנתן את ההוראה היה — כרגיל — משה דיין. היתה זה לפני שהממשלה התמנתה על הפרדת הכוחות הגיע לסיומו. במרכז הוויכוח עמדה העיר קונייטרה. המתנחלים בסביבה תבעו ליצור "עובדות" — כלומר, לחסל את העיר. משה דיין קיבל דרישה זו.

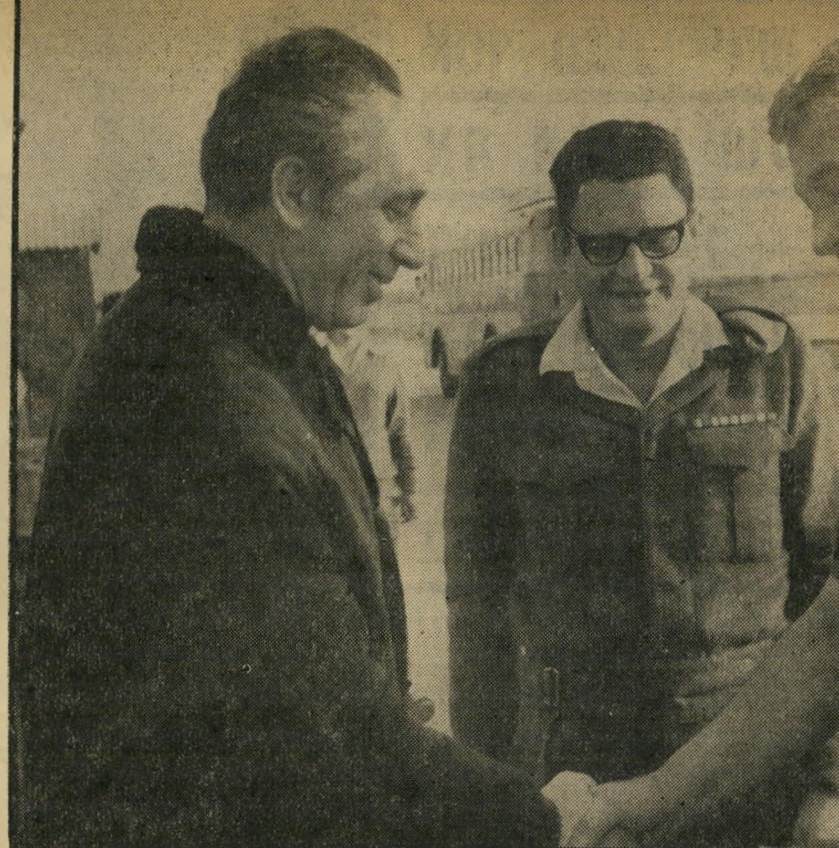
המחשבה שעמדה מאחורי ההרס: אם תיעלם העיר מבחינה פיסית, לא יעמדו הסורים על החזרתה. היתה זו איוולת גמורה. בשביל הסורים היתה קונייטרה סמל. וקונייטרה הרוסה הפכה סמל חשוב ומועיל אף יותר.

(המשך מעמוד 14)

זה חג' אמין אל-חוסייני. ורק ברגעי הור מור אמרו הישראלים שהמופת היה "ה" נשק הסודי של הציונות" — קנאותו מנעה פשרה שהיתה מונעת התפשטות. קוויזלינג פוטנציאלי. שני התיאורים נכונים במידה רבה, אם כי יש בהם הגזר מות. כך, למשל, אין כל הוכחה לכך שהמופת השפיע על היטלר בצורה רצינית. בעיני הנאצים היה בימי המלחמה מנהיג גולה וחסר-חשיבות, קוויזלינג פוטנציאלי. הם נעזרו בו בעיקר כדי לגייס מתנדבים לצבא הנאצי באזורים המוסלמיים שנכבשו בידי הנאצים — בייחוד ביוגוסלביה. היטלר עצמו לא היה זקוק לשום עצה כדי לבצע את השואה. מאז מלחמת העצמאות, שקע כוכבו של המופתי.

כאשר קמה לבסוף תנועה פלסטינית לוחמת, כבר היה המופתי איש העבר. אירי גון פתח של יאסר עראפאת והחזית העממית של ג'ורג' חבש, דגלו בלאומנות פלסטינית חילונית. לא היה להם עניין במנהיג דתי קנאי מימי המנדט, שנהג להאשים את הציונים במזימה להרוס את כיפת הסלע.

להשיג את הניתן. בסוף ימיו חזה המופתי בהרס מיפעלו. בתנועת הפידאיון ובשטחים המוחזקים פשטה הדיעה שיש להקים מדינה פלסטינית, "קטנה" בגדה וברצועה — פחות ממדינת-החלוקה שהוא

עם שריה ביטחון שמעון פרס ה שרון ח שוב

ועדת אגרנט בדו"ח הביניים שלה. כי יש להשהות מתפקידו עד להגשת המסקנות הסופיות של הוועדה ומאז הדיח אותו שריה ביטחון הקודם, משה דיין, מתפקיד אלוף פיקוד הדרום, נמצא האלוף גונן במעין חופשה במסיגרת צה"ל. הוא יאלץ להמשיך בחופשה כפוייה זו עד לפירסום המסקנות הסופיות של ועדת אגרנט של לאורן תיקבע האפשרות לשבצו מחדש בתפקיד הראוי לדרגתו ומעמדו.

אולם לגבי האלוף שרון היתה הבעיה הרבה יותר מסובכת. שריה ביטחון והי רמטכ"ל החדשים יכלו להחזיר לו את מינוי החירום שלו כמפקד אוגדה במילואים. מינוי שנשלל ממנו על ידי שריה ביטחון והרמטכ"ל הקודמים. אולם הבעיה לא הסתיימה בכך.

החזרת מינוי החירום לאריק לא היתה רק בבחינת פיצוי על שהסכים להפסקת אש והפרדת כוחות במלחמת האלופים. המינוי ניתן לו מחדש מאחר שצה"ל הגיע למסקנה כי אין הוא יכול לוותר בשלב זה על שירותיו של אריק כמפקד במילוי אים. עוד יותר מזה. גם שריה ביטחון וגם הרמטכ"ל מרדכי גור, הביעו את דעתם שהם היו מחייבים את שובו של אריק לשירות סדיר, בגלל התרומה שהוא יכול עדיין לתרום לצה"ל. כאן נכנס לתמונה השיקול הפוליטי.

בחודשים האחרונים הפך אריק לאחד המנהיגים הבולטים של האופוזיציה, שלא היסס לתקוף ולבקש את מערכת הביטחון הן בהצהרות פומביות והן במסיגרת חברי תו בוועדת החוק והביטחון של הכנסת. עוד יותר מזה. הפולמוס שעורר אריק אחרי שבוטל מינוי החירום שלו, בעקבות הצהרתו שישנם מצבים בהם רשאי מפקד צבאי להפר פקודה, והתייצבותו בגד חיילי צה"ל כאשר סייע להתנחלות הבלתי חוקית ליד (המשך מעמוד 20)

ד"ר שמואל גונן (גורודיש)

נגד אריק. יכול היה הרמטכ"ל ללחוץ את ידם ולהזמין לשיחות אישיות אליו, למחרת בהם דן עימם על שיבוצם מחדש במסיגרת

האלוף גונן היתה הבעיה פשוטה. גונן משרת בדרגת אלוף, אם כי ללא כל תפקיד. מאז פסקה

בניגוד למה שפורסם בעיתונות לא היה אריק רץ לוותר על כל תלונה שאניש נגד גונן. כיוון לא הגיש כל תלונה נגדית כזו.

צה"ל נכנס לקונייטרה (1967)
סוריה — ישראל 0:1

כפי שהיה ברור מראש, הספיק הלחץ הסורי-סובייטי כדי להחזיר את קונייטרה לבעליה. ברגע שחזו בהיקף ההרס, תפסו הסורים שישאל הגישה להם ניצחון תע מולתי מכריע על צלחת. הם אירגנו שיירות של עיתונאים ודיפלומטים לעיר-החורבן. הודיעו שישארו את ההריסות לזכר הדורות. מעין אנדרטה תעמולתית ל"ישי ראלי המכוער".

עוד שער עצמי. כאילו לא די בכך, הבקיעה ההסברה הישראלית השבוע שער עצמי נוסף.

הפעם כבר היה אחראי לכך שימעון פרס. ברמה נהרגו ארבעה חיילי-אוי"ם אוס-טריים ממוקש ישראל. תחת להתנצל מייד, בלשון חד-משמעית, הודיע דובר צה"ל, בנימה צידקנית, כי אנשי האוי"ם הוזהרו מראש, ואשמים בעצמם במותם.

ההודעה עוררה התרגשות גדולה. תחילה בחיל האוי"ם ולאחר מכן באוסטרית. האוי"ם הכחיש את טענת דובר צה"ל, פתח בחקירה בינלאומית רשמית.

לפני 20 שנה רשם משה שרת ביומנו, שאסור להשאיר את ההסברה בידי מערכת הביטחון, משני שזו אינה רגישה לרחי שושי דעת-הקהל העולמית, ואף מולזלת בה. כאשר פורסם השבוע קטע זה של היומן, ניראה כאילו יצאה מערכת הביטחון מגידרה כדי לאשר זאת שוב.

עצמו דחה אותה לפני 17 שנים. התפיסה של, "הכל או לא כלום" גוססת במחנה הפלסטיני — בשעה שהמופת עיצמו גסס ונפטר.

הסברה

הישראלי המכוער

**איך הצליחה ישראל
ההבקיע שער עצמי
בתחרות עם סוריה**

"וואו... הם הפכו את העיר כולה לתח-חברות... אין שום הצדקה למה שעשתה כאן ישראל", אמר השגריר הבריטי בי דמשק, דייוויד רובינס.

"ממשלת ארצות-הברית קיבלה על עצמה להביא שלום לאזור זה, ולהבטיח שלא ייעשו עוד מעשים כאלה", הודיע מיופתי הכוח האמריקאי, תומאס סקוטס.

הודעות אלה ודומות להן פורסמו השבוע בכל רחבי העולם. הופיעו בהבלטה גם בעיתונים המקורבים בדרך-כלל לישראל. **דיין מסוגל.** דרוש כישרון מיוחד כדי להפסיד בדעת-הקהל העולמית במאבק ישראלי-סורי. אבל משה דיין היה מסוגל גם לכך.

במרכז הזעם העולמי עמדה — או שכבה — העיר קונייטרה. לפני שבע שנים היתה

שכם לפני כחודש. יצרו מצב עדין ומסור בק.

מול שיקולים שליליים אלה, עמדו כנר-אח באגני שר-הביטחון שמעון פרס שיקר לים אחרים, שחייבו את החזרתו של אריק לשורות צה"ל. מלבד הערכת תרומתו ה-אפשרית לשיקומו של צה"ל, היה פרס יכול להעריך כי חזרתו של אריק לשירות קבע תוך כדי התפטרות מהכנסת, תשלול מהאופוזיציה את אחד מדובריה המרכזיים. היא תנטרל גם את תוכניות החוגים הלא-מנייים לבצע ניסיונות התנחלות נוספים בקנה-מידה נרחב, שיחייבו את צה"ל לעי-מות בדרגים חטיבתיים עימים.

הפסקת-האש עם אריק עשויה לבסס את מעמדו של פרס כשר-הביטחון. מצד אחד היא מאפשרת לו שלא להיכנס לאינטריגות שחולל שר-הביטחון הקודם, שכן היה זה משה דיין שהיה הגורם הישיר להדחתו של אריק משירות מילואים פעיל בצה"ל. מאידך מאפשרת ההתפייסות עם אריק לפרס ליצור לעצמו קשר ישיר עם צמרת הליכוד ולבסס את מעמדו העצמאי בממ-שלה. כמי שאינו תלוי לא בדיין ולא ב-רבין.

■ ■ ■

עצם ההצעה שהוצעה לאריק שרון, לחזור לתפקיד פעיל בשירות קבע היתה בבחינת סטירת-לחי פומבית לאג-שים רבים.

קודם כל היתה זו מהלומה לדיין עצמו ולרמטכ"ל הקודם, רב-אלוף דוד אלעזר, שניהם רחו בשעתו את כל בקשותיו של אריק להשאיר בידו מינוי חירום כמפקד אוגדה במילואים. הם שסילקו אותו למע-שה מצה"ל. החזרתו של אריק לגביהם היתה בבחינת החזרת הגלגל אחורנית, כששניהם בחוץ והוא בפנים.

שובו של אריק לצה"ל היה גם בבחינת סטירת-לחי פומבית לשורה שלמה של שרים בממשלתו של יצחק רבין, שאריק שרון הירבה לבקר אותם בגלוי. רק ב-שבע שער הצהיר אריק, בהופיעו בפני צעירי מפלגת העבודה, כי הוא מעדיף את גולדה מאיר פי אלף מאשר את חיים בר-לב.

שרים כמו בר-לב, ויקטור שטיינבוך ואח-רים, שפתחו בעבר ביקורת חריפה על אריק — הם כיום אויבים מושבעים לו. ניסיונו של פרס להחזיר את אריק לצבא, למרות היחסים בין אריק לבין כמה משרי הממשלה, תיאליץ את אותם שרים בלכוע צפרדע קשה לעיכול.

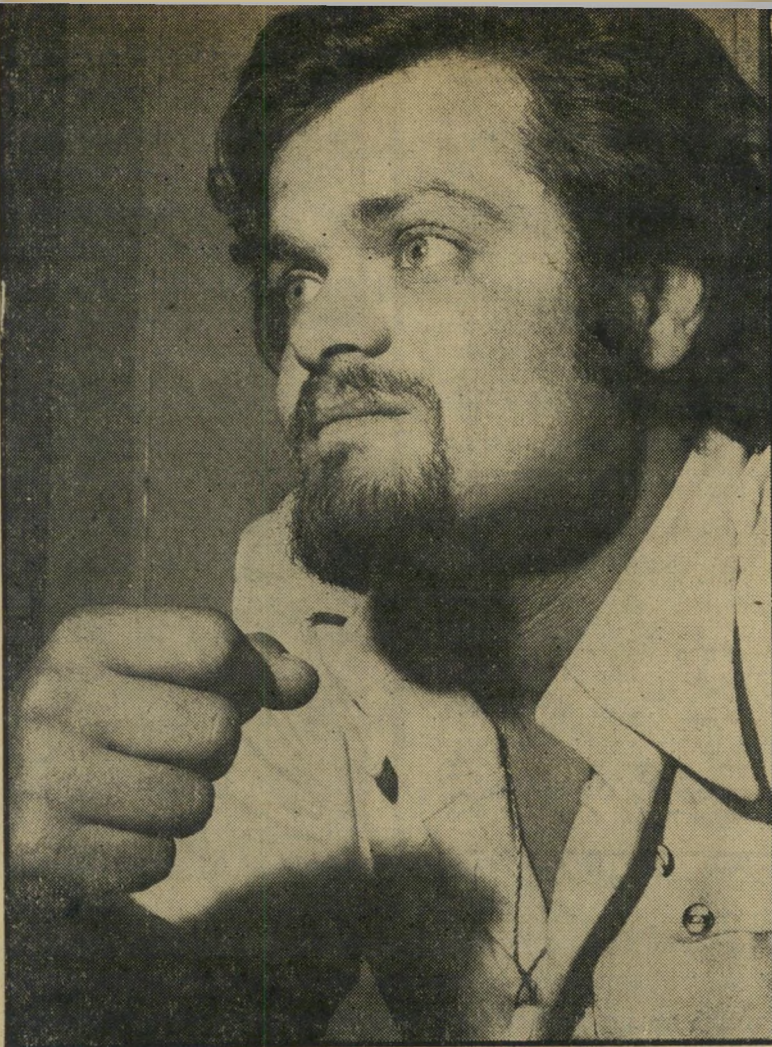
אולם בשלב זה טרם החליט אריק שרון להיענות בחיוב להצעה שהוצעה לו. ו-נראה היה כי היא תואמת את כוונותיו והשקפותיו על צה"ל ועל התפקיד שהוא יכול למלא בצה"ל.

השאלה אם יחזור אריק ללבוש מדים, ויחזור תוך כדי כך על מקומו בכנסת ועל פעילות פוליטית, קשורה בתפקיד שיוצק לו למלא בצה"ל. ספק אם אריק יסכים להיות "עוד אלוף אחד" במסכ"ל, אין ספק שאם יאות לחזור לשירות פעיל בצה"ל, דבר שיחייבו לחזרתו גם על ה-חחה החקלאית הגדולה שלו בדרום, יהיה זה רק אם יוצק לו תפקיד הולם, שבמס-גרתו יהיו לו סמכויות להשפיע על צורת בנייתו מחדש של צה"ל.

אין זה סוד, כי לאור לקחי מלחמת יום-הכיפורים דרוש אירגון מחדש של מבנה כוחות הקרקע בצה"ל. יש חאמא-רים נים כי אריק הוא האדם המתאים לבצע אירגון זה. ספק אם הרמטכ"ל החדש, רב-אלוף משה גור, שיחסינו עם אריק בעבר לא הצטיינו בחמימות יתר, אם נלקוט בלשון המעטה, שש לרעיון זה. התנגדות של הרמטכ"ל עלולה להכשיל את תוכניתו של פרס לגבי התפקיד שאריק אריק שרון למלא בצה"ל.

אין ספק שתוכניתו של פרס היא תג-נית הסוללת בחוכה סיבויים וסיכונים, לאור כישוריו של אריק כמבצאי ולאור תכונותיו האישיות ודעותיו הפוליטיות. אבל אם היתה פניה אליו, היא לא נעש-תה בגלל שיקולים פוליטיים, אלא למ-רות השיקולים הפוליטיים, לנוכח העוב-דה שצה"ל זקוק כיום למפקדי-שדה כמזה.

בשלב זה דחה אריק את ההצעות שהוצעו לו לשילובו מחדש בצה"ל. אולם זה אינו סוף פסק. אם אומנם יוצעו לו הסמכויות והתפקידים שהוא רוצה בהם, עשוי אריק שרון לצלח שוב את הור-ביקח המסרידי בין החיים הפוליטיים ו-אה"ל — הפעם בכיוון המור.

יוסף סטיבי ירש את מקומו של דויד ניב - אך כל השאר נשאר במקומו במוקד השחיתות

השדה הנוכחי. אלא שהיחס — היה זהה.

■ ■ ■
כך עברו שעתיים, המשיך סטיבי, "שעתיים של גיהנום. הלכתי והחלטתי להסתגל פנימה, להגיע למיטה שלי ולשכב לישון. ליסול לחוד המיטה, ולשכב עם הנעליים, עם כל הבגדים. לא היה איכפת לי כבר מכלום. נתפסתי כשהייתי כבר בפנים, ליד הד-לת. קציני-הביטחון שגילה אותי גבהל, כניראה, מהאיומים שלי. אמרתי לו שא-ני לא יודע מה אעשה לו אם הוא ילשין עלי. הוא הלך. אני ניצחתי. אני לא מסוגל לתאר את ההרגשה שלי. כשהתברר שרודפים אחרי בגלל שגיליתי במישטרה שצויד במיליוני לירות נעלם משדות-הנפט של אבירודוס אחרי מילח-

השחיתות זורחת שוב בנתיבי הנפט

מת יומה-כיפורים. זה היה סיפור שיבתו של סטיבי למחנה באבירודוס. באותו לילה בו סיים את ערותו במישטרה. בן-לילה הפך לגיבור חדש. יוסף סטיבי, בן 32, צנום ומזוקן, הנרי-אה צעיר מגילו, הוא בעל עבר עשיר בחילה-צנחנים של צרפת, שפעל באלזיר. הוא בנו של פרע-ליכבת מתונים, אשר הגיע עם משפחתו לפרס כשכנו יוסף היה בן 13.

ליוסף שני אחים, ואחות אחת. הוא למד בבית-ספר מיקצועי בצרפת, והת-מחה כטכנאי בתעשיית חיפוש-הנפט. בש-נת 1961 הכיר יוסף את גיזל קיזור, משרס-סבורג, קוסמטיקאית במקצועה. הם נישאו בפריס.

בשנת 1969 עלה סטיבי עם אישתו וש-לושת ילדיו לישראל ונשלח לגור בשדרות. אחר עלה על סיפון האונייה האמריקאית טיירון, שעגנה בחוף אשדוד לגילוי שדות-נפט באיוור.

בספטמבר 1970 סיימה טיירון את עבו-דתה ליד חופי אשדוד, והפליגה לקנדה. סטיבי נשאר בארץ.

"א ראיתי לאן אני הולך. ידעתי שלפני שדה-מוקשים. פחדתי, רע-דתי, לא ידעתי מה יהיה איתי. התקדמתי בחושך מוחלט והתפללתי שיהיה לי קצת מול. אולי לא אעלה על מוקש, אולי אלו-הים ישמור עלי. המשכתי, הזחתי את רגלי בזהירות, גיששתי את דרכי בזהירות." כך פתח את סיפורו גיבורה החדש של פרשת נתיבי-נפט המחודשת. הפרשה, שהתפוצצה לפני כשנתיים, והת-גלתה כאחת השערוריות הגדולות והמצ-חינות ביותר בתולדות המדינה, זכתה ל-פתע לפיצוץ נוסף. אך לא במוקד אחר. באותו מקום עצמו, באותה שיטה עצמה — שיכסול מדויק של הפרשה הישירים — שהדיה לא שכו. אלא שהפעם לא היה גיבורה דויד ניב, המהנדס שהניף אז את דגל המצפון ובא לתבוע את עלבונם של המדינה ושל עובדי החברה הישרים — אלא הטכנאי הפשוט יוסף סטיבי, שענינו החדות הבחינו בד-ברים המזורים המתרחשים במקום יום-יום, והוא קם וגשא אותו דגל עצמו, באר-חו עניין.

הפעם גם לא היה זה מוטי טרידמן, מי שניצב אז במרכז הסיפוק, אך נראה כי הדבר לא השפיע אף במעט על מעמדו ועל דרך-חייו. היה זה אלישע רואי, מנהל-

■ ■ ■
מ"טייפה" עבר סטיבי לאבירודוס כמגידולו והרחייה טוב. כיוון שבעולה-

הצנחן יוסף סטיבי, במדי הצבא הצרפתי, רגע לפני עלייתו למסוס במלחמת אלזיר. אז התחשל אופיו.

ממני להסתובב בשטח ולגלות מה עלה בגורלו של הציוד שנעלם. הוא אומר.

ב יקשתי מאלישע רואי, ממר שיד סטיבי, לחקור לאן נעלם הציוד הכבד שהיה בשטח. הוא השיב לי שאין לו מה לדבר איתי בגלל שאנחנו לא באותה רמה. אז הלכתי לדוקטור מיכאל קיש. מנכ"ל נתיבי נפט, וסיפרתי לו על הוויכוח שלי עם אלישע רואי. ד"ר קיש אמר לי, שאם אני לא רוצה למלא אחרי ההוראות של אלישע, אז עלי להתפטר. אך כאשר שמע שביקשתי לחקור את פרשת הציוד הכבד שנעלם, אמר המנכ"ל שאני חייב להישאר, ולמסור עדות במישטרה.

"בינתיים יצאתי לחופשה לביתי בתל-

על הצלם שהתבקש לצלם את המקומות מהם נגנבו כלים - איימו בפיסורים

אביב, ואז נודע לי, בשבוע שעבר, על-ידי מברק שנשלח אלי, שהנהלת החברה חזרה ליטה להשעות אותי מעבודתי בגלל הטר לונה על הגניבות, שהגשתי כשהייתי אצל ד"ר קיש. במיברק נוסף שקיבלתי מנתיבי נפט, ניתן לי האישור לרדת לאבור רודס, כדי להגיש תלונה במישטרה, ואחר כך היה עלי לחזור לתל-אביב. אבל אני החלטתי להישאר לישון בעיר הנפט. לכן הלכתי במשך שעותיים סביב הגדר, רעב ועייף אחרי שישבתי במישטרה מעשר בבוקר עד שמונה בערב.

"למחרת בא אלי אלישע רואי, מפני שישבתי בשבת-תרעב, ואמר לי שאני יכול לחזור לעבודה."

יוסף סטיבי מספר גם שכאשר פנה לאחד מראשי חברת נתיבי נפט, העוסק בבירור פנימית, וביקש לערוך חקירה בסתר שת הציוד שנעלם, השיב לו האיש: "אני לא רוצה להתערב." על המיקרה הזו מסר סטיבי לחוקרי המישטרה.

סטיבי הצליח לצלם את המקומות מהם נעלם הציוד. הוא צילם גם את ההחזרות, שבוצעו יומיים לאחר שמסר את עדותו במישטרה, ואחדות מתמונות אלו מתפרסמות בעמודים אלה.

חדש היה פטור ממיסים. "אני מרוויח עכשיו טוב, כ-3000 ל"י לחודש. אני אוהב לחיות טוב. לבזבז, לצאת לצייד, לדוג, לאכול טוב. כל חודש אני מכניס 200 ל"י לחשבון-הבנק של היר לדים שלי. אני עובד קשה בגלל שאני רוצה להרוויח, ואני די חזק כדי לא להירשבר." הוא מציין בגאווה.

"ארבעה חודשים אחרי מלחמת יום-הכיפורים, המשיך בסיפורו, ההתחלתי ל-הרגיש שמשוה לא בסדר בסביבה. בתוקף תפקידי אני עובר ממקום-עבודה למקום-עבודה. העניינים שלי מצלמות את השטח, כמו שאומרים. הרגשתי שמשוה חסר פה, ומשוה חסר שם. כך גיליתי שציוד כבד, כמו משאבות-מים וגנרטורים ענקיים סקר דה, וסלילים של חוטי-נחושת, נעלמו. הת-

המישטרה החלה חקרת שבועיים לאחר שגילה סטיבי את דבר הגניבות לאנכ"ל החברה

חלתי לשאול, פה רשם, ואז התברר לי ש-קבלנים העבירו את הציוד שהיה בשטח עוד מוזמן המצרים, וגם ציוד חדש שהגיע לאחרונה, אל יעד לא ידוע בצפון הארץ. "הציוד הזה היה מסומן ב-איקסים". פירוש הדבר, שאסור היה להוציא אותו מהשטח, או להעביר אותו למקום אחר. כששאלתי אנשים שונים באבורודס, לאן נעלם הציוד, נאמר לי שהוא נמכר. אני הבנתי שהציוד, שהיה בחלקו עדיין טוב לשימוש, נמכר כגרוטאות.

"היו שם 10 משאבות-מים ושמונה גנרטורים, וכמויות גדולות של חוטי-נחושת. כשגיליתי שנעלם ציוד כבד, ביקשתי מהצלם משה שטרן, העובד בחברה, לצי-לם לי את המקומות שמהם נגנבו הכלים. אבל הוא נכנע, אחרי שאיימו עליו שאם לא ימסור את הסרט, ייאלץ להתפטר."

בין השאר נפגש סטיבי פעמים מספר עם אלישע רואי, מנהל השדה אבורודס. באחת הפגישות הלך סטיבי בכוונה להוריד דיע לרואי כי הוא מתנגד להעברתו לעבודה אחרת. בתפקיד של מכונאי, אם הייתי מקבל תפקיד זה, זה היה קושר אותי למקום-עבודה אחד, וכך הם היו מונעים

יומיים אחרי שהגיש את עדותו במישטרה. הציוד, שסומן מלכתחילה ב-X, אות לכך שאין להוציאו מן השטח, חוזר, וחושף במרחק של כ-300 מטרים מן המקום ממנו נגנב קודם. סימוני ה-X המוסכמים לא נעו בעד אוספי ה-גרוטאות" דאסוף מן השטח גם ציוד שמיש, רכי-ר. רוב הציוד שנמכר כ-גרוטאות" חועבר לצפון הארץ, חלקו נשדח באוניות.

בחקירה הפרטית שערך במשך חודשים בשדות-הנפט של אבורודס, גילה יוסף סטיבי כי במקומות רבים בשטח נעלמו כמויות-ענק של ציוד וחומי-נחושת, שערבם עצוב. הוא גילה גם שהיו עדי-ראייה לגניבת הציוד והעברתו למקומות שונים, מכין עובדיה של חברת "נתיבי נפט". בתמונה זו הצלם סטיבי עם מיספר כרזים שהחזירו לשטח,

הפיחות שלא היה (עדיין)

לפני שבוע עמד עורך מדור זה בפני שאלה נוקבת: האם להסתכן ולהביא לידיעת הקוראים את העובדות הידועות לו, המצביעות על אפשרות של פיחות הלירה במועד מסוים, או להעלים אותן מהם?

החשבתנו בנקיבת תאריך מוגדר בקשר לפיחות כמוה כהתאבדות, שכן גם אם יקלע התאריך למטרה, עלולים מבצעי הפיחות לדחותו רק בגלל הגילוי. ההכרעה היתה: להביא לידיעת הקוראים, במלוא ההסתה, את כל העובדות, למלא בכך את התפקיד הראשון-במעלה של עיתונות — לגלות לציבור את מכסימום העובדות, לא לכסות דבר.

הרשימה (העולם הזה 1922), שדנה בפיחות, ניתחה את הצעדים הכלכליים של האוצר, קבעה בוודאות כי הפיחות הוא צעד הכרחי לטווח הארוך. הפיחות הוא בשע, וגם אם יתמהמה — בוא יבוא — כתבנו. במיסגרת הכתבה הבאנו לידיעת הקוראים עובדה חשובה: לישראל הגיע מיברק ממקור מהימן, הקובע כי ממשלת-ישראל סיכמה עם קרן המטבע הבינלאומית על פיחות ב-5 ביולי, היינו, ביום השישי שעבר.

עתה ניתן לגלות את מקור המיברק: היתה זו ידיעה ששלחה מערכת השבועון המהימן הענק „שטרן“ למערכת-עיתון בישראל, בו נמסר המידע על הפיחות הצפוי.

המערכת בגרמניה אף ציינה, לאחר בדיקה חוזרת, כי מקור הידיעה מהימן בהחלט. „שטרן“ לא פירסם ידיעה זו, שאינה נוגעת לקוראיו. אולם, לגבי כל אורח ישראלי יש לה משמעות רבה, ופירסומה נראה חשוב וחיוני, למרות ההסתכנות בו.

אולם, במבט לאחור נראה, כי מערכת ה„שטרן“ ידעה משהו. בפגישה שקיים שר-האוצר החדש יהושע רבינוביץ עם עורכים כלכליים, לפני כמה ימים, סיפר כי בין יועציו היו כאלה שלחצו עליו לבצע פיחות עכשיו, אולם הוא לא שמע להם. אין ספק כי ישראל קיימה מגעים עם קרן-המטבע הבינלאומית על-מנת שתוכל לפתח את הלירה, אם תיפול החלטה על כך. אפשרות זו של פיחות נדחתה לפני שעה, בגלל שיקולים של האוצר, שהעדיף לצון את המשק בתקופה הקרובה כדי שהפיחות הצפוי יהיה אפקטיבי יותר. אולם, כפי שנאמר במפורש לפני שבוע — הפיחות בשער!

הטלוויזיה

הצבעות

בדרך

בשקט, בהתנגב, מכינים את הקרקע לשידורי-צבע בטלוויזיה הישראלית. בימים אלה מגיע ארצה ציוד חדש להעקת סרטים לשידור בטלוויזיה (טלסי-נה), והוא מיועד גם להעברת סרטי-צבע. הציוד יאפשר לטלוויזיה הישראלית לשדר בצבע את כל התוכניות המובאות מחו"ל, המהוות כמחצית מזמן השידורים.

גישת הממשלה לשידורי-הצבע גובלת בהפקרות. שכן, אם תחליט הממשלה בעוד שנה-שנתיים לשדר בצבע, באמתלה שכל ארצות-האיזור משרדות כבר בצבע, יסתבר כי כל הקונים מקלטי שחור-לבן עכשיו, במקום צבע, מבזבזים את כספם לריק. אם הממשלה תודיע כי בתאריך מסוים תחל בשידורי-צבע, תאפשר לכל קוני הטלוויזיה לשקול, אם לקנות טל-וויזיה צבעונית או רגילה. אגב, המעבר לטלוויזיה צבעונית יאפשר לממשלה לסגור כספים בשיעור ניכר. מחיר טלוויזיה צבעונית בחו"ל כיום הוא פיראבעה מ-מחיר השחור-הלבן, כך שהמיסים עליה בישראל יהיו גם כן פיראבעה.

שוסטק מתרחק מתמיר - וקופ"ח מקבלת מיליונים

קופת-חולים-לאומית תצא מן הבוץ הכספי שלה. ועדת-הכספים של הכנסת אישרה בשבוע שעבר פת-אחד, כי מדינת-ישראל תתן ערבות ממשלתית להלוואה של 20 מיליון לירות, שקופת-החולים תקבל מחוץ-לארץ. את ההלוואה יתן לקופת-חולים הימנית בנק-הפועלים של ההסתדרות „השמאלית“, כנגד ערבות מדינת-ישראל.

כאשר נערכה ההצבעה על נושא זה, הודיע חבר הוועדה אליעזר שוסטק על אי-השתתפותו בה, בגלל נגיעתו בעניין. שוסטק, מראשי המרכז-החופשי, הוא גם האיש החזק של קופת-החולים-הלאומית, ושל הסתדרות-העובדים-הלאומית. לאחרונה הורעו היחסים בין שוסטק לשמאל-אל תמיר, מנהיג המרכז-החופשי.

קופת-חולים-לאומית היתה במצב כספי קשה בחודשים האחרונים, לא מפרעה צ'קים שלה (העולם הזה 1922). לפני כחמש שנים כבר קיבלה ערבות המדינה להלוואה של תשעה מיליון לירות שהשיגה מחו"ל, אולם נראה כי מאז שוב נקלעה לבוץ כספי.

נפט ברמאללה?

חברת-הנפט „לפידות“ קודחת בימים אלה את קידוח-הנפט העמוק ביותר בי-תולדות המדינה, ליד רמאללה. הקידוח הגיע כבר לעומק של 4,518 מטר, ועתה הפסיקו את הקידוח כדי להכניס צי-נורות לבור הקי-דוח. לאחר הכנסת הצינורות ייעשו בדיקות סייסמיות, לבדוק מה מש-מעוט סימני הנפט שהתגלו בקידוח.

חן

מנכ"ל „לפידות“, מרדכי חן, שי-תף בקידוח זה את חברות „דלק“ ו-„פז“ בעשרה אחוזים כל אחת, וכן חברת-נפט מקלי-פורניה ב-40%.

במקום קדחו לפני 15 שנה לעומק של 900 מטר, מזה 440 מטר עם צינורות, ועתה המשיכו את הקידוח. השיבה ב-מקום מבטיחה רבות, אומרים הגיאוגרפים, ואם יימצא כאן נפט — הוא יהיה בכמויות גדולות ביותר.

מטאטא

חדש

יושב-הראש החדש של הרשות לני-רות ערך, יצחק טאוב, החל את תפ-קידו ברגל ימין. לאחרונה ביקשה חב-רת „בטוחה“, השייכת לקונצרן „כלל“, להירשם כחברה בבורסה לניירות-ערך. בי-עבר היתה בקשה כזו של קונצרן גדול נענית אוטומטית בחיוב. הפעם לא ניתן האישור לפני שניתנו ערבויות כי „בטור-חה“ תעסוק רק במיסחר בניירות-ערך בבורסה עצמה.

יגבתי

לכימיקלים

מי שהיה שר החקלאות והפיתוח, חיים גבתי, יתמנה בקרוב כיושב-ראש מועצת-המנהלים של חברת „כימיקלים לישראל“, חברת-הג של כל מיפעלי הכי-מיה בישראל. יושב-הראש הנוכחי הוא המהנדס יוסף ורדי, לשעבר מנכ"ל מיסדר-הפיתוח, היוצא לזרע.

מנכ"ל החברה הוא רביאלוף (מיל). מרדכי מקלף. מינויו זה של חיים גבתי עלול לעמוד בסתירה לתפקיד ה-מוצע לו: מזכיר מיפלות-העבודה.

ח"כ שוסטק העיקר הבראות

במדינה

דרכי אדם

פרשת הנגלי

לאחר מאבק של שנים

העביר בית-הדין הרבני

את הילד השמיני לרשותו

של האב ואישר את אכחותו

עדי

בית-הדין הרבני מאשר: „הילד הוא של צאלח הנגלי“.

לאחר התדיינות ממושכת בבית-הדין הרבני בתל-אביב בין צאלח ואשתו-לשעבר מרים, פסק בית-הדין כי צאלח הנגלי הוא אבי הילד שנולד לבני-הזוג ב-13 במרס 1971.

בית-הדין לא קיבל את טענת האשה כי הילד נולד לה ממאהבה מוסטפה פדי-לה, ואישר את תביעת האב להחזקת הילד. בית-הדין קבע כי הילד השמיני הוא בנו החוקי של צאלח הנגלי, לכל דבר.

הבן השמיני נמצא, איפוא, יחד עם כל שבעת אחיו, ברשותו של צאלח. בית-הדין לא קיבל את גירסת האשה בעניין זה, כפי שנתפרסמה בשעתו ב-העולם הזה. צאלח הכחיש, כמובן, בפני כתבי העולם הזה, כל טענה בדבר הת-נהגות בלתי-מוסרית או אלימה מצידו, כפי שנטענה על-ידי אשתו-לשעבר באותה כתבה.

חוק

כל פסול במזון - יעוש

ההחלטה החדשה תקף

על האזרח להתלונן -

ותכביר על חיי יצרני-המזון

אזרח המוצא מקב בקופסת-השימורים אותה פתח, או מסמך בכיכר-הלחם אותו בצע, יכול להתלונן על כך בפני הרשויות המוסמכות. ואכן, אותן תלונות המוגשות על-ידי אזרחים, אם הן מגיעות לבתי-המשפט, זוכות לטיפול נמרץ, והקנסות המוטלים על היצרנים, גבוהים ביותר.

אולם מעטים האזרחים הטורחים להגיש תלונות על מיפגעי-מזון, משום דרך-היסור-רים אותה הם נאלצים לעבור. את התלונות אפשר להגיש רק בלש-כות-הבריאות המחוזיות, הנמצאות רק ב-ערים הגדולות. אזרח המתגורר בהרצליה, למשל, חייב לנסוע לשם כך לתל-אביב, אך גם אז אין דרך-הייסורים של מי שגילה חוש אזרחי מגיעה לקיצה. הוא מוזמן לתת עדות במיטרה, או, במקרה הטוב, בא השטר אליו ומעסיק אותו זמן רב בגביית עדות.

הסדר המהופך יועיל. מצב זה באה לתקן הצעה אותה הגישה השרה שולמית אלון לוועדת-השרים לענייני חוקה, אשר התקבלה על-ידי הוועדה, הדנה בימים אלה על הדרכים לביצועה.

אלוני הציעה להפוך את הסדר. לפי הצעתה יוכל כל אזרח להתלונן בתחנת-המיטרה הסמוכה למקום מגוריו. להגיש את עדותו במקום, ואילו לישכת-הבריאות המחוזית תדאג לאסוף את התלונות מת-חנות-המיטרה, ולטפל בהן.

כאשר תאושר ההצעה סופית, תוך חר-דש ימים לערך, ייכונן לבעלי מיפעלי-המזון חיים קשים, כיוון שאז יהיו צפויים למבול של תלונות, בכל מיקרה של גי-לוי עצמים במזון, או של מזון מקולקל.

החלטתי להפיל
אומרת רלה ברנץ בגילויי לב. "החברות אמרו לי: מילחמה זה לא זמן להיכנס להריון. אבל אמא שיכנעה אותי לא להפיל. היא אמרה שהרבה ילדים נולדו כבר במילחמות, ולכל ילד יש המזל שלו. אני מקווה שליילדי יהיה מזל טוב". הבעל, אמציה, לא הגיב. הוא הניח את ההחלטה בידי אשתו.

רציתי חופש
מספרת סינה מגנאני בת ה-21. "לא רציתי כלל בילד, כי אני אוהבת את החופש שלי. אבל בסוף החלטתי... שיהיה... בעלה של סינה, גבי, לא גויס, כיוון שהוא תושב ארעי בארץ. אך הוא עבד בעורף, בהתנדבות, בתי-החרושת שלו לא פעל, והשניים בילו זמן רב ביחד. "כנראה זו הסיבה שנכנסתי להריון", מחייכת סינה.

המילחמה השפיעה
עלי בכיוון שרציתי עוד ילד. הגענוגים והאהבה לאשתי התעצמו בעיקבות המוות וההרג שראיתי. אומר סמי חזון, בעלה של סנדרה, הנמצאת כעת בחודש התשיעי להריונה. סנדרה נכנסה להריון בתוך חופשה בת 12 שעות, אותה קיבל בעלה מיחידת התותחנים בה שירת, ברמת-הגולן.

יש להם בת בת שנתיים וחצי. סמל אמציה ברנץ נקרא למילואים ב-5 באוקטובר, ערב פרוץ מלחמת יום-הכיפורים. את מחצית השנה שלאחר-מכן בילה כסיני ובאפריקה, בשירות חיל-האספקה. ביקוריו בבית הפכו תכופים רק אחרי הפסקת-האש. "הפרידה של המלחמה קירבה בינינו", ממשיכה רלה. "אך כל אדם הוא אגור איסט, בסופו של דבר. כאשר נוכחתי

השבוע מלאו 9 חודשים למלחמת יום-הכיפורים - ולבתי-החולים מגיע יבול הילדים שהולדו בה

תינוקות המלחמה

לדעת שאני בהריון ובעלי היה מגויס — רק אז התחילו כל ההתלבטויות. אמנם, תמיד ידענו שאנו רוצים עוד ילד, אך המצב הביטחוני גרם לי למלחמה פנימית קשה. "תגובתי הראשונה היתה שלילית — לא רציתי להיות בהריון, וכל המצב לא נראה לי. תקופת ההריון עבורי היא תקופה של סבל בלי סוף. כאשר ילדתי את בתי, ארכו צירי-הלידה עשרים וארבע שעות וקשה היה לי לעמוד בכל זה. גם כל חברותי באו ואמרו לי: מה, הש' תגעת? מלחמת יום-הכיפורים זה לא זמן להיכנס להריון...". חמתי ובעלי אמרו לי להחליט לבד אם לעשות הפלה. ואני חשתי תי על הצד האגואיסטי שלי — ולא רציתי את הילד!

"היתה זו, לבסוף, אמי אשר שיכנעה אותי לא להפיל. היא אמרה לי שהרבה ילדים נולדו במלחמות, והרבה גברים עברו מלחמות, ולכל ילד יש המזל שלו. כך שאני מקווה שליילדי יהיה מזל טוב. למרות זאת, אני רוצה עוד בת — ולא בגלל זה שבנים הולכים למלחמות, ובנות לא. פשוט מאוד, יש לי אחות המבוגרת ממני בשמונה שנים, ואני מאד קשורה אליה, למרות הפרש הגילים. אני מאמינה שקשר בין שתי בנות הוא קשר אמיץ ומשמעותי."

תינוקות-המלחמה, אשר החודשים הראשונים להריון עמדו בצל פחדים ואי-ידיעה, בצל האפשרות המחרידה, והסיכור, שתינוקן לא יזכה להכיר את אביו. כיצד מצאו בעצמם את הכוח והאומץ ללכת לקראת הבלתי-יודע הזה, שאיים על החוויה, האמורה להיות הגדולה ביותר בחייה של אשה?

מלחמה פנימית
קשה
כ אשר בעדי אמציה בא לחופשה קצרה משדה-הקרב וסיפרתי לו שאני בהריון, לא הגיב. מספרת רלה ברנץ. "כנראה חשב על דברים שלא יכול לאומרים. אחר-כך אמר לי שהתחל לטה ביחס להפלה חייבת להיות ביד. שנינו ידענו שאם ייפול במלחמה, יהיה לי יותר קל להסתדר עם ילד אחד מאשר עם שני ילדים. אמציה, כנראה, חשב אז גם על הבעיה האבהית — הבעיה של גידול ילדים תלויים במאבקים".
רלה עומדת ללדת ב-12 באוגוסט. למרות שהיא ילידת רומניה, רואה היא את עצמה כצברית לכל-דבר. "עליתי בגיל שלוש", היא מחייכת, "ואני זוכרת שום דבר מרומניה".
מישפחתה של רלה התיישבה בהרצליה, ושם סיימה היא את בית-הספר התיכון. היא התגיסה לצבא ושירתה בשיריון. את רי שירותה הצבאי עברה רלה במשרד האוצר, ואז נישאה לאמציה — קיבוצניק מאילת-השחר. אמציה הפך לעובד עצמאי בחברת-משאיות, והשניים קנו דירה ב-הרצליה. הם נשואים מזה ארבע שנים,

כל-כך זועק אליך: בואי אלי ואתן לך את כל-כולי — את כל מה שמצטבר וגועש בתוכי — את כל חייו! בואי נתלכד בנשיקה נהדרת ונתחיל תקופה חדשה — תקופה של חוס ואהבה, קירבה וחיים חופשיים, יצירה ובניין של עצמנו, של חיינו, של יצירתנו, של ביתנו!
"אני רוצה להבטיח לך טוב, ואני רוצה שתדעי, תרגישי, ותאמיני ותבטחי בדבר אחד שהוא נעלה מכל, ותמיד יהיה הנעלה מכל — לעולם! אני אוהב אותך, אשה שלי, גם בשעה זו כאשר קשה לי ואני יודע אם נתראה שוב, ומה עשוי לעלות בגורלי, ואם אוכל לחזור מהקרב... אין לי דבר עליון מאהבתי אליך — אני חם, בוער ואוהב אותך אהבה עזה כמות, ואני שלך, שלך לעולם!
"והלוואי ואחזור אליך בריא ושלם... והלוואי וניתן פרי לאהבתנו... ואז — אז אני אבוא אליך ואתן לך את כולי — את כל אהבתי — ואני אקח את כולך! ואני אפרה אותך, אשה שלי, ואת תלדי לי!!! יהיו לנו חיים נפלאים יחד, ילדים נפלאים, קן משלנו.
"ואנו נגיע! כן, יקרה שלי — נגיע לאושר המקווה, כי אני מאמין שאנו ראויים לו!
"שלך לעולם — א."
"האם אין המכתב הזה משיב על ה-שאלה מדוע אני בהריון עכשיו?" שאלה י, וחיוכה החם והמאשר אמר הכל.
ב-5 ביולי מלאו תישעה חודשים בדיוק לפרוץ מלחמת יום-הכיפורים. זה היה ה-רגע לשוחח עם אלו העתידות לעמוד, ב-ימים אלה ממש, בפני תוצאותיה הממ-שיות של המלחמה, מבחינתן.
אלו הן הנשים הנושאות בקירבן את

א הובתי, אני שוכב עתה באפלה, על ה-ציר המוביל לו עמוק לתוך ארץ גושן, וכותב לאור פנס-כיס. פצצות-תאורה מאי-רות את השחקים האפלים של אפריקה, מטחיות-יריות ופגזים קורעים את הדומייה הלילית, והחול קר מתחת. את המתח והאימה התלולים באוויר אפשר לחתוך, נדמה רק בסכין. חטפתי מיספר דקות של שינה והתעוררתי כרגע בחלחלה, כולי

ההריון בא
תודות למלחמה
ר א רציתי כלל בילד כי, פשוט מאד, אני אוהבת את החופש (המשך בעמוד 24)

העיתונים לא דיווחו

על ההכנות לקרב

כי הוא נגד להם

הקולות התרוממו בהתרגשות. מילחמה גדולה הסתמנה באופק. אך שום עיתונאי לא בא לסקר אותה.

כי במרכז המאבק עמדה העיתונות עצמה. זה מול זה עמדו בעלי-העיתונים והפירסומאים, המספקים להם את המודיעין.

על גבי הנייר. בחודשים האחרונים הלכו ורבו צרותיה של העיתונות. מחירי הנייר הרקיעו שחקים. שכר-העובדים עלה. כל הוצאות ההפצה, ההדפסה והגילוף עלו בהתמדה. ואילו הכנסות העיתונים היו בשפל. גם כמות המודעות ירדה.

בפני העיתונים עמדו רק שתי אפשרויות: יות: להעלות את מחיר הגילוף או המודעה. היה צורך בניצול שתי השיטות. העלאת מחיר הגילוף נתקלה בקשיים. מחיר העיתונים היומיים כפוף לפיקוח.

מנ"ל מוזס

אולטימטום

מפני שהוא נכלל במדר. המפקח לא רצה להעלותו בגלל השפעתו על המדר. בעיטה חוזרת. נראה היה למו"לים כי המצב שונה בשטח המודעות:

בשנה האחרונה כבר עלה מחיר המודעות בעיתונים היומיים בכ-100%. הוחלט על עלייה נוספת של 22%.

אולם מו"לי העיתונים לא הסתפקו בכך. הם רצו לנצל את ההזדמנות כדי להנחית בעיטה על מינהג המריצו אותם זה מכבר: ה"קיק-באק" (בעיטה חוזרת).

הפירסומאים מתפרנסו מאחוזים קבועים מחיר המודעות, שהוא נותן לעיתון. קומיס' יון זה הגיע תחילה ל-25%. אך עלה. ב"מקרים מסוימים. גם ל-35% ומעלה.

הפירסומאים ניצלו קומיסיון מוגדל זה, כדי להויל את המחיר ללקוחות. הם החזירו לבעלי-המודעות חלק מן המחיר. וזהו ה"קיק-באק": הפירסומאי "בועט" חלק מן הקומיסיון לשער המפרסם.

"באיזו זכות?" הדרישה שאוגשה לי פירסומאים על-ידי בעלי העיתונים היתה משולשת: להסכים לעליית מחיר המודעות. להוריד את כל הקומיסיון ל-15%. ולאסור כליל את ה"קיק-באק" ללקוחות.

"באיזו זכות מתערבים בעסקים שלי?" זעם אליעזר זורביץ, הבעלים הנמרץ של משרד דחף. איש לח"י לשעבר. במשך חופשי. מותר לי להחזיר ללקוחות שלי כמה כסף שאני רוצה. זה לא עניין של אף אחד.

היו"ר גבה-הקומה של הפירסומאים, חיים פלד, אחיו של ראש עיריית רמת-גן דודר רביעי בארץ. לא התנגד כליכד לביטול הקיק-באק. אלא ליחס של בעלי-העיתונים. גים. "הייתי רוצה שתחת זאת ישתמו עימי נו העיתונים פעולה להסדר ענף הפירסור מת. יש להנהיג תקן של אתיקה מיקצור

חיוקות במילחמה

(המשך מעמוד 23)

שלי", מודה סינה טגנאגי, עתה שחודש השני להיונה. "אחרי הכל, אני רק בת עשרים-ואחת ונישאתי רק לפני שנה. אני לא טיפוס שמסוגל לשבת בבית ופתאום התברר לי שאני בהריון.

"חשבתי לעשות הפלה. אך האמת היא שלא היה לי אומץ לכך. שנאתי את עצמי כשלא חשתי בטוב בחודשים הראשונים — בשבילי זה היה משהו גורא רק לאחר רונה התחלתי להתאושש. התחלתי לומר לעצמי שאני צריכה לקבל את כל העניין יפה. וכאשר עברו כמה חודשים, החלטתי: נו. אז כבר שיהיה..."

סינה גולדה בלוב. בהיותה בת 13, עקרה משפחתה לגור באיטליה וזאת למדה שם את מיקצוע הספרות. את בעלה גבי הכירה עוד בימי-ילדותה. בלוב, כאשר מישפחותיהם היו מקורבות. עוד בהיותה בת חמש השתעשעו הוריהם ברעיון שיבוא יום וסינה וגבי יינשאו.

בהיותה בת 16, פגשה סינה באקראי בגבי במועדון-הלילה הרומאי קצימה. בו מבקרים יהודים רבים. השניים החלו לצאת לפני שלוש שנים החליטה סינה לעלות ארצה. והשניים נפרדו. גבי בא לבקרה בישראל. לבסוף נישאו ועברו לגור בארץ.

על עלייתם ארצה אומרים השניים: "אנחנו אהבנו את הארץ, כי פה אנו מרגישים חופשיים ו"בבית". בחו"ל סבלנו מאוד מהאנטישמיות ומהאלימות ברחובות. משה אף אחד אינו יכול לזרוק אותנו כשם שניזרקנו מלוב. פה אנחנו יכולים לטייל ברחובות. לשבת בבית-קפה בדי זנוף, ולחוש בטוחים. פה היינו רוצים ליביא את ילדינו לעולם!"

מאחר שבגבי תושב ארצי בארץ, לא גוייס במלחמת יום-הכיפורים, אך בית-החרושת נסגר בגלל מחסור בפועלים. גבי עבד בעורף בהתנדבות. המספרה בה עבדה סינה, נסגרה מוקדם בימי המלחמה, והזוג בילה יחד זמן רב מן הרגיל. "כנראה זו הסיבה שנכנסתי להריון", אומרת סינה בחיוך מלבב. "אף פעם לא לקחתי גלוי לות. תמיד היינו מחשבים את הימים והסדר. כך שלא אכנס להריון. מה ש קרה במלחמה — כאמת אינני יודעת איך זה קרה!"

שלא יהיו

עוד מילחמות

ב 28 באוקטובר קיבלתי חופשה של 12 שעות מיחידת-התותחנים בה שרתתי ברמת-הגולן. וקפצתי הייבית. כחופשה הקצרה הזו נכנסה אשתי להריון! מחייך סמי חזון בגאווה לעבר אשתו היפה, סנדרה.

סמי חזון הכיר את אשתו הצרפתייה כאשר שר באה ארצה כתירת לפני שלוש שנים. בוקר אחד הלכה לשחות בחוף זבולון. נכנסה לאכול במסעדה המקומית השייכת לי אחיו של סמי, ופגשה שם את בעלה לעתיד. השניים התאהבו ממש ראשון. למרות שסמי הצבר לא ידע צרפתית וסנדרה לא דיברה עברית, נרקמו ביניהם יחסים הדדיים. הדואר בין תל-אביב ופריז פעל בייעילות, ותוך שנה החליטו השניים להינשא. סנדרה עזבה את עבודתה בבוסטק ביפריז. ובאה ארצה. מייד עם נישואיה, נכנסה סנדרה להריון וילדה בן.

כאשר פרצה מלחמת יום-הכיפורים, גוייס סמי ביום ראשון, ה'ז באוקטובר, ליחידתו בחיל-התותחנים ונשלח לרמת-הגולן. הוא היה מגוייס ארבעה וחצי חודשים, והמסעדה נסגרה.

"לא תיכננתי להיכנס להריון במילחמה", אומרת סנדרה בת ה'24. אבל אינני מצטערת כלל. כאשר ידעתי כבר ש"אני בהריון — שלחתי אליו מכתב, והוא קיבל חופש. חגגנו את המאורע. אך לאחר שחזר לחזית, החלו פחדים לכרסם בי. דאגתי לו עד-מוות, אך לא הייתי מוכנה לחשוב על הפלה. ידעתי דבר אחד בלבד — אני רוצה את הילד של סמי!"

"הייתי גורא מבטט לקבל את המיכתב שהודיע לי שאשתי בהריון", מחייך סמי הממיר והנאה. "המלחמה השפיעה עלי בכיוון כזה שרציתי עוד ילד. היה זוועה להיות ברמה. לא האמנתי שאצא חי מכל זה. הגענועים הביתה והאהבה לאשתי התעצמו בעקבות המוות וההרג שראיתי. יש לי עוד קצת פחדים ביחס לעתיד. תהינה עוד מלחמות בארץ, וסמי שוב יתגייס", אומרת סנדרה. "בנתיים טוב לי שאני בהריון. הרופא אומר שתהיה לי לידה מוקדמת. אני מקווה שעד שיגיע זמנם ללכת לצבא — לא תהינה יותר מלחמות!"

טונו

מינימום הפרס הראשון

200.000 ₪

(כולל העברה)

מינימום כלל הפרסים

350.000 ₪

(כולל העברה)

השבוע משחקי מכון עז הליגות הישראליות

עשה לך מנהג קבוע — מלא טונו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

הופיע בכריכה קלה!

יצירת המופת של המאה ה-20

כמעין המתגבר

מאת

איין ראנד

להשיג בכל חנויות הספרים

ודוכני הספרים בארץ

ה פ צ ה : גד חברה להפצה

רח' צ'לנוב 13, טל. 01 37 82

אלישורי

אלכסנדר

סירקין

אוצר הנפט הישראלי בים הצפוני נמכר תמורת עונבות-הנאה למנהלים

ערב כלל במעשיהם. דוגמה קטנה לדרך בה מנהל אלכסנדר את החברה הממשלתית: לזעזעמו רכשה החברה מכונית וולוו נאה. לסגנו, שפרש מן החברה, היתה מכונית פו' 504, שנק' נתה בשנת 1970. לאחר שפרש הסגן נתן אלכסנדר את המכונית לאשתו. לשאלות בעניין זה סירבו גם אלכסנדר וגם סירקין להשיב. בטענה שכל ענייני החברה חסויים מבחינה ביטחונית, כיוון שהיא עוסקת בנפט.

לפני כשנה הפך הים הצפוני ללהיט גדול, ומאותו רגע ואילך נראה היה כי אלכסנדר וסגנו עשו לעצמם חשבון מהיר: לשם מה להשקיע מאמצים בפיתוח חברה ממשלתית, כשאין תועלת למנהלים?

אלכסנדר מצא מייד בנק בריטי שלוש עיניים לזיכיון בים הצפוני, היה פוכן לתת הרבה תמורת זיכיון זה, ותמור' רות הזיכיונות האחרים באפרי' קה. כנגד זאת חתמו אלכסנדר וסגנו הסכם עם הבנק הבריטי, לפיו יעברו לע' בוד עבורו, בפיתוח הזיכיונות ובמימושם. תוכנית המכירה הוגשה לוועדת השרים

המכו בלפידות ובנפטא, וראו בחברת' הנפט הלאומית מתחרה בלתי רצויה. אך בינתיים התמנה דינשטיין כסגן שר' הביטחון, וענייני הנפט עברו לידי החשב הכללי של האוצר, דב בן-דוד. זה מצא באלכסנדר בן-ברית, עיכב את תהליכי פירוק החברה, החל מזורים לה כספים, להמשך פעילותה.

כך קרה דבר מוזר: הממשלה החליטה לחסל את החברה, ואילו האיש אותו מינתה הממשלה לפרק את החברה, החל מפתח אותה ומרחיב את פעילותה, בת' מיכת החשב הכללי של האוצר.

שתי חברות הנפט האחרות מחו מרות, ובסיומו של דבר הוחלט כי לפידות ונפטא תעסקנה בחיפוש נפט בישראל, ואילו צבי אלכסנדר והחברה שלו יחפשו עבור ישראל, נפט בחו'.

מ אז נתקבלה החלטה זו בסוף שנת 1968, הצליח אלכסנדר להשיג זיכיון נות'נפט באזורים טובים באפריקה. כך, למשל, רכשה החברה זיכיון בגאבון, מדי' נה בה מצוי הנפט בכמויות מסחריות.

ד והי השערורייה הגדולה ביותר בתול' דות הנפט במדינה. הסערות שהתעוררו עדינה בפרשות כי גון נתיבי'נפט, נגעו לחשדות כי ראשי החברה השתמשו בה לתועלתם-הם. אך הנזק שנגרם למשק המדינה, באותם מיק' רים, היה קטן או אפסי.

אלם המעשה שיובא להלן הוא חסר' תקדים, שכן בו מכרו ראש חברת' הנפט הלאומית בנייד-עדישים, את סיכויה של מדינת-ישראל להפוך לבעלת מקורות-נפט עצומים — והם עשו זאת לתועלתם-הם-הם-הם.

"חברת-הנפט הלאומית", שהיא חברה ממשלתית, החזיקה בידיה זיכיונות-נפט שלא יסולאו בפז, כי רחבי העולם. אחד הזיכיונות הללו היה 5% בים הצפוני, באזור בו התגלה נפט, והמחווה כעת את עתודת-הנפט העיקרית של העולם כולו.

ראשי "חברת-הנפט הלאומית" מכרו את כל הזיכיונות הללו לבנק בריטי בכסום אפסי — 700 אף לירות ישראליות! — הותירו את מדינת-ישראל עם יותר מ-30 מיל' וון לירות הפסדים, והם עצמם עבי' רו לכהן במישרות מכובדות באותו בנק, לו מכרו את הזיכיונות.

זכיונית לאשת המנהל
זוהי המכונית פו' 504 מס' 278068, הרשומה על שם חברת' הנפט הלאור' מית. המכונית נקנתה עבור מי שהיה סגן-מנכ"ל החברה, ואחרי פרישתו נמסרה לשימוש אשת המנכ"ל. המכונית צולמה חונה ליד בית המנכ"ל אלכסנדר, כאשר זה שהה בחו'.

הכלכליים, שאישרה אותה, כנראה בתוס'לב. מקור בוועדת השרים הכל' כלים, מסר כי החומר שהונח לפנייהם היה זה שהוכן על-ידי חברת' הנפט הלאומית עצמה, לא נבדק על-ידי גוף בייטראלי.

30 מיליוני הלירות שהושקעו בחברת' הנפט הלאומית — ירדו לטימיון. כאשר תחזיר ישראל למצריים את שדות' הנפט באבירודס, תיוותר תלויה לחלו' טין בנפט של אחרים. אוראו תוכל להיז' כר, באנחה כבדה, כי פעם החזיקה בידה 5 אחוזים שלמים משדה-הנפט העשיר ביר' תר בעולם, מכרה אותה, אחרי שנודע כבר ערכו האמיתי, במחירה של דירת-פנטהאון חדשה ממוצעת בצפון תל-אביב.

כן רכשה זיכיונות לחיפוש-נפט בגאנה, חבש ומדיסקר. אך הצימוק שבעונה היה הזיכיון בים הצפוני, שהעניק לחברה 5 אחוזים משדה-הנפט האדיר שם.

מועצת-המנהלים הורכבה מאנשים בעלי רצון טוב, שלא התערבו כימעת במעשיהם של אלכסנדר וסגנו. ישראל אליעזרי, יושב' ראש מועצת-המנהלים הוא יצחק סירקין, שהוא גם יו"ר מועצת-המנהלים של לפידות, נפטא ונתיבי'נפט.

כשם של ידע מה קורה בנתיבי'נפט, כך אין סירקין יודע מה קורה בחברת' הנפט הלאומית. למרות שהוא משמש כי יו"ר-בשכר, כלומר מקבל משכורת כדי לבדוק את מעשי המנהלים, אין הוא מת'

עניין כולו התנהל בסודיות, בד' ממה נמורה, מחשש שמא יתגלה ויח' שוף מאחורי קופת-שרצים רוחשת-ביוני' נות.

כיום ידוע, כי תוך ארבע-חמש שנים תפיק בריטניה לבה, משדות-הנפט ש' בזיכיונותיהם היא מחזיקה, 150 מיליוני טונות נפט לשנה! (ישראל צורכת עתה 6 מיליון טון לשנה). פרט לבריטניה מח' זיקות חברות-נפט נוספות, מארצות שו' נות, בזיכיונות בים הצפוני.

כל המדינות הללו רואות בזיכיונות אלה את אוצרן הבלום, שומרות עליו מכל מישמר. כולן — פרט למדינת-ישראל, חברת' הנפט הלאומית, שמכרה בימים אלה את כל זיכיונותיה על הנפט בים הצפוני לבנק הבריטי, נוסדה בשנת 1958 על-ידי נחום שמיר, מי שניהל קודם-לכן את מישלחת השילומים בגרמניה.

שמיר ניהל את החברה עד שנת 1962, ובמשך אותן ארבע שנים השקיעה החברה מיליוני לירות בחיפוש-נפט בישראל, ללא הצלחה. משך השנים הוקמו עוד שתי חבר' רות: לפידות ומצאה נפט בחלץ, ונפטא שגילתה שדות גז טבעי בוהרה. מנכ"ל נפטא היה יצחק סירקין, ומנכ"ל לפידות, מרדכי חן, לשעבר חבר קיבוץ אשקים.

בשנות השישים הצטרף לחברת לפידות רביסרן צעיר בשם צבי אלכסנדר, כסג' גו של חן. הניגודים בין השניים, ומוצאם השונה — זה מהקיבוץ וזה מצבא-הקבע, גרמו לקרע בין השניים, ובשנת 1966 פרש אלכסנדר מלפידות ותמנה כאחראי לפירוק חברת' הנפט הלאומית מטעם ה' ממשלה.

ההחלטה לפרק את חברת' הנפט הלאור' מית נתקבלה לאחר שצברה 30 מיליון לירות הפסדים. הלחץ העיקרי לפירוק בא מטעם סינחס ספיר וד"ר צבי דינשטיין, האחראי לדלק מטעם האוצר או. השניים

עית ויחסים הוגנים בקרב הפירסומאים, ובהעדר חוק, ניתן לבצע זאת רק בשיחוף פעולה עם העיתונאים.

שביתת מודעות. למחרת הישיבה ה' משותפת, חסרת-התוצאות, נדהמו הפירסור' מאים לקבל אולטימטום בכתב מידי העיתור' גים היומיים: החל מיום א' השבוע הועלו המחירים. "בלי הודעה מוקדמת!" קרא פלד הבלונדי. "איך זה ייתכן? הרי צרי' כים לתכנן מסע-פירסום זמן רב מראש. איך אפשר לבצע דבר כזה מיום ליום?" פלד, הפירסומאי, היכנן מיבצע גבי

פירסומאי פלד — מול אולטימטום

די: הכרות "שביתת מודעות". כדי לצמ' צם את מיגור ההתקפה, הוחלט להטילה תחילה על עיתון אחד בלבד. הפור נפל על נח מוס, המו"ל של ידיעות אחרונות. בראשית השבוע הודיעו הפירסומאים ל' צהרון זה, שהחל מיום ד' לא יקבלו עוד מודעות משום מפרסם.

אם לא תוכנן ברע האחרון שביתת' נשק, תפרוץ המילחמה כמתוכנן. יהיה זה מיבחן-ההשח: מי יוכל להחזיק מעמד זמן רב יותר — העיתונים בלי המודעות הדרור' שנת לכיסוי הוצאותיהם, או הפירסומאים בלי הקומיסיון שעליו מתקיימים.

דרכי חיים

דינו של חולה

דינו של חייל-משוחרר חולה
כדין פושע מועד

רחוב 60 ביפו גם את שנת הצהריים שלו. אפילו מיסעדת יונס, המלאה בדרך' כלל בשעה זו של היום, היתה ריקה-למחצה.

לפתע נעצרה מכונית מדגם פולקסוואגן. מחוכה ירד גבר צעיר. הוא נכנס לבית' הקפה, וכעבור כשתי דקות יצא אל מכוניתו. הוא לא הספיק אפילו לפתוח את הדלת. ממכונית שהגיעה באותו רגע ונעצרה לידו, זינקו בלשי מחלק-הסמים של מישט' רת תל-אביב. בחיפוש מהיר על גופו של הצעיר נמצאה, לטענת המישטרה, כמות זעירה של אופיום. למנה אחת בלבד.

דינו של חולה. הצעיר לא היה פנים חדשות לגבי הבלשים. היה זה פרנק מילר, עולה-חדש מארצות-הברית, נשוי ואב לילד, חושב רמז-אביב.

פרנק יפה-התואר, שעלה ארצה לפני חמש שנים, אינו מסוג הדגים אותם רגיי לים בלשי המדור' להעלות כבחתם. הוא הגיע לישראל, לביקור מליד לאחר שיחרורו מצבא ארה"ב, התאהב בארץ והחליט להיש' תקע בה. הוריו התנגדו לכך בכל תוקף. אביו, יהודי עשיר היושב בגרמניה, העדיף לראות בנו מסתדר בעסקיו של אביו. אך פרנק לא ויתר. "פה אני מרגיש הופשי", אמר תמיד, "פה הבית שלי".

אך מה שלא רבים יודעים הוא, כי פרנק הוא תוצר קלאסי של מילחמת וייטנאם. מחלתו של פרנק היא מחלתם של אלפי חיילים אמריקאים ששבו הביתה מן ה' מילחמה כשהם מכורים-לסם.

אך למישטרה, כל זה אינו משנה. הנסי' בות בהן גוגע במחלתו גם הן אינן משנות את העובדה שדינו של פרנק מילר, מבחי' נת החוק הישראלי, הוא כדון כל מי ש' קשר לו עם עיסקיהם-הם.

צל"ש לתוכניתם של המפיק מרדכי ("מוטי") קירשנבאום והבמאי יוסי צמח, ניקוי ראש, אשר שודרה ביום החמישי האחרון (4.7), בתוכנית היו שלושה קטעים מבריקים: הכדורגל, המין והכנסת. צל"ש מיוחד לשחקנית רבקה ("רבקה") לה ("מיכאל"), אשר גילמה בתוכנית את דמותו של יו"ר הכנסת ישראל ישעיהו.

מאחרי המסך

בית לסרטים אמנותיים

תוכנית לעידוד הסרט הישראלי עובדה בהנחלת רשות השידור. הכוונה היא לשדר בטלוויזיה סרטים ישראלים אמנותיים קצרים, אשר ליוצריהם אין מיסגרת לה ציגם, מאחר שבעלי בתי הקולנוע מסרבים לקבלם.

התוכנית היא יוזמתו של מנכ"ל רשות השידור, יצחק ליבני, היושב אף כחבר במועצה לתרבות ואומנות שליד משרד החינוך, ומכון כיו"ר הוועדה לעידוד הסרט האמנותי.

ועדה זו מעניקה מדי שנה 600 אלף לירות לעידוד סרטים אמנותיים, וליבני החליט לצרף את שני תפקידיו אלה זה לזה ולהקדיש בטלוויזיה את הסרטים האמנותיים הקצרים, אותם הוא מעודד.

אם יצליח הניסיון, ייתכן שהטלוויזיה תשקול את הקרנת סרטים ישראלים אמנותיים תיים ארוכים, אשר לא יימצא להם בית קולנוע שיסכים להציגם.

סיו"ר הרשות כחסריטאי

יושבים וצופים בתוכנית מבט ספורט בטלוויזיה, דווקא בעת חגיגת יום ההולדת ה-25, מרצה לספרות, מבלי מדי שבוע במגרש הכדורגל, ומאלצת את בעלה עודד, כלכלן במוקד, להתבונן בתוכנית רק כדי לראות אם באמת נכבש השער, במישחק בו צפתה באותו יום, במצב גבול.

סביב עלילה מרתקת זו נסב סרטיקרה חדש של הטלוויזיה הישראלית, בו הושקעו כספים רבים ונוסד אביזרים חדשים כמו מיתקן מיוחד לצילום בתוך מכונת.

הנקודה החשובה בסרט היא שאת תסריטו טו כתב סגן-שגריר ראש רשות השידור, הסופר נתן שחם. את הסרט ביים אפי' ריים סטן, ואילו את התפקיד הראשי מגלמת דליה פלדלר, הזוכה לטובה ממישחק בסדרה ההגדה לבית פורטיט. לצידה — אלי כהן ופאני לוביץ'.

מקלט המריבה הוצא

לאחר שהובעה בשבוע שעבר במדור זה, תמיהה על שום מה ולמה זכה אחד

אישיחדשות גיל המנהל עובד

לאחר סידרה של התפטרות, ברוגזים והחלפות תפקידים במחלקת-החדשות של הטלוויזיה, הגיעה ההתפטרות הרצינית ביותר. מנהל-החדשות של הטלוויזיה, צבי גיל, עומד לסיים את תפקידו בעוד כחודשיים.

המליחמה על הירושה, למרות שהתפטרותו של גיל היא עדיין בחזקת סוד, החלה כבר במלוא המרץ. בינתיים יש כבר שני מועמדים עיקריים לרשת את גיל.

התפקידים הטכניים של רשות השידור, אשר ראטה, שייצבו מקלט טלוויזיה במשרדו בעוד אחרים, אשר עבודתם דורשת זאת, לא זכו לכך, הוריד משהו ברשות הוראה להוציא את מקלט-הטלוויזיה מחדרו של ראטה, והסעה-הואט שפרצה סביב המקלט, שככה.

מגמת רצינות בערבית

המגמה החדשה בתוכניות הערביות בטל-וויזיה היא להפיק תוכניות רציניות וכבדות, הנושאות אופי תרבותי יותר, מאלה המשודרות היום.

התוכנית הראשונה, אשר תשודר בעוד כשבועיים (ב-25.7), היא אחת לתוכנית מוקד בעברית, אשר תיקרא על סדר היום.

מוזיקר אחריו תפקיד פנוי. באופן טיבעי פנה הממונה על מערכת תל-אביב, אמנון נדב, אל פרנקל, והציע לה את התפקיד כמינוי של קבע. פרנקל הסכימה אולם נראה כי היא עדיין אינה שוחה בסבך הקשרים והיחסים האישיים בחדשות של הרדיו. היא עשתה את שגיאת חייה, בכך שהחליטה לצאת לחופש לחול, דווקא מייד לאחר שקיבלה את המינוי.

כאשר שבה, כעבור שבועות אחדים, נדהמה לשמוע מעל גלי האתר את הכתב יצחק פלר, כשהוא מוצג ככתב הרדיו לענייני מיפלגות. היא פנתה אל נדב, וביקשה ממנו הסבר כיצד זה קם לה יורש עוד קודם שהספיקה להתיישב בכיסאה. נדב, שהועמד במצב בלתי-ניעים, ניסה

מיתקן ציודים במכונית בהסרטה "בדורגל"

הסגן כתב תסריט

לשכנע אותה כי מעתה ואילך יהיו ברדיו שני כתבים לענייני מיפלגות. להפתעת הכל הסכימה שרה פרנקל, אף לם ההתנגדות באה דווקא מצידו של פלר. הוא טען: "מגיע לי להיות הכתב היחיד לענייני מיפלגות" ודרש מעמדם גורדון, ראש חטיבת-החדשות לקבל את המינוי באורח בילעדי. גורדון סירב, ואז פנה פלר לוועדה-העובדים של הרדיו.

עתה ממתינים כולם לראות מה יחליט וועדה-העובדים, ומה תהיה תגובתה של הנהלת הרדיו על החלטה זו.

פינה בגל ה'

דוגמה לגיצול יעיל של כוח-אדם ניתן לראות במינוי החדש של כתב שידורי-יש"ר ראל רפאל ("רפי") אמיר.

אמיר כיהן עד לפני שבועות מספר בשני תפקידים חשובים ברדיו: ראש מערכת-החדשות בתל-אביב, ומנהל ענייני היום ברדיו. למזלו הרע, הוא הצליח להסייג תכסן זה עם ראש חטיבת-החדשות, עמוס גורדון, והן עם מיספר עובדים אחרים, ונאלץ לעזוב את התפקיד.

בשבוע שעבר החליט כי אמיר יערוך

התוכנית הראשונה צולמה כבר באולפני הרצליה, בנוכחות קהל של סמינריסטיות ערביות. אורחי התוכנית דנו, משך 45 דקות, בנושא שעות הפנאי.

את התוכנית ביים ויקטור קמר והפיק אותה נתן כספי, אולם את התוכנית הבאות של על סדר היום יפיק יעקב למדן.

תוכנית חדשה אחרת, שעדיין לא צולמה, היא תוכנית במתכונת קלעים של הטלוויזיה בעברית. המגמה היא ליצור במה לנושאי סיפורת ואמנות, אשר תסקור, בין השאר, ספרים חדשים בערבית שיצאו לאור בארצות ערב.

תעלומת הכתב

לענייני-מיפלגות

סיפור-אלף-לילה-ולילה הוא סיפור מינוי הכתב לענייני מיפלגות ברדיו. משך תקופה ארוכה היה הכתב לענייני מיפלגות של הרדיו, חיים סלטנר, במילואים, ואת מקומו מילאה העיתונאית שרה פרנקל. כאשר השתחרר סלטנר משירות-המילואים שלו, החליט לעבור לטלוויזיה, כשהוא

שימחה בגלל גיל

מרבית תוכניות מבט, ומנשפה רז, שהחל לאחרונה להגיש אף מהדורות-חדשות, הם הכוכבים החדשים של מערכת-החדשות, ועדיין אינם משתייכים לאף אחת מה"קלי קות" במחלקה זו.

דן רביב, ראש מערכת תל-אביב, מסרב בכל תוקף לקחת חלק בקשרים השונים, ומתבצר לו במערכת התל-אביבית שלו, מבלי לקבוע עמדה אישית בנושא היורש.

את המשימות אותה החליט ליבני ליטול על עצמו, מייד עם שובו מסירו בחול" בסוף השבוע, היא טיפול נימיר בחדשות של הטלוויזיה. לליבני ידוע היטב, כי אם לא ייעשו צעדים קיצוניים להבראת מחלקה זו, בעיקר בתחום היחסים האישיים, קיימת סכנה שהמערכת כולה תתמוטט, ואז יזכו הצופים לחזות בעיקר בשידורי-חזק מה" לוויין, כפי שקורה לאחר כל משבר במחלקת-החדשות.

האחד הוא מי שנחשב כאיש החזק במחלקת החדשות, אלי גיסן, הזוכה בתמיכתו הנלהבת של מנכ"ל הטלוויזיה אמנון צירי קרמן, והאחר הוא חיים יבין, העומד לסיים את שירותו בארצות-הברית ולהגיע לארץ. יבין הוא המועמד העדיף של מנכ"ל רשות השידור יצחק ליבני.

ואם לא די במליחמה זו, שתחריף ככל שיתקרב מועד פרישתו של גיל, הרי מצב היחסים תאשיים בחדשות הוא כה מעורר ער, עד שלדעת רבים בבניין הטלוויזיה משפיע הדבר גם על טיב שידוריה של מחלקת חשונה זו. שמעון טפלי, מי שהיה עורך יומן השבוע, ממורמר על כי נאלץ לעזוב תפקיד זה, יאיר אלוני ו-חיים גיל עוזבים, ואף מוכיח סער, שהושה עתה בטיול פרטי בחו"ל, ביטא מיספר פעמים, באוזני ידידים, את רצונו לעזוב את המחלקה. עמירם ניר, מי שעורך לאחרונה את

שחקנית פן

הצעירה חובבת כדורגל

פינה בת דקות ספורות, אשר תשודר בגל הפירסומי של רשות השידור, גל ה'.

המילואים הקפואו

שירות-המילואים פוגע גם בטלוויזיה. המפיק-במאי יעקב אפל, שהיה בימים אלה במילואים, אחרי ששירת למעלה מחצי שנה, בעיקבות מלחמת יום-הכיפורים. בין שירות-המילואים אחד למישגתו הפיק וביים את התוכנית הראשונה של הערב עם, אשר עמדה להיות משודרת אחת לאחר דש. התוכנית, שהונחתה עלידי אהוד מנור, אירחה את הזמרת שושנה רמאי.

הדודאים, בני אמדורסקי וישראל גוריון, וכן שייקה אופיר, הועמדו במצב הכן לקראת התוכניות הבאות של הערב עם, אולם שירות-המילואים של אסל הקפוא את התוכנית כולה.

תוכנית אחרת שניפגעה, אסכי לא הופיסקה, היא ניקוי ראש, אותה ביים אסל. את מקומו בשתי התוכניות האחרונות, מילא, ודווקא בהצלחה, הבמאים שלמה גנן ויוסי צמח.

מהלימודית תצא בשורה

לעולם אין לדעת, קריינית-הרדיו מיל" מה למדן גיגשה לקרס קרייניות-הרצף המפורסם של הטלוויזיה, אולם לא עמדה בבחינות הסופיות ונאלצה לחזור לרדיו.

ניסיון נוסף על המסך הקטן עשתה מיל" כה בגישתה לבחינות בטלוויזיה הלימודית. היום היא מכהנת כקריינית הראשית של הטלוויזיה הלימודית, ומי שרואה אותה מוכן להשיב כי היא-היא הקריינית הטובה ביותר בטלוויזיה הישראלית.

הרשות חוגגת

רשות השידור חוגגת. בשבוע שעבר נערכו בירושלים שתי מסיבות של הרשות, בהן השתתפו העובדים הבכירים, קריינים ופקידות.

המסיבה הראשונה נערכה במלון מוריה לכבוד הבישוף יוסוף ראיה ופמלייתו. במסיבה העניק הבישוף אות-כבוד של כנסיתו לנור אידן דרינר, האחראי על תוכניות דת ערבית ברדיו ובטלוויזיה. המסיבה השנייה נערכה במקום צנוע יר, תר, במיסעדת שמש הירושלמית. זו נערכה על-ידי מנכ"ל שירותי פרסומת בשידור, גבי דורון, לכבוד קרייני הרדיו. הכוונה הייתה להפגיש את עובדי שירותי פרסומת בשידור, מעבירי המודעות, עם הקריינים המשרדים אותן.

דורון, אשר הגיע למקום עם גודר של עובדי משרדו, ביניהם פקידות נאות, הכריז את המסובים להתיישב קרייני-לד פירסומאי, כדי שיתודעו אלה אל אלה טוב יותר.

צה"ל

הבטחות ללא כיסוי

החיילים ששירתו במלחמה ואחריה נקראים שוב למילואים — המשתמטים עדיין יושבים בבית

"למה לא מגייסים לשירות את עשרות אלפי הפראוטים שהצליחו להשתמט?" שאלו החבר'ה בהתמרמרות. "שישירו גם הם קצת במקומנו".

אנשי היחידה, שנקראו לשירות-מילואים בן 45 יום, הספיקו ללבוש בגדים אזרחיים רק שלושה חודשים, מאז סיימו שירות רצוף בן חמישה חודשים שתחילתו במלחמת יום-הכיפורים.

טוראי בוגוש
לא רוצה מילואים

מיד עם הגיעם לשירות-המילואים, נתר בשרו כי בחודש אוקטובר צפוייה להכ קריאה נוספת. "קריאה זו, שהודעה עליה ניתנת לך בי פרקומן קצר מהרגיל, אושרה עליידי ה" סמכות המשרת" לשאלותיהם מה ס"ה בתה של קריאה מהירה זו, לא נמצאת כתובת.

לא מזין לאף אחד. לאחר ההצ' טיידות נשלחה היחידה לאחד ממחנות הפליטים ברצועת עזה. שם החליפו ה" אנשים כוח אחר, שהיה קטן משלהם ב" 35 אחוזים. ההתמרמרות גברה.

אם עד כה ניתן היה להסתדר עם כוח קטן יותר, מדוע אי-אפשר היה להמשיך עם אותו מספר אנשים, ולשחרר חלק מהאחוזים, או לפחות לקצר לכולם את משך השירות ביום או יומיים? התשובה, שעם תחילת ביקורי-הקצ' יש להגביר את העירנות, לא הצדיקה, לדעתם, גידול זה של 35 אחוזים לעומת הכוח הקודם.

ההרגשה הייתה שדורשים מהם הכל — אך הסיצמם לא מזיזים לאף אחד. תחושת המועקה והזעם של רבים מ" חיילי צה"ל החלה כבר זמן קצר לאחר מלחמת יום-הכיפורים, כאשר החלו ר"א שוני החיילים מגיעים לבתיהם, לחופשות קצרות, וגילו עשרות אלפי גברים צעיר רים המהממים את כיסאות בתי-הקפה.

אלוף הרצל שפיר, ש"היה או ראש אגף כוח-הא"מ במסכ"ל, והאחראי לנושא זה, ניסה לסתור את טענות החיילים. נאמו, ששודר כאשר חיילי אותה יחידה ייבו עדיין בגדה המערבית של תעלת סואץ, בגירות איסמילייה בקע מתוך ה" רדיו כאשר ישבו במחפורות, תחת הפ" גזי-הפסע.

מה שלא הצליחו המצרים לעשות ב" הפגזות, הצליח האלוף שפיר להשיג ב" נאמו. המוראל ירד פלאים. האנשים חשו כי תחת שיתמוך עם הבעייה ולהבטיח את תיקון המעור, ניסה האלוף לטייה.

מאז אותו נאום ועד ליום השיהירו, עסקו אנשי היחידה באיסוף שמותיהם של מוכרים וידידים שמשו-ממה לא גויסו. הרשימה הלכה ונתארכה, הגיעה למימדים מדהימים יחסית למיספרם של אלה ש" עסקו באיסוף השמות.

לאחר השיהירו החלו מנסים ליצור קש" רים עם אנשים המקורבים לפיסות-מידע. התמונה שהחלה מצטיירת, הייתה קודרת. התקנים לא תוקנו. חוליות-ב" קורת של אגף-כוח-אדם שיצאו לבדוק את המתרחש בשטח, גילו מצב שהתקרב ל" תוהו-והוה. אך אכ"א לא נרתם למאמץ כביר, כפי שנדרש לאור המימצאים, כדי להכניס סדר בבלאגן.

אקדמאים שירתו כאספנים. באחת ה" יחידות שירת מהנדס-מחשבים כסייד. בע" לי פרופיל רפואי גבוה שירתו בתפקידי שירות ביחידות עורפיות. בחיל-הים ובחיל-האוויר נמצאו צוותים שהתמחו, בזמנו, בהפעלת כלי-נשק מסו" יימים. אך במשך השנים התיישנו כלי נשק אלה, והדושים מהם הוכנסו לשירות. לצורך תיפעול הכלים החדשים הוכשרו צוותים מיקצועיים, אך תיקניה-האיוש ה" ישינם לא בוטלו.

אלפי חיילי-מילואים בעלי פרופיל גבוה נתקנו למשך שנים ביחידות-מעבר, מ" בלי שאיש ידאג להפנות כוח-אדם מעולה זה למקומות בהם זקוקים לו. רבים מאלה שקיבלו דחיות-שירות או שהפרופיל של" הם שונה זמנית, לא נקראו לבדיקה חור" זרת ולא זומנו שוב לשירות-מילואים. ביום בו שוחררה היחידה משירות-ה" מילואים הראשון, זה שהחל עם המלחמה, אפר החובש, רון בוגוש: "דברי אולי יישמעו כמו, ציונות", אבל אני שמח שכי עולה-חדש תרמתי את חלקי, כמיטב יכול- תי, במלחמה. הייתי מוכן לשרת עוד ועוד, כמה שיידרש.

"אלא אשתי קיבלה את זה קשה. אם תפרוך עוד פעם מלחמה, אני רוצה מנוחה. שיתחילו להכניס סדר בצבא ויגיי" סו את כולם. אם אריה שבקרוב שוב יקראו לי למילואים, אקבל את הגיב" ש" הוצע לי ואסע לחו"ל."

בוגוש לא הופיע לשירות-המילואים ה" נוכחי. הוא שוחרר בתוקף תפקידו ב" חו"ל.

לתקן את הפרופיל. בחודשים האחר" רונים נערך צה"ל למיבצע-ענק לאיתור אלה שהמקו משירות בשל מעקב לקוי. אך צעדים חשובים אלה אינם מלווים בהס" ברה מתאימה.

מאחר שצה"ל לא הודה עד היום כי בעבר אירעו בנושא זה מחדלים המוריס, אין ראשו יכולים להסביר לציבור כי מיבצע איתור המתמקדים-משירות אינו בבחינת תוהו-והוה-פלא בעלת תוצאות מי" דיות. מיבצע זה עתיד לארוך חודשים. ההסברה אינה מספקת, ולכן אין גיפיר" תיהם של חיילי-המילואים להקלה מיידי" בחלוקת הנטל מתגשמות, וההתמרמרות" בעינה עומדת.

תחום נוסף בו ניתן להשיג תוצאות מיידיות הוא נושא אנשי-השירותים ב" יחידות הקרביות. בכל פלוגת קרבית מצו" יים גם אנשי-שירותים, כגון אפסנאים, טכנים, פקידים, שק"מיסטים וכדומה. מ" אחר שהם משרתים ביחידות קרביות, חיילים חילים אלה להיות בעלי פרופיל רפואי גבוה.

אך למעשה ניתן להמירם באנשי-שיר" רותים בעלי פרופיל נמוך. דבר שיגרו" אחריו שתי תוצאות חיוביות: העברת כוח-אדם נוסף מתפקידי-עזר לתפקידי קרביים, וגיפוך חלומם של אלה הסבורים כי השגת פרופיל נמוך, בכל אמצעי ש" הוא, פירושו שירות קצר, ליד הבית.

זמן קצר לאחר המלחמה פנה אחד מנהגי היחידה, המשרתת לעת ברצועת עזה, חבד אגד בחייו האזרחיים, לוועדה רפואית. הוועדה הורידה את הפרופיל ה" רפואי שלו, והאיש שוחרר משירות. שבויעים לאחרי-מכן נתקלו בו חבריו לשעבר ליחידה, במיקרה, בשדה-התעופה הצבאי שמעבר לתעלה, כאשר הוא מסי" באוטובוס אגד חיילי לתלאביב וב" חורה. היתה זו, ללא ספק, עבודה מפרכת בהרבה מעבודתו כנהג צבאי.

אנשי-המילואים בצה"ל הוכיחו עצמם, פעמים רבות בעבר, כמי שמוכנים לכל קורבן. כאשר הם יודעים כי יגויסו כי דרישת המצב, אין הם באים בטענות. אך כאשר הם חשים ויודעים כי הם מקופחים, כי הם נדרשים לשרת זמן מיר" תר בשל מחדליהם של אחרים, המנסים לשטש את העובדות ולייפות את המצי" נת — התוצאה היא התמרמרות עזה. שלא שככה עד היום.

הצעתך שהועלתה ברו"ם מצומצם ונבחר — נדחתה. הנימוקים לי דחייה לא שיכנעו אותך, אך אין כל ברי" רה: החלטה אחת-לטה, ועליך לכבד או" תה. נסה למצוא דרך אחרת, או פיתרון שו" נה למצב. בת טלה: הוא קוסם לך, ואין כל פלא בכך. תיפסי אותו חזק, בטרם ייעלם.

טלה
21 במרץ - 20 באפריל

שוו
21 באפריל - 20 במאי

ריתחת-חודשים. בת שור: רצונך אינו חזק.

השבוע מתחילה תקור" פה בחייד, בה תצטרך לנקוט ביוזמה, שוב ושוב. על כן מוטב ש" תתכנן בזהירות את צעדיך הבאים. בת תאומים: הזהרי במ" יוחד משחית, ומ" ספורט-מים! אל תאכ" לי לפני שאת הולכת לים. כוח-המשיכה שלך יגבר, לקראת סוף השבוע. אחרי מוצ"ש תגבר השפעתך לזמן קצר. לבשי בהיר.

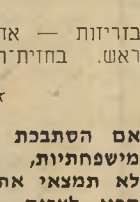

תאומים
21 במאי - 20 ביוני

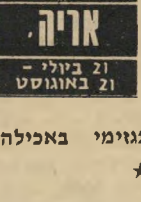

תאומים
21 במאי - 20 ביוני

יום א' מתאים לסידור רים כספיים. יום ו' מביא לך בשורה לא כליך נעימה. זהו שבוע טוב לאלה הרוצים ל" בלות, להשתזף, לאגור כוח לקראת הבאות — לא כליך טוב לעס" קים. בייחוד ידאינו אותך שותפין ושכניך, סיורייבית יש לסיים בזריזות — אחרת יביאו לך שיברון ראש. בחזית-הלב אין הרבה חדש.

סרטן
21 ביוני - 20 ביולי

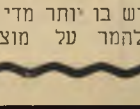

אריה
21 ביולי - 20 באוגוסט

אם הסתבכת בבעיות מישפחתיות, לביאה, לא תמצאי את הפי" תרון לצרות, השבוע להיפך: עד ליום ג', בסוף השבוע, תיכנסו יותר ויותר עמוק ל" התחייבויות ולסידורים מישפחתיים. מצד שני — כל מה שנוגע ל" אירגון ועסקי או מיק" צועי עולה יפה. אל תגוימי באכילה.

★ ★ ★

למרות העובדה שאסור לך לסמוך על אלה המציעים לך הצעות מפתות, השבוע יתחיל החליך שיקום כלכלי, לאלה מכם שהיו שקר" עים בצרות כספיות רציניות, בייחוד טוב סוף השבוע ובמיוחד יום ה', יום שבת אינו מתאים לרומנטיקה: יש בו יותר מדי השפעות עוינות. אך תוכל להמר על מוצאי-שבת, בשטח האהבה.

בתולה
22 באוגוסט - 22 בספטמבר

אני מכיר הרבה שבועות טובים יותר למ" צוא מרגוע בטבע, ב" אנשים חדשים, ובד" רים יפים. זהו שבוע שצריך להיות מוקדש חזירי-חזי: לעבודה ול" בילוי, בייחוד להסתכ" לות, ביקור בתערוכות וכיוצא בזה. אם תשיקע את כל הזמן לאחד מ" שני התחומים — תי" נזק. אם תמשיך לך" אג — תגרום נזק לאלה הזקוקים לך.

★ ★ ★

אומנם אתה עקרב — אבל זו לא סיבה להגויס! קח את עצמך לידיים: אינך צריך לאכול כל-כך, לעבוד כל-כך, או אפי" לו לקבוע שורה כה ארוכה של מיפגשים רומאנטיים, על הסרט- הנע, בת עקרב: אם את חושבת שאת יכו" לה להגיך לו את ה" כל, להקיפות כזאת — את טועה. אם תמשי" כי בכך, הקרע יבוא.

עקרב
22 באוקטובר - 22 בנובמבר

★ ★ ★

ועכשיו — השבוע הגורלי. עד כה הת" כוונת להכין את הקרקע. השבוע תצטרכי להלום — כל עוד הבר" זל הוא חס. מגע חברתי הולך את תוכניתייך בייחוד ביום ה'. סוף השבוע, שהוא גם הירח החדש, אבל טוב תעשי אם לא תסמכי יתר-על" המידע על אחרים וב" ייחוד לא על חברותייך הטובות יותר. על בחור רים אינך סומכת בין כה וכה, למרות שאחד מהם, תתפלאי לש" מוע, הוא מהימן ונאמן יותר מכל האחרים.

★ ★ ★

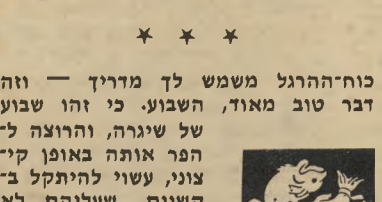
לא. עדיין אל תצאי לחופשה. זה לא בשבילך, זה כרוך בסיכונים ואולי אף במחלות. אם יש לך בעיות כספיות, נסה לשבת עם נושך, ולס" דר כל הניתן לסידור. אבל אל תסתבך בישי" בות מסובכות ביום א' הבא, המסוכן מאוד מבחינה פינאנסית ואל תוותר על פסיק, ב" ענייני יוקרה או סמ" כות. אין זאת אומרת שתתיר רסן לעצמך ולמצבי-הרוח שלך. פשוט — היה זהיר ונהג בתבונה.

נדי
21 בדצמבר - 19 בינואר

★ ★ ★

המתח עולה — ועוד עתיד לשלות, בטרם תראה נחת מפעילותך הנוכחית. העיקר הוא לא להסתכס, ה" שבוע, עם אנשים נר" ספים. לקחת את הכל בשקט, ולעשות טובות, כשאתה נדרש לכך. גם אם האנשים שמבקשים זאת ממך, הם בעצם, בלתי-נשבלים, בכלל, קצת טאקט לא יזיק. מצבך משתנה — ל" שבט או לחסד — עם הירח-החדש, ביום ב' הבא. עקוב אחריו.

דני
20 בינואר - 18 בפברואר

★ ★ ★

כוח-ההרגל משמש לך מדריך — זה דבר טוב מאוד, השבוע. כי זהו שבוע של שיגרה, והרועה ל" הפר אותה באופן קי" צוני, עשוי להתקל ב" קשיים, שעליהם לא חלם כלל. גם מבחי" נה כספית לא מבחי" להגויס. יום א' בתחי" לת השבוע, גורם לך כאב-ראש. יום ה' בסו" 19 — מצביע על הת" חייבויות חדשות וגם על מקורות-הכנסה בלתי-רגילים. לעומת זאת, בשטח הרומנטיקה — הדרך פנויה וחלקה. בת דגים — לבשי קל.

דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

אמא הזמרת ג'וזי כץ חוגגת במסיבת ברית המילה של בנה, שהיתה גם מסיבת השנה של הבהמה.

20, לירות על 13! 100, לירות על אדום!"

קריאות אלו, ואחרות, לא נשמעו בי חללו של קונו במונטה-קארלו, או במור עדון הפלייבוי בלונדון. היה זה בגן אחת הווילות המפוארות בהרצליה-פיתוח. בביתו של המפיק-במאי יונה דאי הר כחה הבהמה התל-אביבית כי למרות כל ההשמצות, עדיין לא נס ליחה. כולם הריעו בגלל שתי סיבות חשובות. האחת: אחרי אלפיים שנה נולד לשמור ליק קראוס ולאשתו ג'וזי, בן. האחרת: סיום צילומי הסרט אדם, בו גילם שמור ליק את התפקיד הראשי. שולחן-הירוק, האמיתי, היה עמוס זיטונים, והאורחים, ובעיקר האורחות,

השקופה שחקנית צעירה ש ענתה לשם רחל, הופיעה לבושה בשימלה לבנה שקופה.

במדינה

מישפט

השופט ריפא מנדודי-שונה

מנהל-השבונות שהסגיר עצמו למישטרה והורה בזיוף, רמאויות וגניבות - ניצל תורות לפסיכולוג

דויד גרינברג (52), מנהל-השבונות ב-מקצועו, נכנס לתחנת-המישטרה ברמת-גן וללא כל הקדמה, הצהיר: "אני רוצה לישון טוב בלילה. זיפתי שקים, גנבתי, רימית... המצפון שלי לא נותן לי לישון בלילות. אני מוכרח לספר הכל."

בתחילה הביטו אנשי מישטרת רמת-גן באורח הזה בחשד שהוא קצת, ככה, כמו שאומרים... אחר-כך שלחו אותו למדור המרכזי של מישטרת מחוז תל-אביב. בדו"ח שכתב רס"ר שמואל ברילב אל ראש המחלק, (4.7.1973), הנדון: דו"ח סיר כום פרשה, נאמר בין השאר: "דויד גרינברג הופיע במדור (13.3.73) ואמר שהוא רוצה למסור וידוי על מיספר מעשים פליליים שביצע בשיקים מזוייפים, ומסר את ההודעה מס' 1. בה נאמר בין השאר כי באמצע שנת 1972, במישרד העיתון 'יוס'ים, בעת שאיש לא ראה אותו, גנב פינקס-שיקים של 25 דפים משוך על בנק לאומי לישראל, וממנו זיף בין 10 ל-12 שיקים. הוא מילא אותם בסכומים שבין 400 ל-800 ל"י, ובאמצעותם קיבל כסף מזומן כהלואה אצל מכו- שלו בשם ישי, בעל קיוסק בתל-אביב.

"המלווה היה מחזיר את השיקים, תמורת החזרת הכסף וריבית, לגרינברג. מבלי להכניס אותם לבנק, הדבר לא הורגש כלל במשך כל הזמן.

זיוף שיקים בממורת. "אלא שלאח-רונה שכה לכסות שלושה שיקים כאלה, שאחד מהם הוכנס לבנק והוחזר משם כמזוייף. גרינברג שילם את הסכום של 1120 ל"י לשי, קיבל נמסר לצרפו להור דעתי. שאר שני השיקים עוד לא הוחזרו לו.

"הוא סיפר שזיף שלושה שיקים מפני קס-שיקים של חברת א. כספי בע"מ, משוכים על בנק הפועלים ביהושע, מסר אותם לאתו מרדכי ישי, וקיבל תמורתם כסף מזומן כהלואה. "מרדכי ישי, נחקר ואישר את גירסת החשוד.

נחקרו נציגי חברת שירותי יעוץ כל-כלי וחברת א. כספי בע"מ, ודבריהם מש-תלבים עם דברי החשוד. אין כל סתירה ואין מעשה פלילי נוסף שעדיין אק-טואלי ולא התגלה.

"דויד גרינברג הינו בעל הרשעה בי-זיוף שיק עוד משנת 1962. אז נידון ל-6 חודשי מאסר על-תנאי, ול-1000 ל"י קנס. כל זאת על משישה פרטי-אישום. המאסר על-תנאי, לשלוש שנים, כמובן אינו תקף."

עד כאן הדיווח המישטרחי.

השבוע הופיע דויד גרינברג בפני הר-שופט המחוזי מיכאל הרפז. סניגורו של גרינברג, עורד-דן דורר מקרין, ביקש מהשופט לשלוח את הלוקו שלו, קודם לכל, לבדיקה אצל פסיכולוג, כדי לברר את הסיבות למעשיו.

שיטפון של ביובון. הפסיכולוג הצ-היר שדויד גרינברג ניתק, מפעם לפעם, בשיטפון של ביובון, ואו הוא מתחיל לזיף שיקים, ולחפש כסף מזומן. אחר-כך הוא קונה בחורה את השיקים שזיף. תופעה זו היא הפוכה לקמצנות הסביר הפסיכולוג.

הסניגור, מקרין, ביקש בסיכומיו, מבית המישפט, לא להטיל על גרינברג מאסר בפועל. לאחר שהוא הסגיר את עצמו, וגילה את כל מעשיו מרצונו הטוב, השופט קיבל טענה זו, והטיל על הר-נאשם 18 חודשי מאסר על-תנאי.

אילו היה בית-הדין מישפט מטייל גרינברג מאסר בפועל, כיצו ייתכן שמהל-החשבונות הבזבזן היה ניכנס ל"פנסיון" מלא לתקופה של עד שבע שנים, עבור כל עבירה שביצע (שבע שנים הוא הר-עונש המכסימאלי על העבירות הנ"ל).

אך קודם שהסגיר גרינברג את עצמו למישטרה, הוא שילם עבור הנזק שגרם וסידר את העניינים עם החברה שממנה גנב את השיקים וזיף אותם.

מעונש על עבירה זו נחלץ הפעם, ובית המישפט, מצידו, ריפא אותו מנדודי-השי-נה שלו.

1923

השבוע השולם הזה

9	8	7	6	5			4	3	2	1
			13		12	11				10
		16					15			14
	19					18				17
		24		23			22		21	20
			28	27				26	25	
				30						29
35				34			33		32	31
		42	41		40	39		38		37
										43
		46		45			44			
							48	47		
54		53		52		51			50	49
										55
			58			57		56		
		62		61				60		59
										66
			65		64				63	
										68
				71			70		69	
		79	78			77	76	75		74
										80
		82					81			
			87		86			85		83
										88
				91			90		89	
					93					92

גאון-השחמט האמריקאי-יהודי (ש"מ): 90. מילת-קריאה: 91. מילת תנאי: 92. קניית ידע: 93. אחד השבטים.

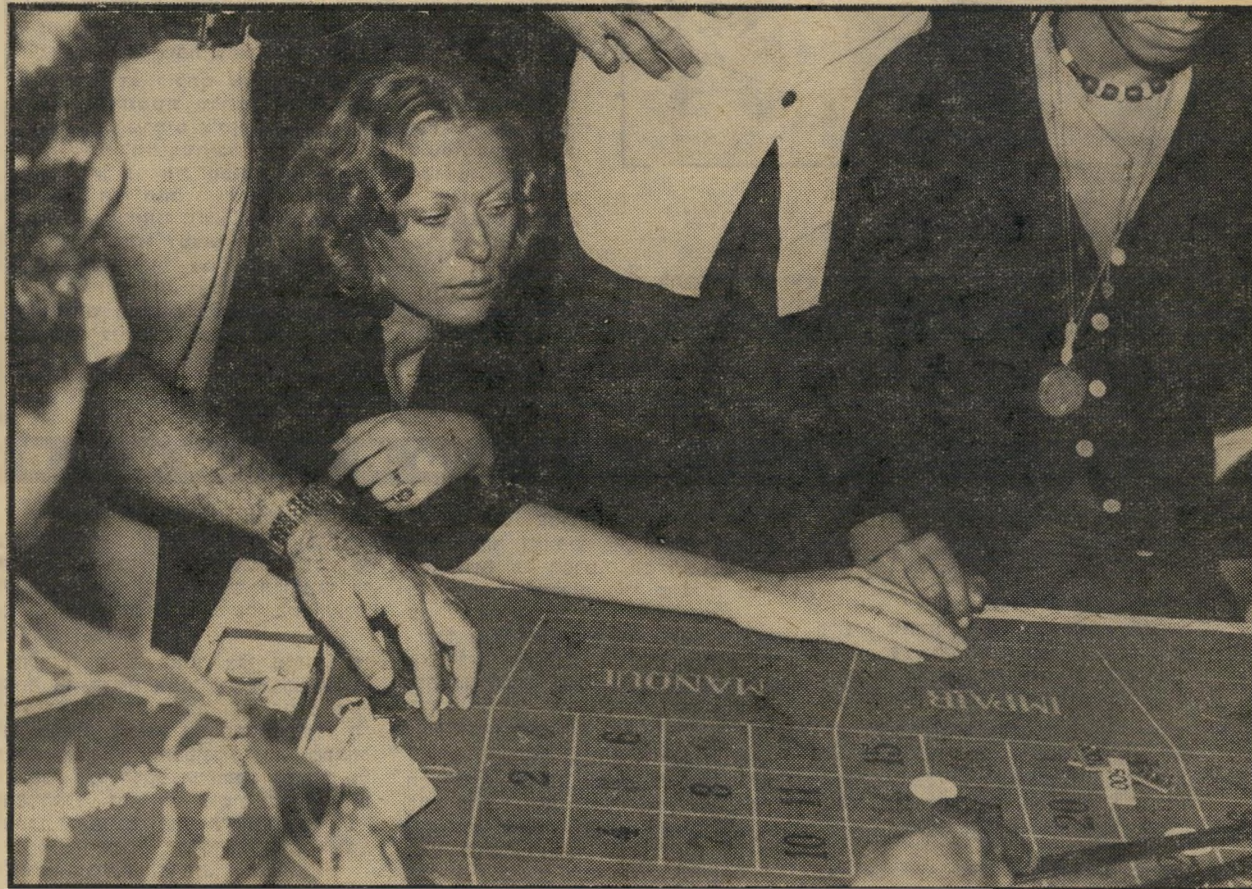
מאונך

1. קומפוזיטור צרפתי, מחבר הרפסודיה "אספניה"; 2. יסוד כימי המשמש בתעשיית האטום; 3. העכביש טווה אותו; 4. מתווי הנגינה; 6. מכשיר; 7. נעים, רצוני; 8. עירם של רומיאו ויוליה; 9. על אדמתה יקום "דיזנגוף-סנטר"; 11. סופר אנגלי גודע (ש"מ); 12. שופט מוסלמי; 21. רחש קל ומתמשך; 22. אחוריים; 23. נושא קולו בשיר; 24. שם-מישפתה גרוויני נפוץ; 26. שר; 28. לא רע; 31. המיית הגלים; 33. חומת-מים; 34. דרום; 35. בוך טובעני; 37. תצוגה; 39. מכינוי האלוהות; 40. נדודים; 42. קווצת-שיער המשתפתל על המצח; 45. מאכל חיוני; 47. אביון; 48. הלם; 49. מחליף; 50. בתוכה; 51. רשת-מלמה דקה; 52. מרצפת; 53. תואר הולנדי; 54. תיבה המשמשת לאחסון; 57. חמישה-עשר; 60. קיבוץ בגליל המערבי; 61. פרט ידוע בחישוב כולל; 63. אחר; 65. לא שכיח; 68. מוטב לא לקבל עצה כזו; 70. שטעמו כלענה; 71. מידת שטח השווה לעשירית הדונם; 72. יסוד כימי נדיר; 74. מחמישה חומשי תורה; 76. ארמון מבו-צר; 77. ברור, מוחלט; 79. פאטאלי; 84. אביו של דויד המלך; 87. מיכרה; 89. עבור ממקום גבוה לבקום נמוך; 91. גם.

מאונך:

1. ציפור ממישפתת הכחליים; 5. מין רכיכה ממישפתת הדיונונים; 10. גלים קלים על המים; 11. ריקבון; 13. מוריהם הרוחניים של ההיפיוס; 14. חופר-בארות; 15. אי בצפון האוקיינוס השקט; 16. נקב; 17. מחציתו של 13 מאונך; 18. בת-קול; 19. חומת מים; 20. מיקוה-מים גדול; 22. קיבוץ בגליל העליון; 24. חצי תירוץ-שלמה-בכך; 25. התפגרו; 27. ללא הברוטו והטרה; 29. שם כולל פיוטי לכל השרצים והרמשים; 30. עיר, בצרפתית; 32. מידה קדומה לגוולים; 34. כלי-מיתרים; 36. כיתה דתית; 38. לורד אנגלי, על-שמו ארובה ידועה; 41. הוא מכנה עצמו "משורר הר-שלו" הישראלי; 43. בעל-חיים שוכן הרים; 44. נחל הנשפך לתוך נהר; 46. להט; 47. קסם; 49. אחת הזאת החורה לסוריה לאחרונה; 52. חכם תלמודי אחרי חתיבת המשינה; 55. העיר הקדושה ביותר לאיסלם; 56. שומר; 58. שדה חרות; 59. מכינוי האלוהות; 60. מהמינרלים הר-חשובים של האשלגן; 62. "כתר" קוצני ברוח מאור; 63. נגד ממאיר; 64. כזה הוא גבר מאורסיו ועד לחופתו; 66. בהמת-משא; 67. ערוץ; 69. נשא דברים בפני קהל; 71. אגו; 73. לא קתה; 75. מורה לתר-רת-הנאום; 78. נזיד בשר וירקות; 80. עיר קדומה בדרום מצריים; 81. מצבת זיכרון; 82. נהר באפריקה; 83. שניים (ארמית); 85. מלאך; 87. יבול העץ; 88.

הבוהמה התל-אביבית חידשה נעוריה במסיבה שנערכה לכבוד היורש של שמוליק קראוס רולטה בברית-מילה

אבא המלחין זמר-שחקן שמוליק קראוס, התרגש כליכך מהטוב דה שנולד לו בן זכר, החליט לקרוא לו בן.

ליוו את סיבוביו של הגלגל באנחות-יצער או בצריחות-שימחה, לפי התוצאות. מי ששמה ביותר לבסוף, היה אירגון נכי צה"ל, אשר זכה בסכום בן חמש ספרות — כל הכסף שנותר בקופה. שמוליק ג'וזי לא הסתפקו בכך, זה שמו של הרך-הנולד, אלא הביאו גם תור ספת של חומר אנושי להצלחת האירוע החגיגי. שמוליק דאג כי תהיינה שם כל החתיכות של תל-אביב, שחקניות, דיילות וסתם יפות מדינוגוף ומג'קי, ואילו ג'וזי, מצידה, אספה לשם את כל היפים. היחידה שהיתה אומללה בסופו של איר תו יערב היתה הציירת אלימה, בעלת הבית, אשתו של יונה. המסיבה העליונה נמשכה עד שעות-הבוקר המאוחרות, ואי לימה נאלצה להגיש לכולם ארוחת-בוקר.

במישחק, בו השתתפו בעיקר הנשים שבסביבה, הרוויחה הקופה סכום גדול של כסף, אשר כולו הועבר כתרומה, על-ידי בעל-הבית יונה דאי, לאירגון נכי צה"ל בשלו של היורש לבית קראוס.

הדיילת המהמרת אחת הדיילות הוותיקות של אל-על, לאה בן-נפ" תלי, נסחפה במישחק-הרולטה שנערך במסיבה בהרצליה-פיתוח.

השחקנית איריס דוידסקו, המככבת לצידו של קראוס בסרטו החדש, נפרדה מכל ידידיה לפני נסיעתה ללונדון.

המפיקה אהרונה דיין, מפיקה בטלוויזיה הישראלית ואישתו של אסי דיין, היתה אחת הנשים שבלטו ביופיון באותו ערב והיתה מוקפת ע"י רבים מהצעירים.

האדריכלית אילנה שרון, אדריכלית פנים ורעייתו של האדריכל אלדד שרון, היתה אחת הנשים העליונות ביותר במסיבה.

סקוט פיצג'ראלד, אחד הנציגים הבולטים של הדור האבוד בין סופרי אמריקה שלפני מלחמת העולם השנייה, מת בשנת 1940, כשהוא בן 44 בלבד. את ארבע השנים האחרונות לחייו בילה בהוליווד, ומה שהיה לו לומר על עיר הסרטים, ועל מלאכתו כתסריטאי, לא היה מחמיא בו יותר לקולנוע. "לעבד ספר מפורסם לי תסריט, זה כמו לבלות שבוע בבית-משור געם," אמר פעם.

אבל הוליווד אינה שומרת טינה. ב"עיקר כשהסלחנות יכולה להביא תועלת,

מיה פארו והכוכב הזוהר שיעור מאלף לאקדמיה לפיטרס

רפפורד פארו ותפרוקות חתמה של רשת סלונים לתסרוקות

פארו וכוכב רחבי-שוליים נוסטלגיה לתחרה נשפכת

גראוצ'ו

צ'יקו והארפו

בדרך מערבה (תכלת, תל-אביב, ארצות-הברית) — אין זה הסרט הטוב ביותר של האחים מארקס. העלילה המקשרת בין התקפות-הטיורף של השלושה היא הפעם רופפת יותר מן הרגיל (משהו בקשר לבער לות על קרקע בעמק שבו צריכה להיבנות מסילת-ברזל). חסרונם של במאי מנוסה, כמו סם ווד או ליאו מקקארטי, מורגש היטב בדימוי, שבו המצלמה מסתפקת לא פעם בתפקיד של צופה בהצגת וודוויל.

מאידך, יכולתם של השלושה להגיע לאבסורדים בהם-צאות הקומיות שלהם, עומדת לזכותם אפילו בסרט זה. בפתיחה, מרמים צ'יקו והארפו את גראוצ'ו הרמאי, בסצנה שתחילתה בסחיבת כסף מן הקרובן, וסופה בכך שהארפו גוזר לו את מכתיו בתאונת-הרס שופעת. תוך כדי מבול הבדיחות המתפרצות שעה שהם שוכנים במחיצת שבת אינדיאני (ולא חשוב בדיוק מה הם עושים שם, ומדוע), ניתן למצוא לא מעט עקיצות על גזענות וגזענות מהופכת, שעה שגראוצ'ו מרצה על אחווה ושוויון בין לבנים ואדומים. יצירה-הרס מגיע לשיא מיוחד בסיום, כאשר האחים הורסים בשיטתיות רכבת שלמה, תוך כדי מירדף אחרי כירכרה, וכמעט מזכירים את הגנרלית של באס-טר קיטון.

מובן שכל הסמנים המיסחריים של השלושה מובאים

— כסף. כך קרה שהסרט המפורסם ביותר של השנה, עליו דיברו יותר מכל ב"חודשים שקדמו להצגת-הכוכרה שלו, ב"אביב האחרון, היה העיבוד הקולנועי לסיפור המפורסם ביותר של פיצג'ראלד, גאטסבי הגדול.

הפרשה החלה כאשר אלי מקגרו, שי-היתה אז, עדיין, אשתו של רוברט אוונס, מנהלה-הפקה של חברת פאראמונט, ביקר שם בעלה במתנה את תפקיד דייוויד, ה-נערה העשירה והמפונקת, בה מתאהב גאטסבי בעל הרקע המפוקפק כסיפור של פיצג'ראלד. ומה לא עושים עבור רעיה אוהבת? אוונס, שהילת-הזוהר של סייפור אהבה אפסה עדיין את ראשה, ניגש לאירגון ההפקה החדשה.

היהלום ששבר את הסנדק, אלא שדברים רבים קרו מאז. אלי מקגרו מא-סה בבעלה והעדיפה עליו את סטיב מקי וויק, הנוסטלגיה הפכה לאופנת דוהרת, וחברת פאראמונט שברה את כל שיאי הקופה הקיימים עם הסנדק שלה. מה שה-חל כהפקה צנועה של סרט לאינטליגנטים, האהבים להיזכר בשנות ה-20 המטור-פות באמריקה, שהונצחו בהצלחה כה גדולה על-ידי פיצג'ראלד, לבש לפתע מימדים מוגזמים.

"הסרט המדובר ביותר מאז חלף עם הרוח", הכריז בוב אוונס — כאות-התחיה למסע-הפיטרסום לסרט. "זהו היהלום של השנה", אמר פראנק יאבלנס, הנשיא ה-יחידי התוספני של החברה.

ואכן, נראה היה שגאטסבי הגדול היה המאורע הקולנועי בהא-הידיעה של 1974. רוברט רדפורד, אליל-הקופה שבאופנה, הוזמן לשחק את התפקיד הראשי; ג'ק קלייטון, במאי רבי-יוקרה מבריטניה, קיבל את התפקיד, ומיבצע-תעמולה שיכול לשמש שיעור מאלף בכל אקדמיה לפיטרסום, נפתחה בהמולה רבה.

ארבע חברות, אחת של משקאות חרי-פים, אחת של בתי-אופנה, אחת של רשת סלונים לתסרוקות ואחת המייצרת כלי-מיטבה, הסכימו להשקיע סכומים שהת-קרבו לשישה מיליון דולר, כדי לבשר לעולם שמיצריהן ושירותיהן מוצגים ב"הבלט בסרט. לעומתן הוציא אולפן-הסר-טים עצמו רק כ-200 אלף דולר. לא היה צורך ביותר מזה. דרך הסרטים, השמלות, התסרוקות והוויסקי, הפך גאטסבי הגדול לבן-בית בכל רחבי אמריקה, הוא קורץ ממסכי הטלוויזיה, מדפי-השבעונים ומ"מקלטי-הרדיו.

גאטסבי מבשר ואוכל. התעמולה, בסופו של דבר, היתה מוצלחת עד-כדי-כך, שההזמנות שהתקבלו באולפן עוד לפני שהסרט הוצא לאור, עלו פי-שתיים וחצי על ההשקעה המקורית בו. בעצם, כל מה שנותר היה להראות את הסרט.

אך כאן החלו הבעיות. "אף סרט לא זכה למנות גדושות כאלו של בוו", התי-

צ'יקו והארפו: לבן שווה לאדום

כאן בהבלטה. גראוצ'ו מעשן סיגר גדול, מתהלך כמי שסובל מגב כפוף לנצח והופך משמעותו של כל מישפט על המילה הסופית שבו; צ'יקו מדגים פעולות לוליינים בגנינה על פסנתר, והארפו פורט על סיבים של שטיח אינדיאני, כאילו היה זה הנבל של הפילהרמונית. בסופו של דבר זה לא משעמם בכלל, ולפרקים אפילו מצחיק מאוד.

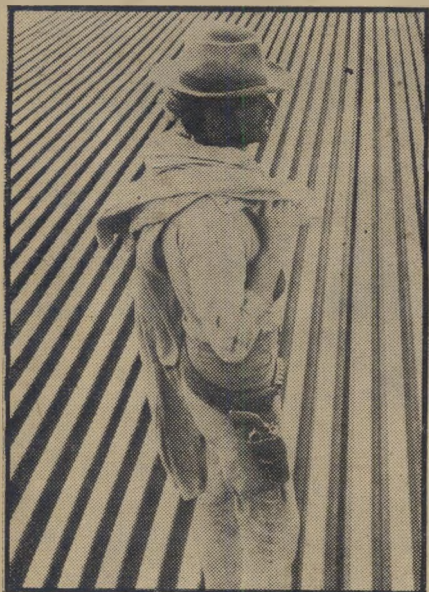
מעניין יותר בפרטים, מאשר כיחידה מושי-למת.

*** אמאקורד (ב"היהודה, אי-טליה) — למרות שאין זה הטוב בסירטי פליגי, ושהוא חוזר על עצמו ברגעים רבים, יש בכל זאת, בפרק-זיכרונות זה מילדותו, הרבה קסם, ודימיון חזותי המ-גיע לעיתים לרבה גזירה.

*** אכזרי-כנאת (אורלי, ישראל) — סירטו של משה מזרחי המבוסס על המערכון של שייקה אופיר מוצג שוב, לאחר שבכורתו, ערב המלחמה, לא זכתה לכיסוי הגאות. מצולם יפה, אבל החומר דל לסרט עלילתי ארוך, והפוטו שבדימיון-מות אבי המשפחה, הוא לעיתים קרובות שדוף.

ירושלים

*** פרפר (סמדר, ארצות-הברית): למי שקרא את סיפורו של הנרי שראיייר צפוייה אכזבה דרמטית: הסרט, ה-מתחיל באווירת דכאון ומחנק אמיתית, הופך בהמשכו למעין טרזן בהרפתקאות חסרות משמעות מיוחדת, ובעיקר בלי

טרננס היז ב"קוראים די אף אחד" לא לקחת ברצינות

מימדים של זמן או קשר אמיתי למאורעות, ולהתפתחות הנפשית של הבורא המפורסם ביותר בעולם, שנסיונות בריחתו ארכו כ-עשרים שנה. אך כדאי לראות, בשל מיש-חקי הנפלא של דאסטין הופמן.

רעם פראנק יאבלנס, האחראי על הפיטרסום והופיעו הביקורות הצוננות הראשונות על הסרט. "הם השמיצו כל-כך, שאפילו הילדים שלי שואלים מדוע עשיתי את הסרט". וכל זאת למה? "משום שהמבקרים ה-מאוכזבים התכעסו על שהתפתו למור-עות-הפיטרסום שאמרו, כי בסוף הסרט כדאי לרכוש סיר מסויים או לשותות ויסקי מסויים".

אלא שיאבלנס אינו מוכן להיכנע לדעת המבקרים. אנחנו מעולם לא טענו שזה סרט "גדול", הוא אומר, "חזק מזה. סרט הוא מוצר-צריכה, ואנחנו צריכים לפתור אותו בצורה לכונה, כדי לעניין את ה-צרכנים". מיותר לומר שהמבקרים, הרו-אים את הסרט חינו, אינם הצרכנים אלי-הם התכוון יאבלנס בדבריו.

"בימי השפל הכלכלי בהוליווד, כאשר האולפנים רצו לחסוך בתקציב-הפיטרסום, הם הגיעו שכדאי להפיק סרט בשקט ולס-מוך על המבקרים שיהללו אותו. זה נתן בידי מבקרים אלה יותר מדי כוח. היום הם פרמיונות, ואני רואה שום סיבה לסמוך על טעמם, או להאמין שזהו טעמו של כלל הציבור".

יאבלנס כנראה אינו טועה בהרבה. גאטסבי הגדול אומנם לא שבר עד עתה שיאי קופה, אבל הכניס כבר למעלה מ-35 מיליוני דולרים, מה שמראה ש-מיצרכים צריך לדעת למכור, ולא חשוב מה אומרת על כך הביקורת.

תדריך

תל-אביב

*** שיושט המוסקטרים (תל-אביב, ארצות-הברית) — גירסתו של ריי צ'ארד (ארבעת המופלאים) לסטר לרומן המפורסם של אלכסנדר דיומא מדגישה את הצד ההומוריסטי על פני ההידור האלי-גנטי המקובל. אוסף נדיר של שחקנים מפורסמים.

*** קוראים די אף אחד (צפון וסידרמה, איטליה) — סרגיו (בעד חורף דולרים) ליאונה, בפרודיה על המערבונים של-עצמו, ועל המערבון בכלל, במעשייה על חילוף-מישרות במערב הפרוע. טרנס היל והנרי פונדה מושאים מאישיותם לתכסיס ליאונה הידועים משכבר. מברר, אם לא מתייחסים ברצינות.

*** דרא רינעה (גורדון, איטליה) — כמה מן השחקנים הידועים ביותר של איטליה כיום (גיאנקארלו ג'אניני, אדי אלברטו מריה ברלי, לאה מאסארי) לצי-דו של אלן דלון, במלודרמה המתממרת להסביר עד כמה חסרת-תיקוה היא אהבת-אמת בחברה המתוסכלת המסוכנת שלנו.

לאחר 15 שנות

קופאון ייערכו בחירות

באיגוד עובדי היהלומים -

בזכות פועל אחד

ב-16 ליוני יתקיימו בחירות לאיגוד עובדי די ענף היהלומים, לאחר שראשי האיגוד שולטים בו ללא בחירות מזה 15 שנה. למעשה מחייבת חוקת ההסתדרות קיום בחירות מדי ארבע שנים בכל איגוד מקצועי. אך באיגוד עובדי היהלומים ציפצפו הבוסים של ההסתדרות על החוקה משך 15 שנים רצופות.

לפני כשנה החלה תסיסה בין עובדי היהלומים, והוקמה ועדת-פעולה להבטחת בחירות באיגוד ומילחמה על תביעות-שכר. בין היוזמים היה גם פועל-המלטה הצ' עיר, שלמה טיגר, שפנה לנציג סיעת העולם הזה בהסתדרות, אלכס מסיס. מסיס תבע לדון בוועד-הפועל של ההסתדרות

פועל טיגר
מילחמת-חורמה

באי-קיום הבחירות כחוק, אולם הצעתו הודחה בקולות המערך, הליכוד, ל"ע וה"עובד הדתי.

רשימה חדשה. טיגר לא נכנע, פנה אל עורך-הדין אבי אורן, שהסכים לטפל בעניינם של עובדים אלה ללא שכר. אורן פתח בהליכים מישפטיים, ומוסדות הסתדרות חוייבו לקיים את הבחירות שנקבעו לאמצע החודש.

מיעוטים

כל דאלים גבר

משקיף-התנועה הישראלית

תקף - אך נמלט

לאחר שהקהל עמד

דימין המותקף הערבי

המקום: רחוב המאספים תל-אביב, הזמן: יום שני האחרון, שעה 12.20 בצהריים. מכונית וולוו מיספר 367-649 רודפת אחרי טנדר-נוסעים נושא מיספר עותי.

לפני הרמזורים בצומת המאספים-קרליבך ואסם הוולוו את דרכו של הטנדר, שתי המכוניות נעצרות. יוצרות ספק-תנועה. נהג הוולוו, אדם מבוגר, ממושקף, ניגש בליווי צעיר חסון אל הטנדר, סוטר בחזקה לנהג הערבי, השניים צועקים עליי כי פגע במכוניתם, דורשים כי ייסע עימם למיטרה. עוברים-ישובים נקללים, רואים כי למכונית הוולוו לא נגרם כל נזק. הנהג הממושקף תובע לראות את ריש-ינות המכונית.

הקהל שנאסף מתייצב לימין נהג-הטנדר, תושב עזה. בעל הוולוו טוען כי הוא משקיף-תנועה מואמן, מעתיק את פרטי רישיון הרכב על דף-נייר, בעט שקיבל מהעותי. כשהוא מסיים, מבקש ממנו העותי את פרטי רישיונו, כדי לגשת להתלונן על הסטירה שקיבל.

משקיף-התנועה הנכבד מקלל בקול, נכנס למכוניתו עם הצעיר שליווה אותו, ובורח מן המקום בלי לתת את הפרטים המבוקשים.

דלילה

הבושם הנפלא-
לאשה המפתה

Dalia

זה יופי

החברה חנה בע"מ 9/48/74

מי-הקולון שהפכו לשם דבר
the genuine eau de cologne

...זה התחיל ב-1792 בבית מס. 4711
ברחוב הפעמון, בקולון.
ומאו כל מי-הקולון נקראים על שמו.

אכזר

לא

לאינפלציה

הצמד כספך למדד בתכנית יתרון 10000

בתכנית יתרון 10000 אתה יכול להפקיד כל סכום עד 10,000 ל"י
גם בתשלומים חודשיים החל ב-50 ל"י לחודש,
וליהנות מכל ההטבות שבתוכנית:

- מענק של 10% (עד 1,000 ל"י)
- החסכון בתוספת המענק צמודים למדד
- ריבית מצטברת
- הכל פטור ממס.

פרטים בכל אחד מ-195 סניפי

בנק דיסקונט לישראל ^{נש"מ} בנק בורקליס דיסקונט ^{נש"מ}

יש כו

שכולק דבש

סיפרתי לכם כבר שרינה רבנו, היתאומה של תמי, התחתנה? כן, כמובן. הרי היא התחתנה עם בעל רשת-המילולות אנדי ניוורט, היפה ר' העשיר, שאוהב אותה נורא. או שתדעו לכם, שהוא לא רק יפה ועשיר ואוהב, אלא שהוא גם שכן להם דירת-פאר ברחוב חובבי-ציון בת-לאביב. ולא רק זה — אלא שעוד קודם שהסיפקו להשתקע בדירה הזו, לקח לו אנדי את אשתו הטרייה לירח-דבש חלומי ב-אירופה ובאמריקה. ציפור קטנה לחשה לי בימים אלה, ש'הדבש הזה עתיד להשתרע לא על ירח אחד בלבד, כמו שמקובל, אלא על-יפני שלושה ירחים תמימים. בחיי שאני מפרגנת לה. שתלקק דבש — מגיע לה.

החשבון של ברוך

הקינאה אכלה את ליבם של יוצאי טריי פולין בישראל, כאשר הגיע לאוזניהם, לפי ני שנים מיספר, סיפור הצלחתו של בן עדתם אליעזר כאלפה. כאלפה יפה-התואר היגר לארצות-הב' רית לפני שנים רבות, שם הסב את שמו לג'ון ברוך. עם השם החדש הוא נשא אשה חדשה — אלמנה קשישה של בעל חברת-ביטוח שהתאבד, והשאיר לה משהו בסביבות 100 מיליון דולר. ברוך חי כמו לורד, עם מכונות רולס רויס וכל השאר. אבל כמו כל הדברים הטובים, גם זה נגמר. אחרי שבע שנים טובות, ויתרה האלמנה על שירותיו כבעל של ברוך. הצעיר ממנה ב-20 שנה. עכשיו מספרים שראו אותו בתור סוחר מכונות בלוס-אנג'לס. אבל אלה שמכיר רים את כאלפה-ברוך יודעים שזה לא להרבה זמן. הוא עוד ימצא ודאי אל-מנה חדשה שתאמץ אותו.

קט סטיבנס יגיע לישראל

עם ישראלית במישפחה!

מיד לאחר שיסיים את סיבוב-ההופעות תוכניתו שלו במיורח-הרחוק, אחדי קאט סטיבנס — היכוננו!

יעל ארינר והסטודנטית

ניר, גם אלה שבלונדון וגם אלה שבתל-אביב. אבל נראה שהיחידים שאינם מוטרדים בשאלה הרת-גורל זו הם בניה-הזוג עצמם.

גורדון, שתדעו לכם, הוא איש חשוב. פרט להיותו אחיו המקורי של הומר קאט סטיבנס, הוא מנהל את עיסקי-הבתים של אחיו הומר, ונוסף לזה הוא גם מר-סיקאי כישרוני בזכות עצמו, שלהיטיו מבוצעים על-ידי להקות-צמרת כמו ה-הוליס והחופשיים.

יעל, לעומתו, היא סטודנטית ישראלית יפה, שהיתה פעם ידידתו הצמודה של השרון דורי כרואב, ודווקא במשך תקופה ארוכה.

הסטודנטית הישראלית והמסיקאי ה-אנגלי נפגשו בלונדון לפני כשנ-תיים, ומאז הם חיים יחד בדירה מפור-ארת ברחוב האמפסטד המפואר שבצפון-לונדון.

במשך השנתיים הללו ביקרו כבר מיס-פר פעמים בארץ, ודייוויד גם נשמע לא פעם כשהוא מביע את רצונו לקנות בית בתל-אביב.

זהו בדיוק מה שגרם לידידיהם הרבים הנ"ל לזקוף גבות בתמידה ולהתחיל להריח חתונה אפשרית באופק.

אבל את השניים, כאמור, זה עדיין לא מדאיג. בינתיים הם מתכננים ביקור נוסף בארץ, בליוויית האח המפורסם עוד יותר.

יתחתנו או לא יתחתנו — זוהי השאלה המעסיקה בימים להטים אלה את ידידיהם הרבים של דייוויד גורדון ויעל ארינר.

דייוויד גורדון והאחים המוסיקליים —

תפוס לך

שכונה עשירה

כבר מזמן-מזמן לא סיפרתי לכם על הגינגי הכי אדום הזכי גימריץ בארץ, שהוא גם שחקן, גם זמר — והנה מסתבר שהוא גם צייר. עדיין לא גיחשתמו לא ייתכן. הרי אינני יכולה להתכוון אלא לאבי אביב, שסיים בימים אלה את תפקידו בסירתו של הבמאי הרוסי יעקב קאליק שלושה וטוד אחד, לצד אסי ריין ויונה אליאן. לכבוד כך הוא עומד להצטרף אל חבר-תו, הדוגמנית דולי סיסל, היושבת כעת בגימריץ ומכהנת כמודל של הצייר סל' וואדור ראלי והצלם ג'והר סטיבנס. אלא שעד שיצטרף אליה, כתוכנית, הוא אינו קופא על שמריו. הוא עוסק ב'מרץ בהכנת תערוכת-הציור הראשונה שלו. בינתיים מוצגים חלק מהציורים שלו בין המכססים והשמלות בבוטיק החדש של ש'שי קשת ורעייתו יונה.

אבל הגינגי שלנו הוא בחור הכי-גימריץ. כפי שכבר סיפרתי לכם, גם זה לא מספיק לו. חלק אחר מהציורים הוא מוכר בשיטת: "תפוס לך שכונה עשירה ונסה בה את מולך."

עוד לא שמענו על השיטה הזו מובן שלא. הרי הוא המציא אותה. אז זה הולך ככה: אבי לוקח תיק עם ציורים, נוסע לו לאחת השכונות שבהן הדשא ירוק יותר, המכונות שחונות ב'מוסד-הבית אמריקאית יותר, והשמות ש'ליד המצילות כתובים באותיות פיצ'ס-ניט יותר, וייתר, כצו הסגובה.

הוא גיגש אל הדלתות באומץ, נוקש בדלת ומציע את ציוריו למכירה. לא אחת הוא נענה בסריקת-דלת וזעמה, אבל קר זה גם שמזמינים אותו להיכנס, ולעומת זאת אפילו קורה שהוא מוכר ציורים. והנה, בשבוע שעבר פתח את הדלת

כולם נשארו לארוחת הבוקר

המנה, סיגנו חביתות-ענק חכינו סלטים לכל החברה. אכלו אלה, שבעו, והתי-יישבו לנחם.

אלא שאו הגיעו אורחים בלתי-צפויים. לפיאנו-בר נכנסה לפתע חבורה עליזה נוספת, בה היו ברוריה צוורן וחבר-ידידיה שלה.

רק ראה ברוריה את ארגוניה-ביצים ש'ניצב בצד, קפצה על המציאה כמוצאת שלל רב. מיד ניגשה למלאכה, הפשילה שרוליס והחלה מסגנת חביתות עבור הרעבים הפרטים שלה.

כשניגש מישו ושאל אותה אם גם לה, במיקרה, יש חלק בהצגה הנחגגת, משכה בכתפיה.

"אני לא יודעת למי שייכות הביצים האלה," אמרה ברוריה, "אבל אני רגילה ואהבת לסגן חביתות עוד מהבית, ולא איכפת לי לעשות את זה גם כאן."

וכך נשארו כולם לארוחת-הבוקר.

באחד מערבי השבוע נערכה מסיבה עליוה, בפיאנו-בר של בני, בססו איבך גבירל.

הפעם היה המאורע חגיגי במיוחד: הצגת המאה של אולי תישארי לארוחת-הבוקר אותה ערכו כוכביה, אילי גורליצקי, תמי ספיבק וידי לוקוב, להמנע ידידיהם.

אבל זו לא היתה סתם מסיבה, אלא מסיבת-חצות — עם ארוחת-בוקר, הגוב'לס אוכלי חייב, בתיקוה שיישארו.

אל קריאתם של שלושת חתני-השימחה נענו, בדיצה ובגילה, רבים מן המיזמי של חוג מוקיריהם, וביניהם רפאל קלצ'קין, עורד תאומי, שמזליק קראוס, נתנאלה, גדיה ישי, דני גרנות, ביטוש דוידוב, תלמה אריגור, וחנן יובל, דרית ראובני ודני גולן — כולם עם בני-זוגם, והשימחה היתה גדולה. הביאו לשם מיכליגו נייד, עם מחבת

איחוד מישפחות בריבירה

והנה באה עוד ידיעה משמחת. שחקנים רבים, שטילפנו השבוע אל הסוכנת שלהם, לביאה הון, למישרדה ביתה שבצפון תל-אביב, תמחו מאוד לשמוע מעברו השני של הקו לא את קולה של בעלת-הבית, אלא דווקא את זה של חברתה, השחקנית חנה נאמן, מי שפתחה לאחר יונה בוטיק מקסים לצעירות ברחוב דינגוף.

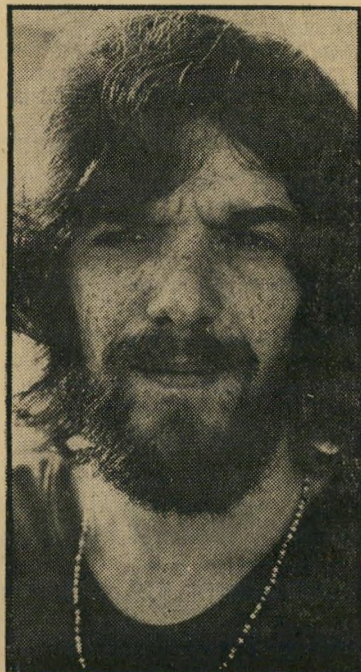
כך הסתבר להם, להפתעתם, שחנה מחליפה לזמן-מה את לביאה במלאכתה.

לביאה עצמה איננה בארץ. בירור קצר העלה שהיא נסעה לריבירה הצרפתית, לא פחות ולא יותר. אלא שאותו בירור גילה גם שבריבירה נמצא כעת ידידה הוותיק של לביאה, שתקרה-הקולנוע יוסי שילוח, המשתתף שם בצילומי סרט חדש של הבמאי אופו פרמינג'ר.

זה לא סוד שלביאה ויוסי מנהלים רומן ממושך מזה שנים, אבל עם הפסקות. לאחרונה נודע שהם נפרדו, ויוסי אף עזב את דירתה וקנה לו בית ביפו.

אלא שגם הפעם — הסוף הוא טוב. לביאה ויוסי שוב יחד.

ואם זה טוב בשבילם — זה טוב בשביל כולנו.

אבי אביב והשיטה הכי בדוקה

כי הוא באמת נחמד ואב, האיש הזה. אבל דבר אחד אני יכולה להבטיח לכם: זהו איש שרגיל בדר-כלל להוריד נה-ראות, לא לקבל אותן.

הוי, איזו אליפות נחמדה

ה ייחם של מיליארד מתושבי כדור הארץ, כמו התרוקנו השבוע מכל תוכן, המתח, הציפיה, ההתלהבות, החרדה והשמחה, שהתפרצו מתוכם משך ארבעה השבועות האחרונים, כאשר נטלו חלק פעיל במישחקי אליפות העולם בכדורגל, נקטעו בשריקה אחת — שריקת הסיום של מישחקי הגמר שנערך ביום הראשון השבוע.

במשך ארבע השנים הבאות, עד לחיי דושם של מישחקי אליפות העולם בטורניר ניר שיערך ב־1978 בארגנטינה, ייאנחו האוהדים מוכייהאמוק מול מקלטיהטל-וויזיה שלהם, ויזכרו בגעגועים בחודש המאושר ביותר בחייהם בשנות השבעים, כשהיה בעד מי לצהול והיה בעד מי לבכות.

16 מיליון כדורגלנים פעילים, המאורגנים ב־600 אלף קבוצות ב־141 מדינות

אידיום! צועקים זה על זה הבלם הברזילאי פרה, שהורג חק מהמישחקים בגלל מישחק פרוט נגד ההולנדים, והכדורגלן הסקוטי דניס לאו. קודם לכן בעט לאו, תוך ניסיון לבעיטת מיספריים בעורפו של פרה גבה הקומה. בתמונה למטה: היוגוסלבי בוליאן סותם את אפו של החלוץ המערב־גרמני גרד מילר, תוך כדי הכשלתו במישחק, במחנות.

גרד מילר המערב־גרמני סוכג אגרוף מהצ'ליאני פיגוארה

אילונגה מואכו מואיד לפני בעיטה בראשו של הסקוטי דניסלאו, השרוע על הארץ

שאר ביטויים, שהפכו חלק בלתי-נפרד ממגרש הכדורגל, כבר לא עוררו התייחסות רגשית. גם משיכות במכנסים-היריב ובחולצתו, יכלו בסך הכל לגרום לשליפת כרטיס-אזהרה צהוב או להרחקת שחקן, בתנאי שהשופטים קלטו אותן בעיניהם. אבל היו הרבה עבירות חמורות אחרות, שלא השופטים ולא מצלמות-הטלוויזיה יכלו לקלוט אותן.

מה שאלה לא יכלו לראות, קלטו עדי שות המצלמות הרגילות, שיכלו להנציח רגעים בודדים מרצף תנועה מתמשכת. אילו היה מישור עורך תערוכה של צילום מים אלה, שכמה מהם מוצגים בעמודים אלה, היה הצופה שלא חזה במישחקי

— שש מדינות יותר מאלה השייכות ל"א"ם — ינסו לחקות ולשחזר במשך ארבע שנים אלה, את הרגעים הגדולים של מישחקי האליפות, שהציפו את העיר לם במאניה שכמותה לא ידע מאז הפך הכדורגל לספורט הפופולארי ביותר בי

הפרשנים, המומחים והאזהרים הגלביים לא יפסיקו לחיות שוב ושוב מחדש את כל המישחקים כולם ויחזרו ל"שבט או לחסד את גורלם של ה"אליים", ה"אשפים" ושאר הטבחים שבישלו את הדייט הכדורית הזו, מה שברור כבר כיום הוא, שכולם יגיעו למסקנה שכדור-רגל גדול לא נראה במשחקי האליפות

כדורגל יפה לא נראה במשחקים על הגביע העולמי בכדורגל - אבל אלימות היתה בשבע

הזו, מילבד נבחרת-הפלא ההולנדית, היחידה שהדגימה "כדורגל טוטאלי", תכנית, התקפי ושובה-עין, איכזבו כמעט כל שאר המשתתפות במישחקים. באותה מידה יסכימו רובם כי הכדורגל הברוטאלי

לי חגג את נצחונו במישחקי 1974. לא היו בהם אומנם התפרעויות אלימות מסוג זה שהפגינו הארגנטינים בי מישחקי לונדון ב-1966, אבל לגבי מרבית הנבחרות שימש הכוח תחליף ליכולת ולטכניקה. מיליאוד הצופים שעקבו אחרי המישחקים באמצעות טלוויזיה-הטלויזיה הישירים מלויי-התיקשורת, היו עדים לכך שרבים מכדורגלני 16 הנבחרות

הלאומיות שנטלו חלק במישחקים, לא בחלו בשום אמצעים, כשרים או בלתי-כשרים, כדי להכשיל את יריביהם ולמנוע את הבקעת שערי קבוצותיהם. "קיצוצים", "תיקולים", "הכנסות" ו-

כדורגל אינו אלא שילוב של איגרוף, קאראטה ותיאבקות בסגנון "תפוס כפי יכולתך". במידה לא מעטה נבע ריבוי העבירות הבלתי-חוקיות מסיגנון המישחק ההגנתי שאימצו לעצמן מרבית הקבוצות. גורם נוסף היה התיסכול המר שאחו בכדורגל לני נבחרות פייבוריטיות כמו בראזיל ואיטליה, שנוכחו כיצד הדרך אל הגביע נחסמת בפניהם. לא לשווא היה דווקא המישחק בין בראזיל להולנד, בו נסתם הגולל על סיכויי אלופיה-העולם לשחק בי מישחקיה-הגמר, גם הברוטאלי ביותר.

אבל גם הפעם, לא צריך להתרגש יותר מדי. הפצעים יגלידו, החבורות ייעלמו ו-הזעם ישכח. אפילו כדורגל תוקפני וקשה, עדיין מהווה תחליף ראוי-לשמו למילחמה של ממש.

חמור ארוך

הסקוטי בילי ברמנר, מהמצייתנים במישחקי הגביע, אינו מהטס לרכב על גבו של הברזילאי רבלינו, תוך ניסיון למנוע את התפרצותו לשער הסקוטי. סקוטלנד נשרה בשל יחס שורים גרוע.

ההעו

סקופ

בתיק

בית־הדין

הרבני

נחשפה

מזימה

של

חסיד

ארץ־ישראל

השלמה:

תוכנית
לרצח
ה'סיינג'ר
בישראל